Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Αδείας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016 Λουκιλλιανοῦ, Παύλης καὶ τῶν νηπίων Κλαυδίου, Ὑπατίου, Παύλου καὶ Διονυσίου μαρτύρων, Ἀθανασίου ὁσίου τοῦ θαυματουργοῦ | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2119

Οἱ θεολογικοὶ διάλογοι καὶ ἡ ἀποτυχία τους

1ον

1) ΟΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΠΡΟ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ ΚΑΙ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥΣ

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Ἡ Ὀρθοδοξία, πιστή στήν ταυτότητά της καί στήν ἀδιάκοπη ποιμαντική της πράξη ἀπέναντι στούς ἐξερχομένους ἀπό τούς κόλπους της αἱρετικούς καί σχισματικούς, ἀμέσως μετά τό σχίσμα τοῦ 1054 καί μέχρι τά τέλη τοῦ 19ου αἰ. διεξήγαγε σειρά θεολογικῶν διαλόγων μαζί τους, μεριμνώντας γιά τήν ἐπιστροφή τους στήν ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια. Οἱ θεολογικοί διάλογοί της μέ τόν Δυτικό χριστιανισμό (τόν Παπισμό ἀρχικά καί ἀπό τόν 16ον αἰ. μέ τούς διαφόρους κλάδους τοῦ Προτεσταντισμοῦ) ἄφησαν μία σπουδαία κληρονομία, τήν ὁποία δέν μπορεῖ νά παραθεωρήσει καί στίς σημερινές της οἰκουμενικές σχέσεις ἡ Ὀρθοδοξία, γιά νά σώσει τήν ἱστορική συνέχειά της. Ἄλλωστε, ὁ διάλογος ἀνήκει στήν οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐχει δέ εἰσαχθεῖ καί ἐξαγιασθεῖ ἀπό τόν ἴδιο τόν Δημιουργό στόν ἀνθρώπινο βίο. «Δεῦτε διαλεχθῶμεν» λέγει ὁ Θεός (Ἡσ. 1, 18) στό πλάσμα του. Ἡ λατρεία μας, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἕνας συνεχής διάλογος Πλάστου καί πλάσματος γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

1. Στά ὀρθόδοξα δογματικοσυμβολικά κείμενα τῆς μετά τό σχίσμα (1054) περιόδου ἐκφράζεται θετικά ἡ ὀρθόδοξη πιστότητα στήν ἀποστολικοπατερική παράδοση καί ἀποκρούονται, βάσει αὐτῆς, οἱ αἱρετικές δυτικές πλάνες σέ μιά ἀδιατάραχτη συνέχεια καί συμφωνία. Παρέμεινε, ἐτσι, ἀκμαία ἡ ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία, κατά τήν ὁποία «ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἀνατολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία οὐ μόνον αἱρετικόν οὐ προσίεται δόγμα, ἀλλά καί τάς ὑποψίας αὐτάς ἀποκρούεται». Ὁμολογεῖται, ἐπίσης, χωρίς περιστροφές, ὅτι «τά Λουθηροκαλβινικά καί Παπιστικά δόγματα οὐ συνάδει τῇ Ὀρθοδόξῳ ἡμῶν πίστει, ἀνθίστανται δέ μᾶλλον αὐτῇ καί πόρρω τῆς ἀληθείας ἀπεσχοίνισται».

Καθίσταται, λοιπόν, φανερό, ὅτι μόνη παραδεκτή βάση τῆς ἐπανένωσης τῶν οἰωνδήποτε ἀποσχισμένων εἶναι ἡ ἀπαραχάρακτη ταυτότητα τῆς ὀρθῆς Πίστεως καί ἡ ἀνεπιφύλακτη ἀποδοχή της ἀπό τούς ἑτεροδόξους. Αὐτό δέν συνιστᾶ στό ἐλάχιστο ὑπεροπτική στάση τῶν Ὀρθοδόξων, διότι ἡ ἐπιστροφή καί μετάνοια τῶν ἑτεροδόξων σημαίνει τήν ἐπανασύνδεσή τους μέ τήν ἀποστολικοπατερική Ὀρθοδοξία, πού ἐγκατέλειψαν. Σώζει δέ τήν διαιώνια ἰσχύ της ἡ δήλωση τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὅτι «ἐν τοῖς θείοις δόγμασιν οὐδαμοῦ χώραν ἔχει ποτέ ἡ οἰκονομία ἢ συγκατάβασις».

Τά κριτήρια αὐτά ὅμως ἀδράνησαν ἢ καί χάθηκαν ἀπό τά τέλη τοῦ 19ου αἰ. μέ τήν αἰχμαλώτευση τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας στίς ἀπαιτήσεις τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς. Ἄλλωστε ὁ κύριος λόγος τῆς ἀποτυχίας τῶν διαλόγων μέχρι τῆς Ἁλώσεως (1453) ἦταν οἱ πολιτικοί τους στόχοι πού περιθω-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Παραμοναὶ τῆς Συνόδου καὶ δὲν κατελήξαμεν οὔτε εἰς τὸ ὄνομά της...

ΑΙ ΕΠΤΑ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ΤΗΣ «ΚΛΕΙΣΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ»

«Κλειστή» εἰς θεματολογίαν, εἰς συμμετοχήν Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν-Ἱεραρχῶν-ἁγίων ἀνδρῶν καί ἀποκλεισμένη εἰς μακρινόν τόπον. Κυριαρχεῖ ὁ φόβος, ἡ κρυπτεία καί ἡ κυπτεία;

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Παππᾶ****, θεολόγου*

Πολλοί ἑτερόδοξοι Χριστιανοί καί ἱκανοί ἀλλόθρησκοι, πρόκειται νά μᾶς χλευάσουν γιά τήν μέλλουσα νά συγκληθῆ λεγομένη «Μεγάλη Σύνοδο» στήν Κρήτη, διότι δέν ἔχουμε ἀκόμη καταλήξει, πῶς θά τήν πιλοφορήσουμε καί πῶς θά τήν καταγράψουμε.

Μέχρι τώρα στά δημοσιεύματα διαφόρων Ὀρθοδόξων χαρακτηρίζεται μέ ἀντιφατικές ἐκφράσεις:

Μερικοί θέλουν νά τήν ἀποκαλοῦν «**Οἰκουμενική** Σύνοδο».

Ἕτεροι δέ, τήν χαρακηρίζουν «**Μεγάλη** Σύνοδο».

Καί ἀρκετοί τήν χαρακτηρίζουν «**Ψευδοσύνοδο**».

Τί φοβερό πρᾶγμα εἶναι καί τοῦτο. Νά μή μποροῦμε νά καταλήξουμε στήν ὀνομασία (ἴσως καί στό περιεχόμενο) αὐτῆς τῆς Συνάξεως.

Μήπως, αὐτό μᾶς δίδει τό πρῶτο σημάδι, ὅτι δέν συνερχόμεθα ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί Πυρί, ἀλλά μέ ἀνθρώπινα κριτήρια καί ταπεινές σκοπιμότητες;

Ἡ Οὐσία τῶν Ἱερῶν Συνόδων

Στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ἔχουν συγκροτηθεῖ διάφορα εἴδη Ἱερῶν Συνόδων:

Ἔχουμε λοιπόν, Οἰκουμενικές Συνόδους καί ἄλλες Τοπικές Συνόδους. Δυστυχῶς ὅμως, ἔχουμε καί πολλές ψεύτικες Συνόδους μέ νόθα καί πλαστά χαρακτηριστικά. Μερικές ἀπό αὐτές καταγράφησαν μέ βαρύτατα ὀνόματα ὅπως, «Ψευτοσύνοδοι», ἀκόμη δέ καί «Ληστρικές Σύνοδοι». Εἶναι γνωστόν ὅτι, ἀπό τήν περίοδο τοῦ Μεγάλου Σχίσματος τῆς Ἐκκλησίας ἕως τήν Ἅλωση τῆς Πόλεως, ἀνά εἰκοσαετία περίπου, συνεκλήθησαν **δέκα τρεῖς Σύνοδοι** μέ **πλαστές** «**Προδιαγραφές**» Οἰκουμενικῶν Συνόδων, προκειμένου νά ἐπιτύχουν μία κάποια «Ἕνωση». Ἀλλά οὐδέν ἐπέτυχον.

Προφανῶς, ἡ ὕπαρξις Ψευδεπιγράφων Συνόδων δέν μειώνει τό μεγαλεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καταγράφει ἐναργέστατα τόν ἐσωτερικό λυσσώδη πόλεμο πού ξεσήκωσε ὁ Διάβολος ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Κατάφερε δέ νά ἀποκτήση δικούς του **ἐκπροσώπους**, **αἱρετικούς** Ἐπισκόπους μέσα στήν Ἐκκλησία. Ρασοφόρους πού φοροῦσαν τόν Μανδύα τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἦσαν πραγματικοί **ὑπηρέτες** τοῦ Ψεύδους καί τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων. Ἦσαν «λύκοι βαρεῖς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πράξ. κ΄ 29). Ὅλοι αὐτοί ἦσαν Ἐπίσκοποι ἀπό ἀσημάντους μικρούς Θρόνους, ἀλλά καί μεγάλοι διάσημοι **Πατριάρχες** καί φημισμένοι **Βασιλεῖς** , φερόμενοι ὡς Ὀρθόδοξοι.

Ὑπῆρξαν «ΚΛΕΙΣΤΑΙ» Σύνοδοι ἤ μᾶλλον Ψευδοσύνοδοι

Ὑπάρχει ὅμως καί μία ἄλλη κατηγορία Συνόδων, πού χαρακτηρίζονται ὡς «**ΚΛΕΙΣΤΕΣ**» Σύνοδοι, διότι, σ' αὐτές συμμετεῖχε ΚΛΕΙΣΤΟΣ ἀριθμός Ἐπισκόπων, ἐπιλεγμένων ἀπό κάποιους ἰσχυρούς Ἐκκλησιαστικούς ἤ Πολιτειακούς παράγοντες.

Ἐνδεικτικό παράδειγμα τέτοιου χαρακτηρισμοῦ ἀναφέρονται οἱ «ΚΛΕΙΣΤΕΣ Ψευδοσύνοδοι», τοῦ 1344 μ.Χ., ὑπό τήν Προεδρία τοῦ τότε Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννη Καλέκα (κρυπτοαιρετικοῦ), πού κατεδίκασαν, καθήρεσαν, περιόρισαν καί ἐφυλάκισαν τόν Ἅγ. **Γρηγόριο** τόν **Παλαμᾶ.**

Ἀσφαλῶς, νομίζουμε πώς, ἡ σύναξις τῆς Κρήτης πρέπει καί αὐτή νά καταγραφῆ ὡς «ΚΛΕΙΣΤΗ» Σύναξις.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἀγαπητέ Ὑπουργέ κ. Φίλη, Δημοκρατία σημαίνει ἰσονομία

Τοῦ ***Σεβ. Πειραιῶς Σεραφείμ***

ΕΧΩ δηλώσει ὅτι ἐκτιμῶ τήν εὐθύτητα τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἔρευνας καί Θρησκευμάτων κ. Νικολάου Φίλη καί ὅπως γνωρίζει καλῶς καί ὁ ἴδιος ἐμπράκτως ἔχω ἀποδείξει αὐτή τήν ἐκτίμησή μου. Παρακολουθῶν τήν Ἐπιτροπή Μορφωτικῶν Ὑποθέσεων ἀπό τό κανάλι τῆς Βουλῆς γιά τόν Ἐθνικό Διάλογο γιά τήν Παιδεία ἄκουσα τόν Ἐξοχώτατο κ. Φίλη νά δηλώνει ὅτι ἀπό τό Σεπτέμβριο τοῦ 2016 θά ἐπιβληθοῦν νέα προγράμματα σπουδῶν στά Θρησκευτικά, τά ὁποῖα κατά τόν κ. Ὑπουργό, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε, εἶναι προγράμματα «τά ὁποῖα προφανῶς ἀπομακρύνουν τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀπό τόν ὁμολογιακό καί κατηχητικό χαρακτῆρα καί δημιουργοῦν τήν δυνατότητα στά παιδιά νά μπορέσουν μέ ἕνα πιό ἥπιο διδακτικό τρόπο νά ἀντιληφθοῦν τήν ἀξία τοῦ φαινομένου τῆς θρησκείας». Τήν ἴδια ὅμως σπιγμή τῶν δηλώσεων τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Φίλη δημοσιεύτηκε στίς 11 Μαΐου 2016 (ΦΕΚ τ.Α 83/11.5.2016) ὁ Νόμος 4386 «Ρυθμίσεις γιά τήν ἔρευνα καί ἄλλες διατάξεις», ὁ ὁποῖος στό ἄρθρο 55 μέ τίτλο Ρύθμιση θεμάτων τῆς Γενικῆς Γραμματείας Θρησκευμάτων Ὑπουργείου Παιδείας, Ἔρευνας καί Θρησκευμάτων στό ἄρθρο 5 νομοθετεῖ τά ἀκόλουθα: «5. Στό ἄρθρο 16 τοῦ Ν. 1771/1988 (Α΄171) προστίθεται νέα παράγραφος 4, ὡς ἀκολούθως: «4. Κατ' ἐξαίρεση, ἐφόσον στά δημόσια δημοτικά σχολεῖα τῶν μέ ἀριθμό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Βαρυσήμαντος ἐπιστολή τῆς Ἱ. Κοινότητος πρός τόν Πατριάρχην Κων/πόλεως

Ἐπιστολήν ἀπέστειλεν ἡ Ἱ. Κοινότης πρός τόν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τήν 25ην Μαΐου, εἰς τήν ὁποίαν διαφωνεῖ μέ τήν χρῆσιν τοῦ ὅρου «Ἐκκλησία» διά τούς ἑτεροδόξους, ζητεῖ μή περαιτέρω συμμετοχήν εἰς τό Π.Σ.Ε. καί προειδοποιεῖ ὥστε νά «ἀποφευχθοῦν τυχόν σχίσματα». Παραδέτομεν τήν ἐπιστολήν:

«Τῇ αὐτοῦ Θειοτάτῃ Παναγιότητι

Τῷ Πανσεβάστῳ ἡμῶν Πατρί καί Δεσπότῃ

Κυρίῳ Κῳ Βαρθολομαίῳ

Εἰς Φανάριον

Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Υἱικῶς καί βαθυσεβάστως ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι τήν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα γηθοσύνως προσαγορεύομεν διά τῆς κοσμοποθήτου προσρήσεως «Χριστός Ἀνέστη».

Κατά τά θέσμια τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου συνήλθομεν εἰς Ἔκτακτον Διπλῆν Ἱεράν Σύναξιν καί ἐλάβομεν εὐσεβεστάτως ὑπ' ὄψιν:

α) Τό ἀπό 11ης Μαρτίου 2016 Ὑμέτερον Σεπτόν Πατριαρχικόν Γράμμα,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικήν εἰς τήν «Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Κάτσουρα***

1ον

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Ο ΤΙΤΛΟΣ

Καθώς ὅλοι γνωρίζομε ἐτησίως τιμᾶται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τό γεγονός τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καί ἱερῶν Εἰκόνων λαβόν χώρα μετά τή μακρά περίοδο τῆς φοβερῆς Εἰκονομαχίας. Ἱστορικῶς προηγήθηκε ἡ σύγκληση ἀπό τήν Εἰρήνη τήν Ἀθηναία τῆς Ἁγίας ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό 787 μ. Χ. στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας καί ἡ Σύνοδος τοῦ 843 μ.Χ. ἐπί Πατριάρχου Μεθοδίου πού ἐπεκύρωσε τίς Ἀποφάσεις τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δηλαδή καί τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἡ Ἁγία Ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος συγκροτήθηκε ἀπό 350 Πατέρες-Ἐπισκόπους μέ Πρόεδρό της τόν Ἅγιο Ταράσιο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως καί ἐξέδωσε δογματικό Ὅρο, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τήν ἐπίσημη Ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας γιά τό ζήτημα τῶν ἱ. Εἰκόνων. Ὁ Ὅρος αὐτός καταλήγει ὡς ἑξῆς: «*Τούς οὖν τολμῶντας ἑτέρως φρονεῖν ἤ διδάσκειν ἤ κατά τούς ἐναγεῖς αἱρετικούς τάς ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις ἀθετεῖν καί καινοτομίαν τινά ἐπινοεῖν ἤ ἀποβάλλεσθαί τι ἐκ τῶν ἀνατιθεμένων τῇ ἐκκλησία εὐαγγέλιον ἤ τύπον τοῦ σταυροῦ ἤ εἰκονικήν ἀναζωγράφησιν ἤ ἅγιον λείψανον μάρτυρος, ἤ ἐπινοεῖν σκολιῶς καί πανούργως πρός τό ἀνατρέψαι ἔν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔτι γε μήν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἤ τοῖς εὐαγέσι μοναστηρίοις, ἐπισκόπους μέν ὄντας ἤ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάπομεν, μονάζοντας δέ ἤ λαϊκούς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι*» (Mansi XIII, 377-380).

Εἶναι ἐπίσης χαρακτηριστική ἡ ἀσυμβίβαστη τοποθέτηση τῶν Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔναντι, γενικῶς, τῶν Καινοτομιῶν-αἱρέσεων ἀλλά καί τῶν αἱρετικῶν, διατυπωμένη ὡς ἑξῆς: «*Ἅπαντα τά παρά τήν ἐκκλησιαστικήν παράδοσιν καί διατύπωσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων καινοτομηθέντα καί πραχθέντα καί μετά τοῦτο πραχθησόμενα, ἀνάθεμα*», καθώς καί «*Ὁ μή λέγων τοῖς*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἅγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

Ἐνάρετος συμπεριφορά: Ὁ καλύτερος ἔλεγχος τῶν ἁμαρτωλῶν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ μας ὁ διάβολος κάνει θραύση. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εὔκολα τὸν ἀκολουθοῦν καὶ κατρακυλοῦν στὴν ἄβυσσο. Γέμισε ὁ τόπος, ὄχι ἁπλῶς ἀπὸ ἁμαρτωλούς, ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε λίγο πολὺ ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ ἀπὸ ἀκόλαστους, δηλαδὴ ἀνθρώπους διεστραμμένους, μὲ πετρωμένη συνείδηση, μὲ μῖσος πρὸς τὴν Ἐκκλησία, μὲ διακηρυγμένη τὴν ἀθεΐα τους, μὲ προκλητικὴ περιφρόνηση τῶν ἠθικῶν κανόνων καὶ κάθε παράδοσης καὶ μὲ παντελῆ ἔλλειψη ὁραμάτων καὶ ἰδανικῶν. Τοὺς ἐνδιαφέρουν οἱ σαρκικὲς ἡδονές, εἶναι αἰχμάλωτοι τῆς φιλαργυρίας καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἐγωισμοῦ. Θέλουν νὰ διεισδύουν παντοῦ, νὰ ἐπηρεάζουν ἀρνητικὰ καὶ νὰ μιλοῦν γιὰ ἐλευθερία χωρὶς νόημα καὶ σκοπό.

Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει Θεός. Ὑπάρχει μόνο ζωή ἐπὶ τῆς γῆς, χωρὶς κανόνες. Πιστεύουν ὅτι μὲ ὀδηγὸ τὸν πολιτισμὸ -ὅπως τὸν ἐννοοῦν καὶ τὸν θέλουν οἱ ἴδιοι- μποροῦν νὰ κάνουν τὸν κόσμο παράδεισο, δηλαδὴ μιὰ ἀπέραντη κόλαση.

Οἱ συνειδητοὶ χριστιανοὶ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴ θορυβώδη παρουσία τῶν συγκεκριμένων αὐτῶν ἀνθρώπων καὶ προβληματίζονται ἂν πρέπει νὰ τοὺς ἐλέγχουν δημοσίως. Τὸ θέμα εἶναι λεπτὸ καὶ δύσκολο. Δὲν ὑπάρχει μιὰ τακτικὴ γιὰ ὅλους καὶ πρὸς ὅλους. Βέβαια, ἰσχύει ὅτι ἡ στάση τους πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικὴ καὶ ἐπιβάλλεται νὰ διατηροῦν τὶς ἀποστάσεις ἄμυνας. Παράλληλα πρέπει νὰ ἀρνοῦνται τὴ συμμετοχή τους στὶς ὅποιες δραστηριότητές τους, ἀλλὰ καὶ νὰ διαφωτίζουν μὲ τρόπο σταθερὸ καὶ θαρραλέο τοὺς ἀνυποψίαστους ποὺ τοὺς πλησιάζουν καὶ ἐπηρεάζονται.

Ἡ μετωπικὴ σύγκρουση μαζί τους πρέπει νὰ ἀποφεύγεται. Δὲν εἶναι ὡραῖο νὰ κατεβαίνει κανεὶς στὸ ἐπίπεδό τους καὶ νὰ ἀντιπαρατίθεται, γιατί οἱ ἀντιδράσεις τους συνήθως εἶναι ἀγενεῖς καὶ προκλητικές. Πάντως ἡ καλύτερη ἀντιμετώπισή τους εἶναι ἡ δική μας συνέπεια στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Τὸ φωτεινό μας παράδειγμα, ἡ ἐμπρακτη ἀγάπη μας καὶ ἡ σταθερότητα στὴν κατὰ Θεὸν πορεία μας, ἀποστομώνουν καὶ ἀφοπλίζουν τοὺς ἀκόλαστους ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσά μας. Ὁ ἀββὰς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος ἔδινε, γιὰ τὸ θέμα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, τὴν ἀκόλουθη συμβουλή: «Ἐκείνους ποὺ εἶναι ἀκόλαστοι, νὰ τοὺς ἐλέγχεις μὲ τὴν ἐνάρετη συμπεριφορά σου· κι ἐκείνους ποὺ εἶναι ἀναίσχυντοι στὶς αἰσθήσεις τους, μὲ τὴ συστολὴ τῶν ματιῶν σου».

Ἡ ἐνάρετη συμπεριφορὰ δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὴν ὑποκρισία. Εἶναι εἰλικρινής, εὐθεῖα καὶ ἀνεπιτήδευτη. Εἶναι πάντα ἡ ἴδια καὶ ὅταν ἔχει μπροστά της ἐμπόδια, χλευασμούς, ποικίλους διωγμοὺς καὶ πολλὰ ἄλλα ποὺ ἐμπνέει ὁ διάβολος στὰ ὄργανά του. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ χριστιανοὶ ἐμμέσως βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἴσως κάποια στιγμὴ μπορεῖ νὰ συναισθανθοῦν ὅτι μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ ἡ ζωή τους εἶναι προβληματικὴ καὶ δυσάρεστη.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ σημερινή Εὐρώπη, οἱ Ἑνωτικοί καί οἱ Ἀνθενωτικοί. Τοῦ κ. Παναγιώτου Ν. Γκουρβέλου, θεολόγου.** Σελ. 4
- **Ὁ Δίκερως Γίγας τῆς Ρώμης! Τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Δ. Μουρατίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.** Σελ. 5
- **Ἡ προσφορὰ τοῦ Γέροντος Γεωργίου Καψάνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Τοῦ Ἱερομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου.** Σελ. 5
- **Ὁ φονταμενταλισμὸς τῶν νεωτεριστῶν.** Σελ. 7

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Τὴν Στ΄ Κυριακὴν ἀπό τοῦ Πάσχα ἑορτάζομεν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

Κοντάκιον Ἦχος δ΄.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπυρωμένος, σοί, Χριστὲ προσέρχομαι, ὡς ὁ τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ἡ ἀποκλειστικότης τῆς λατρευτικῆς πρὸς τὸν Θεόν ἀγάπης

Γράφει ὁ ***Ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Γ. Μύρου****, Δρ Θ.*

Μία προσεκτικὴ ἐνασχόληση μὲ τὴν γραπτὴ Ἱερὰ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μεταφέρει τὴν ἐμπειρία τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, μᾶς φανερώνει ὅτι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἀποκαλύπτεται ὡς Θεὸς ζηλωτής.

Στὸ βιβλίο τῆς Ἐξόδου καταγράφονται ἐντολὲς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖες δίδονται στὸν Μωϋσῆ, γιὰ νὰ καθορισθῆ ἡ στάση τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἀπέναντι στοὺς ψεύτικους θεοὺς καὶ στοὺς εἰδωλολάτρες, ὅπως οἱ ἑπόμενες: «*ὁ θυσιάζων θεοῖς θανάτῳ ἐξολοθρευθήσεται, πλὴν Κυρίῳ μόνῳ*»[1]. «*Τοὺς βωμοὺς αὐτῶν καθελεῖτε καὶ τὰς στήλας αὐτῶν συντρίψετε καὶ τὰ ἄλση αὐτῶν ἐκκόψετε καὶ τὰ γλυπτὰ τῶν θεῶν αὐτῶν κατακαύσετε πυρί· οὐ γὰρ μὴ προσκυνήσετε θεοῖς ἑτέροις· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ζηλωτὸν ὄνομα, Θεὸς ζηλωτὸς ἐστί*»[2]. Παρόμοια προτροπὴ εὑρίσκομε καὶ στὸ βιβλίο τοῦ Δευτερονομίου. «*Πρόσεχε σεαυτῷ μὴ ἐπιλάθῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου τοῦ ἐξαγαγόντος σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου ἐξ οἴκου δουλείας. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθῆς καὶ*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Κατὰ τῶν ἀρνουμένων τὸν Νηπιοβαπτισμόν

Τοῦ ***ἀγιορείτου μοναχοῦ Βλασίου***

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ ἔζησαν πάνω στὴν γῆ, δὲν γεννήθηκαν, ἀλλὰ πλάσθηκαν - δημιουργήθηκαν. Ἤγουν οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδὰμ καὶ Εὔα. Οἱ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἄνθρωποι, δὲν ἐπλάσθησαν, ἀλλὰ γεννήθησαν· καὶ θὰ γεννοῦνται γενεαλογικῶς μέχρι τὴν συντέλειας τοῦ κόσμου.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὴν περιτομή. Ὁ Ἀβραὰμ καὶ ὅλοι οἱ ἄρρενες οἰκεῖοι του κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, περιετμήθησαν μεγάλοι. Τὰ ἀρσενικὰ ὅμως παιδιά τους καθιερώθηκε καὶ περιτέμνονταν ὀκταήμερα νήπια, ὡς ὑπάρχει καὶ στὸν Νόμο τοῦ Μωυσέως.

Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Χριστιανοί. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ βαπτίσθηκαν - ἀφοῦ πίστεψαν στὸν Χριστὸ - μεγάλοι, τὰ δὲ τέκνα τους, τὰ βάπτιζαν νήπια· ὅπως ἐπικράτησε ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Σήμερα φημολογεῖται ὅτι οἱ Νεοταξίτες, Νεοεποχίτες καὶ Οἰκουμενιστές, θέλουν νὰ καταργήσουν τὸν Νηπιοβαπτισμὸ καὶ ν' ἀφήνονται τὰ παιδιὰ ἀβάπτιστα μέχρι νὰ φθάσουν σὲ νόμιμη ἡλικία καὶ τότε μὲ ἀπόφασι δική τους, ὅταν θελήσουν νὰ βαπτίζονται.

Αὐτὸ βέβαια εἶναι τέχνασμα τῶν Σιωνιστῶν, νὰ κτυπήσουν καίρια, τὸν Χριστιανισμὸ (τὴν Ὀρθοδοξία), γιὰ νὰ τὸν μειώσουν, ἐξαφανίσουν, ὡς νομίζουν.

Ὁ Ὅσιος καὶ θαυματουργὸς Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης ἀναφέρει στὰ Συγγράμματά του τό ἑξῆς.

«Κάποτε ποὺ βρέθηκα στὴ Λαοδίκεια τῆς Συρίας, κοντὰ στὸ Ὄρος τοῦ Λιβάνου, ἀπέναντι τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ Ἀμερικανική Πολιτική

Ὁ Ὀρθόδοξος Τύπος στήν προσπάθειά του νά διαφωτίση τούς ἀναγνῶστες του καί γενικότερα τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σχετικά μέ τήν σύγκληση τῆς Μεγάλης Συνόδου, δημοσίευσε στό προηγούμενο φύλλο ἕνα περιστπούδαστο κείμενο τοῦ ἁγιορείτου μοναχοῦ Ἐπιφανίου Καψαλιώτη «Ἡ CIA καθοδηγεῖ τήν Σύνοδο τῆς Κρήτης;». Μέ τό ἄρθρο αὐτό **ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἀρθρογραφία τῆς ἐφημερίδος πού ἀπό τό 1963 ὑποστηρίζει ὅτι ὑπάρχει ὑπόγεια σχέση μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῶν Η.Π.Α.** ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Μάλιστα, τόν Νοέμβριο τοῦ 1963 εἶχε δημοσιευθῆ ἄρθρο μέ τίτλο «ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ», ὅπου μεταξύ τῶν ἄλλων

Γεγονότα καὶ σχολία

«Ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι»

Η ΣΤ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη στὴν θαυματουργικὴ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε δεῖ ποτὲ τὸ φῶς, δὲν γνώριζε τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν αἰσθάνθηκε ποτὲ τὴ χαρὰ τῆς θέας, πέρασε ἀπὸ μποροστά του ὁ Μεγάλος Γιατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Δὲν τὸν εἶδε, ἀλλὰ τὸν αἰσθάνθηκε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του. Ζήτησε τὸ ἔλεός Του καὶ Ἐκεῖνος τοῦ χάρισε τὸ φῶς τῶν ματιῶν του καὶ συνάμα τὸ φῶς τῆς ψυχῆς του. Ἡ θαυματουργικὴ θεραπεία του ὅμως δὲν ἄρεσε στοὺς θρησκευόμενους συμπατριῶτες Του, Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι Τοῦ ἐκτόξευσαν τὴν κατηγορία τῆς κατάλυσης τοῦ Σαββάτου. Ἡ σχολαστικὴ τήρηση μιᾶς νομικῆς ἐντολῆς εἶχε γι' αὐτοὺς μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ τὴ σωτηρία ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀντὶ νὰ χαροῦν γιὰ τὴν ἴασή του τὸν χαρακτήρισαν ἁμαρτωλὸ καὶ ἔγινε ἀποσυνάγωγος, καθ' ὅτι «ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω» (Ἰωάν.9,34). Μετὰ τὴν ἐκδίωξή του ἀπὸ τὴ Συναγωγή, τὸν συνάντησε ὁ Κύριος καὶ τὸν ρώτησε ἂν πιστεύει στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ἦταν μπροστά του καὶ ὁ πρώην τυφλὸς ἀπάντησε: «Πιστεύω, Κύριε, καὶ προσεκύνησεν αὐτόν» (Ἰωάν.9,38). Καὶ ὁ Χριστὸς ἐπισφράγισε τὴν συνομιλία του μὲ τὸν πρώην τυφλὸ μὲ τὴν παρατήρηση: «εἰς κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται» (Ἰωάν.9,39). Ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ πνευματικὰ τυφλοί, μὲ ἀγαθὴ καρδιὰ θὰ δοῦν τὸ «φῶς τὸ ἀληθινὸ» καὶ θὰ σωθοῦν, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ἄπιστους καὶ ἐγωκεντρικοὺς ἀμετανόητους, οἱ ὁποῖοι θὰ μείνουν ἄμοιροι τοῦ θείου φωτισμοῦ, στὰ φρικτὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐκτὸς τῆς σωτηρίας. Ἂς ἀνοίξουμε καὶ ἐμεῖς τὴν καρδιά μας, ὅπως ὁ θεραπευμένος τυφλός, γιὰ νὰ εἰσέλθει ὁ φωτισμὸς τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ λαμπρυνθεῖ ἡ ὕπαρξή μας.

Ἐκοινοποιήθησαν αἱ βλάσφημοι ἀφίσσαι τῶν σοδομιστῶν

ΦΟΒΕΡΟ καὶ ἀνήκουστο: οἱ σοδομιστὲς διεκδικοῦν τὰ «δικαιώματά» τους στὴν ἁμαρτία, στὸ ὄνομα τοῦ … Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου! Στὴν οὐσία, ὅμως, βλασφημώντας μὲ τὸν πλέον αἰσχρὸ τρόπο, τὸ Χριστὸ καὶ τὴν σώζουσα διδασκαλία Του! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Κοινοποιήθηκαν ἠλεκτρονικὰ οἱ ἀφίσσες τοῦ 5ου λεγόμενου «Φεστιβὰλ ὑπερηφάνειας», ποὺ διοργανώνουν οἱ ὁμοφυλόφιλοι στὴ Θεσσαλονίκη, στὶς 24-25/6/2016. Δὲν φτάνει ποὺ διαπράττουν, οἱ ταλαίπωροι, τὴν ἁμαρτία ποὺ ὁ Θεὸς τιμώρησε μὲ "πῦρ καὶ θεῖον ἐξ οὐρανοῦ", τότε στὰ Σόδομα, καυχῶνται γι' αὐτὴν καὶ διοργανώνουν "Φεστιβὰλ ὑπερηφάνειας". Δὲν φτάνει ποὺ προκαλοῦν ἀνθρώπους μὲ τὰ Φεστιβὰλ αὐτά, φέτος βάλθηκαν νὰ προκαλέσουν καὶ Θεὸ καὶ ἀνθρώπους, παραποιώντας στὶς βλάσφημες ἀφίσσες τους τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ ἐξευτελίζοντας τὸν Σταυρό, τὸ σύμβολο τῆς σωτηρίας μας, μὲ τὴν μορφὴ τοῦ Ἐσταυρωμένου, πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τοῦ Ὁποίου ἀντικατέστησαν τὴν ἐπιγραφὴ I.N.B.I. ('Ιησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων) μὲ τὴν ὁμοφυλοφιλικὴ "σημαία" τους» ('Ιστ. dide-on.org)! Ἔγινε πλέον θεσμὸς οἱ κατ' ἔτος παρελάσεις τῆς θανάσιμης ἁμαρτίας τοῦ σοδομισμοῦ καὶ στὴ Χώρα μας! Ὁ διάβολος διαδηλώνει δημόσια, καὶ μὲ τὴ στήριξη τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, τὸν «θρίαμβό» του, μέσῳ τῶν σοδομιστῶν, τῶν ἀξιολύπητων καὶ τραγικῶν αὐτῶν ὑπάρξεων καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἁμαρτίας των! Θεὲ καὶ Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ κάμε ἔλεος, διότι πατήσαμε τὸ κατώφλι τῆς ἀποστασίας τῶν ἐσχάτων! Εἶναι ὁλοφάνερο!

Εἰς τὸν ἀπόηχον τῆς «συναντήσεως τῆς Λέσβου»

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΣΑΜΕ ἕνα εὔστοχο σχόλιο γιὰ τὴν ἀνίερη «συνάντηση τῆς Λέσβου» τοῦ περασμένου Ἀπριλίου, ὅπου παραμονὲς τοῦ Πάσχα οἱ «δικοί» μας κ. κ. Βαρθολομαῖος καὶ Ἱερώνυμος ἐπισκέφτηκαν τὸ νησὶ μὲ τὸν ἀρχιαιρεσιάρχη τοῦ Βατικανοῦ. «Προσέξτε τὸ βίντεο. Κλαίει ὁ φουκαρὰς τὸν ὁποῖο ἐκμεταλλεύονται ὅλοι. Ἀπὸ τὸν πάπα μέχρι τὰ κανάλια. Κι ὁ πάπας; Ἀτάραχος. Κοίταζε τὸ ρολόϊ του, γιατί εἶχε νὰ πάει κι ἀλλοῦ μετὰ νὰ δώσει παράσταση. Ἔτσι γίνεται στὶς business. Ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα. Ὁμοίως καὶ οἱ δύο δικοί μας. Στέκονται σὰν παγοκολώνες. Τί νὰ βροῦν νὰ κάνουν καὶ νὰ ποῦν; Ὁ ἕνας στὸ Φανάρι οἰκουμενίζει ἐπικίνδυνα καὶ ὁ ἄλλος στὴν Ἀθήνα φοβᾶται νὰ μιλήσει. […] Ποῦ ἤσασταν 5 χρόνια κ. κ. Βαρθολομαῖε καὶ Ἱερώνυμε; Τί κάνατε, γιὰ νὰ σταματήσει ὁ πόλεμος στὴ Συρία; Τί πράξατε γιὰ τοὺς ἑλληνορθόδοξους ἀδελφούς μας ποὺ διώκονται καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιόχειας; Σὲ τί ἐνέργειες προχωρήσατε ὅταν ἀπήχθησαν οἱ δύο ἐπίσκοποι ἀπὸ τὸ Χαλέπι;». Καὶ συνεχίζει: «Ἂν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀναφέρομαι στοὺς δικούς μας, ὄχι τὸν πάπα ποὺ τὸ πρωὶ χαϊδεύει πρόσφυγες καὶ μετὰ σφίγγει τὸ χέρι ὅσων παρεμβαίνουν στὶς τύχες τῶν λαῶν καὶ τῶν κρατῶν, ἔχουν ΧΡΙΣΤΟ μέσα τους, πρέπει νὰ μεταβοῦν αὔριο τὸ πρωὶ στὴ Δαμασκὸ καὶ μαζὶ μὲ τὸν Πατριάρχη Ἀντιόχειας, Ἰωάννη Γαζίγκι, νὰ σπεύσουν μαζί του δίπλα στοὺς χριστιανούς. Νὰ στείλουν τὸ μήνυμα κατὰ τοῦ πολέμου καὶ τῆς δυστυχίας μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του. Περπατώντας, σκονισμένοι καὶ ὄχι μὲ τζέτ, μπράβους, συνοδοὺς καὶ πανηγύρια» ('Ιστ. http://www.freepen.gr). Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα!

«Οἱ τζιχαντισταὶ ἐφαρμόζουν μὲ ἀκρίβειαν τὸ Κοράνιον!»

ΑΚΟΥΜΕ συχνὰ ἀπὸ τὰ χείλη τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν ὅτι τὸ Ἰσλὰμ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ Ἰσλὰμ τῶν δολοφόνων τζιχαντιστῶν καὶ τὸν «Ἱερὸ Πόλεμο», ὅτι δῆθεν εἶναι «θρησκεία εἰρήνης». Ἔλα ὅμως ποὺ ἔρχονται οἱ ἴδιοι οἱ μουσουλμάνοι «θεολόγοι» καὶ «λόγιοι», οἱ ὁποῖοι τοὺς διαψεύδουν συνεχῶς! Δεῖτε μία ἐπίσημη διάψευση: «Ὁ Mullah Krekar εἶναι Ἰσλαμιστὴς "λόγιος", "πρόσφυγας" ἀπὸ τὸ βόρειο Ἰράκ καὶ ἀπὸ τὸ 1991 ζεῖ στὴν Νορβηγία. Εἶναι ἄριστος γνώστης τοῦ Κορανίου, γεγονὸς ποὺ τὸν ὁδηγεῖ νὰ τάσσεται ὑπὲρ τῶν τζιχαντιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφαρμόζουν στὴν πράξη τὶς ἐντολὲς τοῦ βάρβαρου Ἀλλάχ. Φυσικὰ ἐπιθυμεῖ τὴν πλήρη ἰσλαμοποίηση τῆς Εὐρώπης, κάτι ποὺ θὰ σημάνει παιδεραστία, ὑποβάθμιση τῆς γυναίκας καὶ γενικὰ ὅ,τι "καλὸ" ἔχει νὰ προσφέρει ὁ νόμος τῆς Σαρίας. Σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιο, ὅποιος δὲν ἀποδέχεται τὸ Ἰσλὰμ πρέπει νὰ πεθάνει. Πολλοὶ σὰν τὸν ἰμάμη περιμένουν τὶς ὀρδὲς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰσλὰμ ποὺ ἐποικίζουν τὴν Εὐρώπη, προκειμένου νὰ τοὺς καθοδηγήσουν κατὰ τῶν "ἀλλόπιστων". (Τομέας ἐνημέρωσης prisonplanet.gr)! Τὸ ἔχουμε γράψει πάμπολλες φορές: Τὸ Κοράνιο γράφει μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὴν ἐξόντωση τῶν «ἀπίστων» μὴ μουσουλμάνων, ὅπως καὶ τὴν προώθηση τῆς παιδεραστίας, ὅπως καὶ τὴν ὑποτίμηση τῆς γυναίκας καὶ δὲν χρειάζεται καμία παρερμηνεία, γιὰ νὰ ἐφαρμοστεῖ ἡ δαιμονικὴ «σαρία». Πληροφοροῦμε τοὺς «δικούς» μας οἰκουμενιστές, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν κ. Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖ τοὺς μουσουλμάνους «ἀδελφούς», ὅτι προσφέρουν ἐγκληματικὴ ὑπηρεσία, ἀποκοιμίζοντας τοὺς Χριστιανούς, μὲ τὸν ἀποπροσανατολισμὸ περὶ δῆθεν «καλοῦ» Ἰσλάμ. Καλὸς μουσουλμάνος σημαίνει κακὸς τηρητὴς τοῦ Ἰσλάμ!

Ἀπὸ τὴν χούντα εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν!

«ΨΑΡΕΨΑΜΕ» στὸ διαδίκτυο τὴν ἀκόλουθη ἀνάρτηση – σχόλιο γιὰ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ἰταλίας κ. Γεννάδιο, τὸ γνωστὸ ἀσυγκράτητο οἰκουμενιστή, τὴν ὁποία παραθέτουμε, χωρὶς δικά μας σχόλια: «21 Ἀπρίλη 2016 ὁ χαφιὲς τῆς φασιστικῆς χούντας, σημερινὸς "Ἀρχιεπίσκοπος Ἰταλίας καὶ Μάλτας", ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Βαρθολομαίου. Κηλῖδα ντροπῆς γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία! Ὁρισμένοι νομίζουν πὼς μόνον ὁ πάπας εἶχε σχέσεις μὲ τὴ φασιστικὴ χούντα Βιντέλα. Ὁ χουντικὸς Τσαμπίκος Ζερβὸς (Γεννάδιος), ὁ παπικὸς ἄνθρωπος τοῦ Βαρθολομαίου, εἶναι σήμερα "Ἀρχιεπίσκοπος Ἰταλίας καὶ Μάλτας". Ὁ χουντικὸς Τσαμπίκος Ζερβός, δὲν ἦταν ἕνας ἁπλὸς χαφιὲς τῆς χούντας τῶν ἐπίορκων ἀξιωματικῶν. Ἦταν μπροστάρης στὶς διώξεις τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν, ἦταν συνεργάτης τοῦ Κ. Πλεύρη τῆς 4ης Αὐγούστου. Αὐτὸς "εὐλόγησε" τὴν ἵδρυση τῆς φασιστικῆς "Λέγκας", τὸ μακρὺ χέρι τῆς χούντας σὲ ὁλόκληρη τὴ δυτικὴ Εὐρώπη! Οἱ πραγματικοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, σήμερα τὴ μαύρη ἐπέτειο ἐγκαθίδρυσης φασιστικῆς δικτατορίας στὴν πατρίδα μας, πενθοῦν γιὰ τὴν "ἐξέλιξη" ἑνὸς χυδαίου χαφιὲ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία» ('Ιστ. Τρελογιάννης)! Δὲν ἔχουμε στοιχεῖα, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τὰ ἀνωτέρω. Ὅμως ἔχουμε στοιχεῖα, πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἐμετικά, γιὰ τὴν φιλοπαπικὴ στάση του, θεωρώντας τὸν παπισμὸ «ἐκκλησία» καὶ τὸν αἱρεσιάρχη «ἀλάθητο» καὶ «πρῶτο» ὡς κανονικὸ ἐπίσκοπο Ρώμης. Βλέπετε, τίποτα δὲν εἶναι τυχαῖο!

Βεβήλωσις Ἱερῶν Ναῶν εἰς τὴν Ἀλβανίαν!

Ἀπ' ὅ,τι φαίνεται ὁ Ἐνβὲρ Χότζα συνεχίζει νὰ «ζεῖ» στὴν Ἀλβανία! Ἡ ἐχθρότητα τοῦ ἀλήστου μνήμης κόκκινου ἀθεϊστῆ δικτάτορα συνεχίζεται στὴ γείτονα χώρα. Δεῖτε ἕνα δεῖγμα: «Τὴν ἄμεση ἀντίδραση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας προκάλεσε ἡ ἀπόφαση τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ τῆς Ἀλβανίας, νὰ παραχωρήσει ἄδεια σὲ «πρακτορεῖο μοντέλων», νὰ πραγματοποιήσει φωτογράφηση νυφικῶν σὲ ὀρθόδοξους ναοὺς στὸ Βεράτιο καὶ στὸ Ἐλμπασάν, στὶς ὁποῖες ἐμφανίζονται «μοντέλα» φορώντας νυφικὰ καὶ ποζάροντας πάνω στὸ Δεσποτικὸ Θρόνο καὶ τὴν Ὡραία Πύλη, ἐκκλησιῶν ποὺ ἀποτελοῦν ἱστορικὰ μνημεῖα γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν στὴν ἰδιοκτησία τοῦ κράτους. Ἡ ἔντονη ἀντίδραση τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας ἀποτυπώνεται σὲ σχετικὴ ἀνακοίνωση τῆς κληρικολαϊκῆς συνέλευσης ποὺ συνῆλθε μὲ τὴν συμμετοχὴ τριακοσίων καὶ πλέον μελῶν. Μάλιστα προχώρησε τὴν κατάθεση αἴτησης πρὸς τὶς ἀρμόδιες κρατικὲς ἀρχές, μὲ τὴν ὁποία ζητᾶ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Μονῶν καὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων λατρείας» (Ἰστολ. veteranos.gr)! Ξαναγράψαμε γιὰ τὴν ἀχαριστία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Ἐμεῖς τὸν ζήσαμε, ὅταν ξεψυχοῦσε, δίνοντας καταφύγιο καὶ ἐργασία σὲ χιλιάδες Ἀλβανοὺς μετανάστες καὶ λαθρομετανάστες, ἐδῶ καὶ δυόμισι δεκαετίες καὶ συνεχίζουμε νὰ τὸ κάνουμε. Καὶ τὸ εὐχαριστῶ τους ἀποτυπώνεται στοὺς βανδαλισμούς τους ἐναντίον τῶν ἐκκλησιῶν μας καὶ τῶν μνημείων τῶν νεκρῶν μας στὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνά!

Ἀποκρυφιστικὰ σύμβολα σχετιζόμενα μὲ τὴν Μεγάλην Σύνοδον!

ΟΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης θὰ φιλοξενήσουν τὴν Μέλλουσα (ἂν τελικὰ πραγματοποιηθεῖ) Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, στὶς 16-6-2016 ἡμερομηνία γιὰ κάποιους σημαδιακή, ἀφοῦ ἐμπεριέχει τὸν δυσώνυμο ἀριθμὸ 666! Θὰ δοῦμε ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἂν τελικὰ ἡ ἐπιλογὴ τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς δὲν ἦταν τυχαία. Ἄλλοῦ ὅμως εἶναι τὸ πρόβλημα. Ὁ ἀγωνιστὴς π. Ἀναστάσιος Γκοτσόπουλος ἀποκάλυψε μία συγκλονιστικὴ λεπτομέρεια, ἡ ὁποία «δένει» μὲ τὴν ἐπιλογὴ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τὸν δυσώνυμο ἀριθμὸ τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας. Σὲ ἐπιστολή του ἀποκαλύπτει, πώς: «Στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Παρεκκλήσιο τῆς Ὀρθοδόξου Ἀκαδημίας τῆς Κρήτης, ὅπου τὸν προσεχῆ Ἰούνιο θὰ συνέλθει ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει ἀνηρτημένο βπρό, ἔργο τοῦ R. Bleninger (πρόγραμμα "Πρόσωπο πρὸς Πρόσωπο" τῆς ΟΑΚ). Στὸ ἔργο εἰκονίζονται, στὸ κέντρο τῆς παραστάσεως τρεῖς ἀνθρώπινες φιγοῦρες ἀνάμεσα σὲ φλόγες, οἱ ὁποῖες, προφανῶς, ὑποδηλώνουν τὴν ταλαιπωρημένη στὸ καμίνι τῆς ζωῆς ἀνθρωπότητα. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ὑψώνουν σὲ στάση δεήσεως τὰ χέρια τους σὲ θρησκευτικὰ σύμβολα: ὁ ἕνας πρὸς τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ὁ ἄλλος πρὸς τὴν Ἡμισέληνο (ἀριστερὰ τοῦ Σταυροῦ) καὶ ὁ τρίτος πρὸς τὸ Ἄστρο τοῦ Δαυὶδ (Ἑξάλφα, δεξιὰ τοῦ Σταυροῦ)!». Ἐπίσης σὲ ἄλλο σημεῖο «Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας (στὴν ὁποία θὰ συνεδριάζει ἡ Ὁλομέλεια τῆς Ἁγίας Συνόδου), ὑπάρχουν δύο ὑπερμεγέθεις πίνακες καὶ ἕνα ἀνάγλυφο μὲ τὸν Προμηθέα δεσμώτη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου». Ποιὰ εἶναι ἡ θέση τῆς βλάσφημης πανθρησκειακῆς παράστασης; Δὲν γνωρίζουν ὅτι ὁ Προμηθέας στὸν ἀποκρυφισμὸ συμβολίζει τὸν Ἑωσφόρο καὶ εἶναι ἡ ἀγαπημένη φιγούρα τῶν σατανιστῶν; Διερωτιόμαστε: Εἶναι καὶ τὰ πανθρησκειακὰ καὶ ἀποκρυφιστικὰ αὐτὰ σύμβολα «τυχαῖα», ὅπως καὶ ἡ ἐπιλογὴ τῆς ἡμερομηνίας συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου; Ἐμεῖς πάντως δὲν πιστεύουμε στὴν τύχη!

Ἄκρως ἀνησυχητικόν: ὑπνωτισμὸς μέσῳ τηλεοράσεως!

Ὁ πνευματισμὸς εἶναι ἡ σύγχρονη δαιμονικὴ «πνευματικότητα» τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἡ λατρεία στὸν ἀληθινὸ Θεὸ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴ λατρεία τῶν πονηρῶν πνευμάτων, μέσῳ τῶν ἀποκρυφιστικῶν πρακτικῶν. Ὡς καὶ ἡ σύγχρονη τεχνολογία «ἐπιστρατεύτηκε» γιὰ τὴν διάδοση τοῦ πνευματισμοῦ. Δεῖτε πῶς ἀπὸ τηλεοράσεως μπορεῖ κάποιος νὰ ὑπνωτισθεῖ: «51χρονος στὴν περιοχὴ Παρεντὶς Ἂν Μπὸρ τῆς Γαλλίας βρέθηκε σὲ κατάσταση "ὕπνωσης" ἐν τῇ στιγμὴ ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ διάσημου ὑπνωτιστῆ ἀπὸ τὸν Καναδά. Ὅπως εἶπε ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία ζήτησε τὴν ἐπέμβαση πυροσβεστῶν, ὁ ἄνδρας της ἔμοιαζε νὰ ἔχει "παγώσει" μπροστὰ ἀπὸ τὴν τηλεόραση. Μάλιστα ἄνδρες τῆς ὑπηρεσίας ἄμεσης ἐπέμβασης, ἐπισήμαναν ὅτι δὲν ἔχουν ξαναδεῖ παρόμοιο περιστατικό. Ἡ σύζυγός του, ἐνῷ στὴν ἀρχὴ γέλασε βλέποντας τὸν σύζυγό της νὰ μαγνητίζεται ἀπὸ τὸν ὑπνωτιστὴ στὴν ὀθόνη, δήλωσε σὲ μία τοπικὴ ἐφημερίδα ὅτι κατόπιν «ἔνιωσε τὸν ἀπόλυτο πανικό», ἔκλεισε τὴν τηλεόραση καὶ κάλεσε βοήθεια. Ὁ 51 χρόνος τελικὰ ἐπανῆλθε μὲ τὴ βοήθεια τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία τοῦ μιλοῦσε μὲ σταθερὴ φωνή. Δὲν ἀντιδροῦσε γιὰ τουλάχιστον μία ὥρα στὰ ἐρεθίσματα τοῦ περιβάλλοντος» ('Ιστολ. prisonplanet.gr)! Δὲν ἔχουμε καμὶὰ ἀμφιβολία πὼς εἶναι δυνατὸν κάποιος νὰ δαιμονισθεῖ συμμετέχοντας σὲ τηλε-πνευματιστικὰ φαινόμενα. Βλέπετε ὅτι ὁ διάβολος παίρνει τὴν ἀπαιτούμενη δύναμη ἀπὸ τὴ δική μας συγκατάθεση, ὅταν «κοινωνοῦμε» μὲ τὰ σκοτεινά του ὄργανα!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΛΟΥΚΙΛΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝ ΑΥΤΩ ΝΗΠΙΑ ΚΛΑΥΔΙΟΣ, ΥΠΑΤΙΟΣ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΗ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ

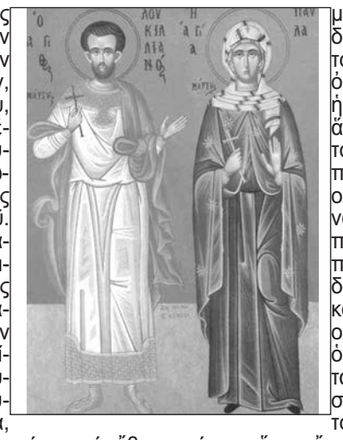

ΣΤΙΣ 3 Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Λουκιλλιανοῦ καί τῶν σύν αὐτῷ τεσσάρων νηπίων, Κλαυδίου, Ὑπατίου, Διονυσίου, Παύλου καί Παύλης τῆς παρθένου καί μάρτυρος. Ὁ ἅγιος Λουκιλλιανός ἦταν ἱερέας τῶν εἰδώλων καί ἔζησε κατά τούς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορα Αὐρηλιανοῦ. Ἦταν μεγάλος στήν ἡλικία καί κατοικοῦσε κοντά στήν πόλη τῆς Νικομήδειας. Ὅταν ἔγινε χριστιανός ὁδηγήθηκε στόν ἄρχοντα Σιλβανό καί ἐπειδή δέν ἀρνήθηκε τήν πίστη του στόν Χριστό βασανίσθηκε, κρεμάσθηκε καί τέλος φυλακίσθηκε. Ἐκεῖ βρίσκονταν φυλακισμένα καί τέσσερα νήπια, ἐπειδή ὅμως ἔμεναν ἐδραῖοι στήν πίστη τούς ἔβαλαν σέ ἕνα πυρακτωμένο καμίνι, θείᾳ χάριτι ὅμως ἔβρεξε καί οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ βγῆκαν ἀπό τό καμίνι σῶοι. Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ ἄρχοντας τούς ἔστειλε στό Βυζάντιο, γιά νά θανατωθοῦν. Ἐκεῖ τά μέν νήπια ἀποκεφαλίσθησαν, ὁ δέ ἅγιος Λουκιλλιανός παρέδωσε τό πνεῦμα του στόν Κύριο μέ ὀδυνηρό θάνατο. Ἡ ἁγία Παυλίνα ἡ παρθένος ἀκολουθοῦσε τόν ἅγιο Λουκιλλιανό πηγαίνοντας γιά τό Βυζάντιο καί ἐπιμελοῦταν τίς πληγές του. Ὅταν ἐμαρτύρησαν οἱ ἅγιοι, ἀφοῦ συνέλεξε τά λείψανά τους τά ἐνταφίασε. Γιά τήν πράξη της αὐτή καί ἐπειδή δέν πείσθηκε νά θυσιάση στά εἴδωλα δάρθηκε τόσο πολύ πού διαλύθηκαν οἱ σάρκες της· ἄγγελος Κυρίου ὅμως τήν ἔκανε ὑγιῆ. Ὅταν ὁδηγήθηκε καί πάλι στόν ἄρχοντα καί τόν ἔλεγξε, τήν κτύπησαν στό στόμα καί τήν φυλάκισαν. Κατόπιν τήν ἔβαλαν σέ ἀναμμένη κάμινο, ὅμως ἔμεινε ἀβλαβής μετά ἀπό θεία παρέμβαση. Ἔτσι τήν ὁδήγησαν στό Βυζάντιο, ὅπου τήν ἀποκεφάλισαν στόν τόπο πού εἶχαν θανατωθῆ ὁ μάρτυς Λουκιλλιανός μέ τά νήπια καί ἔτσι ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Στόν Θεό λοιπόν μένει αὐτό. Ἤ νά εἶναι ἀναγκαστικά ὑπαρκτός, ἤ ἄν θέλει νά εἶναι ἐλεύθερος, νά ἀσκεῖ τήν ἐλευθερία του φάσκοντας θετικά, λέγοντας ναί στήν ὕπαρξή του, γιατί δέν ἔχει τή δυνατότητα νά πεῖ ὄχι. Γιατί δέν ὑπάρχει τίποτε πέρα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Θεός στήν ἴδια του τήν ὕπαρξη δέν εἶναι μόνος. Ἡ ἴδια του ἡ ὕπαρξη εἶναι ἕνα ναί ὀντολογικό. Ἑπομένως ἡ ἐλευθερία του συμπίπτει μέ τήν ἴδια του τήν ὕπαρξη. Τό ναί τῆς ὑπάρξεώς του εἶναι τό ναί τῆς ἐλευθερίας του, καί τό ναί τῆς ὑπάρξεώς Του ἔχει τό ναί τῆς Τριαδικῆς ὑπάρξεώς Του. Ὅταν ὁ Πατήρ καταφάσκει στή δική του ὕπαρξη καί στήν ὕπαρξη τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀσκεῖ τήν ἐλευθερία. Καί ἀσκεῖ τήν ἐλευθερία του κατά καταφατική θέληση. Αὐτή ἡ καταφατική θέληση δέν ἐπιτρέπει τήν ἀρνητική θέληση, διότι αὐτή θά ἦταν ἀδιανόητη γιά τό ἄκτιστο, καί εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ»[70].

Τό ὀντολογικό «ναί» τοῦ Θεοῦ παραπέμπει στήν ἀντιστροφή τοῦ ὑπαρξιστικοῦ «ὄχι», τό ὁποῖο εὐνοεῖ συζητήσεις συναφειακές μέ τούς περσοναλιστές, καταγράφοντας, ὅμως, τόν ἀποφατισμό τῶν Πατέρων στήν Ἁγία Τριάδα.

Σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Σάρτρ: «ὁ ἄνθρωπος εἶναι καταδικασμένος νά εἶναι ἐλεύθερος. Καταδικασμένος, γιατί δέν ἐδημιούργησε, δέν ἔπλασε μόνος του τόν ἑαυτό του κι ὡστόσο ταυτόχρονα ἐλεύθερος, γιατί ἀπό τή στιγμή ποὺ πετάχτηκε στόν κόσμο, εἶναι ὑπεύθυνος γιά ὅ,τι κάνει»[71]. Ταυτοχρόνως ὁ Π.Ι. ἐπανειλημμένως ἀναφέρει τό παράδειγμα τοῦ Kirilov, ἑνός ἥρωα τοῦ Ντοστογιέφσκυ, ὁ ὁποῖος λέγει: «Κάθε ἄνθρωπος πού ἐπιθυμεῖ νά ἀποκτήσει πλήρη ἐλευθερίαν πρέπει νά εἶναι ἀρκετά τολμηρός νά θέση τέρμα εἰς τήν ζωή του… Αὐτό εἶναι τό ἔσχατο ὅριο τῆς ἐλευθερίας… Ὅποιος τολμήσει νά αὐτοκτονήσει γίνεται θεός»[72].

Ἡ αὐτοκτονία ὡς ὀντολογικό ὄχι στήν ὕπαρξη μεταγράφεται ἐρμηνευτικά ἀπό τόν Π.Ι ὡς ὀντολογικό ναί στό Θεό, διότι ὁ Θεός δέν ἔχει σέ κάποιον νά πεῖ ὄχι. Ἀπό τήν ἄλλη «ἡ καταδίκη στήν ἐλευθερία» ὡς τρόπος ὑπάρξεως μεταγράφεται θετικά στό Θεό ἐξαιτίας τοῦ ὅτι ὁ Θεός ὑποστασιάζει τό εἶναι Του ὡς Πατήρ ἀντί νά εἶναι δοσμένη ἡ ὕπαρξή Του, ὅπως συμβαίνει στούς ἀνθρώπους, καί γι' αὐτό ὁ Θεός εἶναι ἐλεύθερος. Ἡ ὅλη ἑρμηνεία παραπέμπει σέ θεολογικούς αὐτοσχεδιασμούς βασισμένους στήν τρέχουσα φιλοσοφία καί λογοτεχνία, εἶναι κατασκευή Τριαδολογίας ἀπό ἀνθρωπολογικά δεδομένα.

Εἶναι πολύ σημαντικό καί πάλι νά ὑπογραμμισθῆ ὅτι ἡ ὑπαρξιστική λογική τῆς σαρτριανῆς καταδίκης στήν ὕπαρξη ἀντιστρέφεται, γιά νά ἐξηγηθῆ τό μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στόν ὑπαρξισμό, ὁ ἄνθρωπος εἶναι καταδικασμένος στήν ὕπαρξη καί στήν θνητότητα, τήν ἀναγκαία ὕπαρξη καί θνητότητα. Ὁ Π.Ι. μεταγράφει θετικά αὐτές τίς ἀναλύσεις στόν Τριαδικό Θεό, θεωρώντας ὅτι ἡ θά ὑπάρχη ἀναγ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ποῖοι ἀπειλοῦν τὴν πίστιν καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν παιδιῶν μας;

Τοῦ ***κ. Εὐαγγέλου Στ. Πονηροῦ*** *Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικοῦ Συμ. Θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων*

2ον.–Τελευταῖον

Κατὰ ἀτυχῆ τρόπο ὅμως τὰ τελευταῖα χρόνια ἐπιχειρεῖται ἀντικατάσταση τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ μαθήματος μὲ μάθημα πολυθρησκειακό, βασισμένο σὲ προγράμματα σπουδῶν, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν σὲ κάθε μάθημα πληθώρα θρησκευμάτων, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἱστορικὴ σειρά, ἔχοντας ἀποκλείσει ἀπὸ τὴν ὕλη πολλὰ ὀρθόδοξα χριστιανικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα τὰ παιδιὰ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν διδάσκονταν ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν. Πλῆθος σοβαρῶν σφαλμάτων, θεολογικῶν, ἱστορικῶν, παιδαγωγικῶν, γλωσσικῶν διακρίνουν τὰ προγράμματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐκδόθηκαν γιὰ μὲν τὸ γυμνάσιο τὸ 2011 καὶ μὲ ἐπουσιώδεις τροποποιήσεις ἐπανεκδόθηκαν τὸ 2014, γιὰ δὲ τὸ λύκειο τὸ 2015.

Ἀρνητικὴ εἶναι ὡς πρὸς τὰ προγράμματα αὐτὰ μὲ δύο πρόσφατες ἀποφάσεις της ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖ τὸν κλάδο τῶν θεολόγων[4], διότι ἔχει ὡς μέλη τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν συναδέλφων θεολόγων, ἔχει ἀπορρίψει τὰ προγράμματα αὐτὰ ἀποφαινόμενη μὲ τεκμηριωμένες ἐπιστημονικὲς μελέτες, οἱ ὁποῖες ἔχουν συγκεντρωθεῖ σὲ τρεῖς ὀγκώδεις τόμους, οἱ ὁποῖοι ἀριθμοῦν πεντακόσιες σελίδες ὁ καθένας. Ἐπίσης ἑπτὰ συνέδρια καὶ ἡμερίδες ἔχουν καταδικάσει τὰ προγράμματα αὐτά. Ἀρνητικὲς κριτικὲς ἔχουν λάβει ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς λίγους καθηγητές, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐφάρμοσαν πιλοτικά. Θετικὲς κριτικὲς ἔχουν λάβει τὰ προγράμματα αὐτὰ μόνο ἀπὸ τοὺς δημιουργούς τους, οἱ ὁποῖοι δὲν φαίνονται νὰ πτοοῦνται ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη ἀπὸ μέρους τοῦ κλάδου τῶν θεολόγων καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Τυχὸν ἐπιβολὴ στοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς τέτοιου μαθήματος, ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου μὴ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ θὰ εἶχε ὡς συνέπεια ἀφ' ἑνὸς μαζικὲς ἀπαλλαγὲς ἀπὸ τὸ μάθημα αὐτὸ καὶ ἀφ' ἑτέρου μαζικὲς προσφυγὲς στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καὶ στὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὁ ἀφελὴς ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐὰν τὸ ὀρθόδοξο χριστιανικὸ μάθημα ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ πολυθρησκειακό, τότε τὸ μάθημα αὐτὸ θὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸ γιὰ ὅλους, εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀναληθής. Τὸ πολυθρησκειακὸ μάθημα δὲν θὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸ γιὰ κανένα. Δὲν θὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸ γιὰ τοὺς ἀλλοθρήσκους, διότι οἱ ἀλλόθρησκοι σὲ καμμία περίπτωση δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ ἕνα ἀλλοπρόσαλλο ἀξεδιάλυτο πολυθρησκειακὸ κουβάρι, ἀλλὰ θέλουν μάθημα γιὰ τὴ δική τους πίστη καὶ ἐφ' ὅσον δὲν τὸ ἔχουν, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἀπαλλάσσονται τόσο ἀπὸ τὸ πολυθρησκειακό, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο χριστιανικό. Πολὺ δὲ περισσότερο δὲν θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸ τὸ ἀλλοπρόσαλλο αὐτὸ μάθημα γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἐφ' ὅσον θὰ εἶχε παύσει πλέον νὰ εἶναι ὀρθόδοξο χριστιανικό. Θὰ ἀπαλλάσσονταν ὁπωσδήποτε. **Τὸ πολυθρησκειακὸ μεῖγμα θὰ ἔφερνε τὸ τέλος τοῦ μαθήματος θρησκευτικῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀνεργία στὸν κλάδο τῶν θεολόγων.**

Τὰ ἔχουμε γράψει πολλὲς φορὲς αὐτά, τὰ ἔχουμε ὑποστηρίξει καὶ σὲ τηλεοπτικὲς ἐκπομπές, τὰ ἔχουμε ἐπίσης διατυπώσει καὶ σὲ δημόσιες συζητήσεις καὶ συνέδρια, ἀλλὰ ἀτυχῶς οἱ ὑποστηρικτὲς τοῦ πολυθρησκειακοῦ κουβαριοῦ δὲν φαίνονται νὰ πτοοῦνται. Συνεχίζουν νὰ ὑποστηρίζουν τὶς ἴδιες ἀνακρίβειες ἀκολουθώντας τὴν τακτικὴ «οὐ μὲ πείσης κἂν μὲ πείσης». Ἐφ' ὅσον λοιπὸν οἱ ὑποστηρικτὲς τῶν προγραμμάτων τῆς συγχύσεως δὲν ὑποχωροῦν, θὰ συνεχίσουμε νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὶς ὡς ἄνω ἀλήθειες ἀκόμη καὶ ἂν κινδυνεύουμε νὰ γίνουμε κουραστικοί.

Κατὰ τὸν πλέον ἀναίσχυντο τρόπο ἀπαιτοῦν κάποιοι ἄλλοι, μετρημένοι στὰ δάκτυλα, πλὴν ὅμως ἀπίστευτα θορυβώδεις, τὴν ἀπαγόρευση τῆς πρωινῆς προσευχῆς τῶν παιδιῶν μας, τὴν ἀπαγόρευση τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τους, καθὼς καὶ τὴν ἀπαγόρευση τῆς εἰσόδου τῶν πνευματικῶν μας στὰ σχολεῖα.

Ἀνέκαθεν ὅποιος ἐπιχειρεῖ νὰ ἀπαγορεύσει τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τοῦ ἄλλου χρησιμοποιεῖ προπαγανδιστικὰ τεχνάσματα. Ἀπαράβατος κανόνας γιὰ κάθε προπαγανδιστὴ εἶναι ἡ συκοφαντία. Πρέπει ὁ προπαγανδιστὴς νὰ συκοφαντήσει τὸν ἀθῶο ἀντίπαλο, τὸν ὁποῖο θέλει νὰ ἐκμηδενίσει ἢ τὴν εὐγενῆ ἰδέα, τὴν ὁποία θέλει νὰ ἐξουδετερώσει, ὥστε νὰ ἐπιβάλει τὰ σκοτεινά του σχέδια.

Σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα αὐτὸν ἔχει χρησιμοποιηθεῖ κατὰ κόρον ἕνας βρώμικος συκοφαντικὸς προπαγανδιστικὸς χαρακτηρισμὸς εἰς βάρος τῆς πρωινῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν παιδιῶν μας: ὁ χαρακτηρισμός τους ὡς «ὑποχρεωτικῶν». Ἔτσι δίνεται ἡ ψευδὴς ἐντύπωση, ὅτι ἡ προσευχὴ καὶ ὁ ἐκκλησιασμὸς ἐπιβάλλονται στὰ χριστιανόπουλα ἔξωθεν!!! Ἂς μάθουν λοιπὸν οἱ προπαγανδιστὲς τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν παιδιῶν μας, ὅτι ἡ προσευχὴ καὶ ὁ ἐκκλησιασμὸς δὲν ἐπιβάλλονται στὸν χριστιανὸ ἀπὸ τρίτους, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν πίστη, ἀπὸ τὴ συνείδησή του τὴν ἴδια. Κι ἂς ἀφήσουν πλέον τὰ σαθρὰ προπαγανδιστικὰ τεχνάσματα, διότι δὲν πείθουν κανένα μὲ αὐτά.

Ἀντισυνταγματικὴ λοιπὸν κρίνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 16 καὶ 13 τοῦ Συντάγματος καὶ τυχὸν ἀπαγόρευση εἰσόδου τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν στὰ σχολεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας πρὸς ἐξομολόγηση τῶν μαθητῶν ἢ πρὸς πραγματοποίηση ποιμαντικῆς ἐπισκέψεως, ὅπως καὶ τυχὸν ἀπαγόρευση τῆς πρωινῆς προσευχῆς ἢ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν μαθητῶν, διότι τέτοιου εἴδους ἀπαγορεύσεις παραβιάζουν τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν μαθητῶν καὶ περιορίζουν τὴν ἀνάπτυξή της. Καὶ ἐρωτοῦμε ἐν τέλει: πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτρέπεται ἐξομολόγηση στὶς φυλακὲς καὶ νὰ ἀπαγορεύεται στὰ σχολεῖα;

Ἂς δοῦμε ὅμως καὶ ἀπὸ ποῦ ξεκινοῦν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀπαγορεύσεις: Στὶς 23 Μαρτίου 1964 μὲ τὴν ἐγκύκλιο 410/16 ἡ Τουρκικὴ Δημοκρατία ἀπαγορεύει στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς ἐπικράτειάς της τὴν πρωινὴ προσευχή. Μὲ τὴν ἴδια ἐγκύκλιο ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδο τῶν κληρικῶν στὰ σχολεῖα αὐτὰ καθὼς καὶ τὴν διδασκαλία ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν[5]. Ὅσο γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό, ποτὲ δὲν εἶχαν τὰ σχολεῖα αὐτὰ ἐπίσημα καὶ νόμιμα τὸ δικαίωμα αὐτό. Κι ὅσες φορὲς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἡ ἐξομολόγησις πρέπει νὰ εἶναι ἀποφασιστική

• Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης μᾶς λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἐξομολογούμεθα ἀποφασιστικά.

«Πάρε μπροστὰ στὸν πνευματικό μία σταθερὴ καὶ βεβαία ἀπόφαση, ὅτι μὲ τὴν βοήθεια τῆς θείας χάριτος προτιμᾶς χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ ἀποδάνης, παρὰ νὰ ἁμαρτήσης πλέον μὲ τὴν θέλησή σου, διότι ὅσοι δὲν πάρουν τέτοια ἀπόφαση, τὸ ἕνα πόδι τὸ ἔχουν στὸν πνευματικὸ καὶ τὸ ἄλλο στὴν ἁμαρτία. Ἐξομολογοῦνται μὲ τὸ στόμα καὶ μὲ τὴν καρδιὰ μελετοῦν πάλι νὰ κάνουν ἁμαρτία. Μοιάζουν μὲ τὸν σκύλο, ποὺ ἀφοῦ ξεράσει, γυρίζει πάλι στὸ ἴδιο ξέρασμα· καὶ μὲ τὸν χοῖρο, ποὺ ἀφοῦ πλυθῆ, κυλιέται πάλι στὸν πρῶτο βοῦρκο, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Πέτρος».

• Ἕνας Γέροντας ἔβλεπε τὶς ψυχὲς νὰ κατεβαίνουν στὸν Ἅδη, ὅπως κατεβαίνουν οἱ νιφάδες τοῦ χιονιοῦ στὴν γῆ τὸ χειμώνα. Καὶ αὐτὸ ὄχι γιατὶ δὲν ἐξομολογοῦνται, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἐξομολογοῦνται μὲ **ἀπόφαση** νὰ μὴ ξαναμαρτήσουν. Γ' αὐτὸ καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει ὅτι δὲν ὠφελεῖται ἀπὸ τὴν ἐξομολόγηση ἐκεῖνος, ποὺ λέγει μόνον πῶς ἁμάρτησε, ἀλλὰ ἐπιμένει στὴν ἁμαρτία καὶ δὲν τὴν μισεῖ. Ἀπόφαση λοιπὸν χρειάζεται καὶ ἀβάρος στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

• Ρώτησε ἕνας στρατιωτικὸς τὸν Ὅσιο Μιώδ.

– Πάτερ μου, δέχεται ἄραγε ὁ Θεὸς τὴν μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ;

Ὁ Γέροντας, ἀφοῦ τὸν συμβούλευσε μὲ πολλὰ διδακτικὰ λόγια κάποια στιγμὴ τὸν ρώτησε.

– Πές μου, ἀγαπητέ, ἐὰν σχισθῆ τὸ στρατιωτικὸ χιτώνιό σου τὸ πετᾶς;

–Ὄχι, ἀπάντησε ὁ στρατιωτικὸς τὸ ράβω, καὶ πάλι τὸ χρησιμοποιῶ.

Τότε τοῦ λέγει ὁ Ὅσιος.

–Ἐὰν ἐσὺ λυπᾶσαι τὸ χιτώνιό σου, ὁ Θεὸς δὲν θὰ λυπηθῆ τὸ πλάσμα του;

• Ἐπίσης ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Νικόδημος τὸ ἑξῆς διδακτικὸ γεγονός.

Ἕνας νέος εἶχε ἐρωτευθῆ μία πόρνη. Ἀφοῦ τὸν μάλωσαν πολὺ οἱ συγγενεῖς του, ἀπεφάσισε νὰ διακόψη μαζί της καὶ νὰ πάη νὰ ἐξομολογηθῆ.

Πράγματι ἔγραψε σὲ ἕνα χαρτὶ τὶς ἁμαρτίες του καὶ ξεκίνησε νὰ πάη. Ὅμως πηγαίνοντας γιὰ τὴν ἐξομολόγηση ἔτυχε νὰ περάση ἀπὸ ἔξω ἀπὸ τὸ καταραμένο σπίτι τῆς πόρνης. Δὲν ἄντεξε στὸν πειρασμὸ καὶ μπῆκε πάλι μέσα καὶ μαζὶ μὲ τὶς παλαιὲς ἁμαρτίες πρόσθεσε καὶ μιὰ ἀκόμη.

Καθὼς λοιπὸν βρισκόταν μέσα στὸ κακὸ αὐτὸ σπίτι μπαίνει μέσα κάποιος ἄλλος συνεραστὴς καὶ ἀγαπητικὸς τῆς αὐτῆς πόρνης, ὁ ὁποῖος ὅταν τὸν εἶδε ἐκεῖ δύμωσε πάρα πολὺ καὶ κτυπῶντάς τον τὸν σκότωσε.

Ὅταν τὸν πῆραν οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν βρῆκαν καὶ τὸ χαρτὶ μὲ γραμμένες τὶς ἁμαρτίες του, ποὺ εἶχε γράψει, γιὰ νὰ ἐξομολογηθῆ, ἀλλὰ ὦ ἐλεεινὸς θάνατος! ὦ ἐλπίδες ψεύτικες! ὦ λογισμὸς πεπλανημένος τοῦ δυστυχισμένου τούτου νέου!

• Ὁ μακαριστὸς ἅγιος γέροντας π. Ἰάκωβος Τσαλίκης ἦταν στὴν ἐξομολόγηση πολὺ ἐπιεικὴς χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παραβαίνη τοὺς Κανόνες. Ἔλεγε: «Ἂν σὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔκανε, ἄς ποῦμε, ἔκτρωση καὶ μόλις ἐξομολογηθεῖ τὴν ἁμαρτία της ἐγὼ ὡς πνευματικὸς τῆς πῶ ὅτι εἶναι φόνισσα, ὅτι δολοφόνησε τὸ παιδί της καὶ ὅτι ἐφτὰ χρόνια δὲ θὰ κοινωνήση καὶ κατόπιν τὴ βγάλω ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριο, τί συνέπειες θὰ ἔχουν ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν ψυχή της; Ἐνῶ ἂν τῆς μιλήσω μὲ ἀγάπη καὶ στοργή, λέγοντάς της «Παιδί μου, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανες, εἶναι ἁμαρτία» καὶ δὲν τῆς βάλω ἀμέσως κανόνα, ἀλλὰ τὴ συμβουλέψω καὶ τὴν ξαναδῶ σὲ δεκαπέντε ἡμέρες ἢ ἕνα μήνα σιγά - σιγά θὰ τακτοποιηθῆ ἡ ψυχή της. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία πληγωμένος, ἀλλὰ θεραπευμένος. Ἐγώ, πάτερ μου, δὲ μισῶ τὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ τὴν ἁμαρτία».

Ἦταν ἐπιεικὴς στοὺς κανόνες ποὺ ἔβαζε. Τὸ πόσο συνέπασχε μὲ τοὺς ἐξομολογούμενους ἀδελφοὺς φαίνεται ἀπὸ τοὺς παρακάτω λόγους του.

«Ἐγώ, πάτερ μου, συμπάσχω μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐξομολογεῖται. Πονάω μαζί του. Πονάω καὶ κλαίω γιὰ τὸν ἐξομολογούμενο. Παρακάλεσα τὸν Ἅγιο Δαβὶδ μετὰ τὴν ἐξομολόγηση νὰ ξεχνάω ὅσα δὲ χρειάζονται καὶ νὰ δυμᾶμαι αὐτὰ ποὺ πρέπει, γιὰ νὰ προσεύχωμαι. Γιατὶ κάνω προσευχὴ γιὰ τοὺς ἐξομολογούμενους. Καὶ ἀνησυχῶ καὶ τοὺς περιμένω νὰ ξανάρθουν».

Ἔλεγε ὁ Γέροντας: «Ὅταν ἐξομολογῶ, πάτερ μου, τοὺς Χριστιανοὺς καὶ δὲ βλέπω μετάνοια σὲ ὁρισμένους ἀπὸ αὐτοὺς δὲ διαβάζω συγχωρητικὴ εὐχή, γιατὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ἐφ' ὅσον λείπει ἡ μετάνοια».

Ὁ Γέροντας, λοιπόν, ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ «ἔσωθεν τοῦ ποτηρίου». Ὅταν καμιὰ φορὰ χωρὶς ἐσωτερικὴ διάθεση ὑπακοῆς τοῦ λέγαμε ἕνα τυπικό «Νᾶναι εὐλογημένο», ἔλεγε ὁ Γέροντας: «Πάτερ μου, θὰ κάνης ὑπακοὴ ἢ ἔτσι ἁπλῶς λὲς «νᾶναι εὐλογημένο» χωρὶς νὰ τὸ πιστεύης;».

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία σχεδὸν καθημερινὰ ἔλεγε: «Στὴν Ἐκκλησία βρίσκουμε τὴν ὑγεία, τὴν παρηγοριά, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας».

Τονίζοντας τὴν ἀξία τῆς ψυχικῆς μας καθαρότητος κατὰ τὴ Θεία Κοινωνία ἔλεγε:

«Χωρὶς τὴν ψυχή μας καθαρὴ δὲν ἔχουμε κανένα ὄφελος ἀπὸ τὴ Θεία Κοινωνία».

Γιὰ τὸ μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ, τὸ μεγάλο Μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἔλεγε:

«Νὰ μὴ διστάζετε, νὰ μὴ ντρέπεστε· ὅ,τι κι ἂν κάνατε, τὴν πιὸ μεγάλη ἁμαρτία ἔχει τὴν ἐξουσία ὁ πνευματικὸς ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ Δεσπότη Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους μὲ τὸ πετραχηλάκι του –τί ἀξία ἔχουν τὰ ἱερὰ ποὺ φορᾶμε! – νὰ τὴ συγχωρήση.

Ὅ,τι συγχωρεῖ ὁ πνευματικός, τὸ συγχωρεῖ ταυτόχρονα κι ὁ Θεὸς στὸν Οὐρανό, ὅ,τι δὲ συγχωρήσει μένει ἀσυγχώρητο».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΤΕΡ. Α΄ ΟΙΚ. ΣΥΝ.
12 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄16-18, 28-36
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ιζ΄ 1 - 13
Ἦχος: πλ. β΄.– Ἑωθινόν: Ι΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΤΟ ΘΕΜΕΛΙΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ

Ἡ 7η Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα σήμερα καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾶ τὴν ἑορτὴ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.) καὶ τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν Ὁσίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου τῶν ἐν Ἄθῳ.

Ἡ Κυριακὴ αὐτὴ ὀνομάζεται Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων, γιατί, μετὰ τὴν Δεσποτικὴ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, κατὰ τὴν ὁποία ἀνελήφθη ἐν δόξῃ ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος καὶ Θεός μας, ὁ σταυρὸν καὶ θάνατον καὶ ταφὴν ὑπομείνας καὶ Ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς Θεὸς Παντοδύναμος, τιμῶνται, ὅπως εἴπαμε οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι 318 Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖοι ἐδογμάτισαν μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ δόγμα τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι μέγα καὶ θεμελιῶδες. Εἶναι ἡ «ραχοκοκκαλιά» θὰ λέγαμε καὶ τὸ πρωταρχικὸ ὅλων τῶν δογμάτων τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, τὸ «ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ» δόγμα. Διότι χωρὶς αὐτὸ κλονίζεται τὸ κεφαλαιῶδες δόγμα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, τῆς Θεότητος τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος, καταρρίπτεται τὸ ἱερὸ Σύμβολο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ καταθρυμματίζεται τὸ θεῖο καὶ σωτήριο μήνυμα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἁγίας καὶ θεοπαραδότου Πίστεώς μας.

Ἡ Α΄ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐστράφη, κατὰ τοὺς Κανονολόγους Ζωναρᾶ καὶ Βαλσαμῶνα, ἐναντίον τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος ἔγινε Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐξεστόμισε βλασφημία κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγοντας ὅτι δὲν εἶναι ὁμοούσιος (τῆς αὐτῆς οὐσίας) μὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, ἀλλ' ὅτι εἶναι κτίσμα (δημιούργημα). Καὶ ὅτι ὑπῆρχε χρόνος, ποὺ ἦταν ἀνύπαρκτος. Αὐτὸν (τὸν αἱρεσιάρχη Ἄρειο) τὸν καθήρεσε ἡ Ἁγία αὐτὴ Σύνοδος καὶ τὸν ἀναθεμάτισε μαζὶ μὲ τοὺς ὁμόφρονές του αἱρετικούς. Ἐδογμάτισε δὲ ὅτι ὁ Υἱὸς (καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ) εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Θεὸν Πατέρα, καὶ εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ Δεσπότης, καὶ Κύριος, καὶ Κτίστης καὶ Δημιουργὸς ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν κτιστῶν, ὅλων τῶν δημιουργημάτων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι κτίσμα, οὔτε δημιούργημα.

Αὐτὴν τὴν τρανὴ καὶ σώζουσα ἀλήθεια διατρανώνει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μαζὶ μὲ τὴν χορεία τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ εἶναι διάχυτη εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὰ Ἁγιοπατερικὰ συγγράμματα καὶ τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Ἰδοὺ τὶ λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος Ἰωάννης στὴν Α΄ Καθολικὴ Ἐπιστολή του: (ἀποδίδουμε στὴν ἁπλῆ γλῶσσα τὸ ἱερὸ κείμενο): «...Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολή Του: νὰ πιστεύουμε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ ποὺ μᾶς ἔδωσε. Ὅποιος τηρεῖ τὰς ἐντολάς Του, μένει ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ. Καὶ μὲ τοῦτο γνωρίζουμε ὅτι μένει μέσα μας: ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο μᾶς ἔδωκε» (Α΄ Ἰωάν. 3, 23-24).

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο: «.... Μὲ τοῦτο γνωρίζουμε ὅτι μένουμε ἐν αὐτῷ (ἐν τῷ Χριστῷ) καὶ αὐτὸς μέσα μας, διότι μᾶς ἔδωκε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα Του. Καὶ ἐμεῖς ἔχουμε ἰδῆ καὶ μαρτυροῦμε ὅτι ὁ Πατέρας ἔστειλε τὸν Υἱὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὅποιος ὁμολογήση ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Θεὸς μένει μέσα σ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς μέσα στὸν Θεό» (Α΄Ἰωάν. 4, 13-15).

Καὶ ἕνα ἀκόμη μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ αὐτὴ περικοπή: «Ὅποιος πιστεύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὅποιος ἀγαπᾶ τὸν γενήτορα, ἀγαπᾶ κι ἐκεῖνον ποὺ ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ἔτσι γνωρίζουμε ὅτι, ὅταν ἀγαπᾶμε τὸν Θεὸν καὶ τηροῦμε τὰς ἐντολάς του, καὶ οἱ ἐντολὲς του δὲν εἶναι βαρειές, διότι κάθε τι ποὺ ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεό, νικᾶ τὸν κόσμο. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ νίκη, ποὺ ἐνίκησε τὸν κόσμο, ἡ πίστις μας. Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ νικᾶ τὸν κόσμο, παρὰ μόνο ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος ἔχει τὸν Υἱόν, ἔχει τὴν ζωήν - ὅποιος δὲν ἔχει τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχει τὴν ζωήν». (Α΄ Ἰωάν. 5, 1-5, 12).

Στὴ συνέχεια θὰ παραθέσουμε ἕνα εὔγλωτο καὶ διδακτικὸ παράδειγμα, ποὺ ἀναφέρεται στὴν πίστι καὶ τὴν ὁμολογία τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ἕνας ἱεροκήρυξ, ὁμιλώντας στοὺς στρατιῶτες, ρώτησε, ἄν ντρέπωντα νὰ φοροῦν τὴν στολὴ καὶ τὸ ἐθνόσημο ποὺ τοὺς προσδιορίζει ποιᾶς πατρίδος εἶναι.

-Ὄχι, ἀπάντησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή. Χαρά μας νὰ ὑπηρετοῦμε τὴν πατρίδα καὶ νὰ ὁμολογοῦμε πὼς εἴμαστε τὰ στρατευμένα παιδιά της.

Ὁ ἱεροκῆρυξ ἐκ νέου ἐρωτᾶ.

-Μήπως ντρέπεσθε ποὺ εἶσθε χριστιανοί;

Νεκρικὴ σιγὴ ἀκολούθησε. Τὴν σιωπή, ὅμως, τὴν ἔλυσε ἕνας στρατιώτης.

-Ὄχι, πάτερ, ἐγὼ αἰσθάνομαι χαρά, γιατὶ εἶμαι χριστιανὸς καὶ νοιώθω τὴν καρδιά μου λυτρωμένη ἀπὸ τὸν Κύριο. Τὴν πίστι μου στὸν Χριστὸ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν ὁμολογήσω καὶ τώρα.

Ἀδελφέ μου, μπορεῖς καὶ σὺ νὰ αἰσθάνεσαι χαρὰ καὶ νὰ ὁμολογῆς πὼς εἶσαι χριστιανός; Ἡ ἰδιότητα τοῦ χριστιανοῦ περιποιεῖ τιμὴ καὶ δὲν ἐπιφέρει ἀτιμία. Ἡ κοσμοφοβία, πολλὲς φορές, μᾶς κάμνει νὰ στεκόμαστε σὰν παγωμένοι μπροστὰ σὲ ἀνθρώπους, ποὺ θὰ μπορούσαμε μὲ θάρρος νὰ ὁμολογήσουμε πὼς εἴμαστε καὶ μεῖς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ».

Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἴπαμε γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τὴν τιμὴ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας πρὸς αὐτοὺς γιὰ τὴν διατύπωσι τοῦ θεμελιώδους δόγματος τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πνευματικὴ διείσδυσι στὰ ὑψηλὰ καὶ θεῖα νοήματα τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς τοῦ Κυρίου μας, μιὰ νύκτα πρὶν ἀπὸ τὸ Σταυρικὸ Πάθος τοῦ Σωτήρα μας καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ διδακτικὸ παράδειγμα ποὺ παραθέσαμε καὶ ἐνισχύει τὴν πίστι καὶ τὴν ὁμολογία τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι ἡ πλήρης ἀποδοχὴ τῆς θείας ἰδιότητος καὶ ἀποστολῆς τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτῆρος, Λυτρωτοῦ καὶ εὐεργέτου τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ μόνου ἀληθινοῦ καὶ εὐλογητοῦ Κυρίου μας κα

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

19ον

Ὅταν ἡ παγκόσμιος κυριαρχία λέγεται "Προστασία τοῦ Πολίτη"!

Τό ἄρθρο 129Α, τοῦ 11ου (XI) Τίτλου τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, μέ τόν τίτλο «Προστασία τῶν Καταναλωτῶν» κρύβει μέ ἀρκετή ἐπιμέλεια ἀλλά μέ σαφήνεια τήν βούληση τῶν ἐμπνευστῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως νά ἐλέγξουν μέχρι καί τήν παραμικρή λεπτομέρεια, πού ἀφορᾶ στήν νέα κοινή ἀγορά.

«1. Ἡ Κοινότητα συμβάλλει στήν ἐπίτευξη ὑψηλοῦ ἐπιπέδου προστασίας τῶν καταναλωτῶν μέ:

α) μέτρα θεσπιζόμενα κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 100Α στά πλαίσια τῆς ὑλοποίησης τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς·

β) εἰδικές δράσεις πού στηρίζουν καί συμπληρώνουν τήν πολιτική τῶν κρατῶν μελῶν γιά τήν προστασία τῆς ὑγείας, τῆς ἀσφάλειας καί τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τῶν καταναλωτῶν, καθώς καί γιά τήν ἐπαρκῆ ἐνημέρωσή τους.

2. Τό Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μέ τή διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189Β καί μετά ἀπό διαβούλευση μέ τήν Οἰκονομική καί Κοινωνική Ἐπιτροπή, θεσπίζει τίς εἰδικές δράσεις πού ἀναφέρονται στήν παράγραφο 1, στοιχεῖο β).

3. Οἱ δράσεις πού θεσπίζονται κατ' ἐφαρμογήν τῆς παραγράφου 2 δέν ἐμποδίζουν τά κράτη μέλη νά διατηροῦν ἤ νά εἰσάγουν μέτρα ἐνισχυμένης προστασίας. Τά μέτρα αὐτά πρέπει νά συμβιβάζονται μέ τήν παροῦσα συνθήκη καί νά κοινοποιοῦνται στήν Ἐπιτροπή».

Αὐτό, βεβαίως, εἶναι ἁπλῶς τό πρόσχημα καί ὄχι ἡ οὐσία ἤ ἡ πραγματική πρόθεση τῶν νομοθετῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Γιά νά καταλάβουμε καλύτερα τήν Εὐρωπαϊκή ὑποκρισία, ἀρκεῖ νά ἀνατρέξουμε σέ μία σχετική ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, πού ἐλήφθη στίς ἀρχές τοῦ Μαρτίου τοῦ 2014. Μέ τήν ἀπόφαση ὑπ' ἀριθμόν 20140307IPR38122 , ἡ Εὐρωπαϊκή Ἕνωση προσπάθησε νά ἐπιβάλει τόν σχεδιασμό ἑνός κοινοῦ φορτιστῆ γιά ὅλα τά κινητά τηλέφωνα, πού πωλοῦνται ἐντός τῆς ἀγορᾶς της. Ὡς πρόφαση χρησιμοποίησε τήν μείωση τόσο τοῦ κόστους καί τῶν περιττῶν ἀποβλήτων ὅσο καί τῆς ταλαιπωρίας τῶν καταναλωτῶν. Τό νομοσχέδιο, πού προέκυψε ἦταν τό ἀποτέλεσμα τῆς σχετικῆς συμφωνίας μεταξύ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καί τοῦ Συμβουλίου.

«Ἡ ἀναθεωρημένη κοινοτική ὁδηγία σχετικά μέ τό ραδιοεξοπλισμό θά ἀποτελέσει ἕνα ἀποτελεσματικό ἐργαλεῖο γιά τήν ἀποφυγή παρεμβολῶν μεταξύ τῶν διαφορετικῶν συσκευῶν. Εἶμαι ἰδιαίτερα ἱκανοποιημένη γιά τό ὅτι συμφωνήσαμε ὡς πρός τήν καθιέρωση ἑνός κοινοῦ φορτιστῆ, πρός ὄφελος τόσο τῶν καταναλωτῶν ὅσο καί τοῦ περιβάλλοντος. Θά δοθεῖ, ἔτσι, τέλος στή σημερινή ποικιλία φορτιστῶν καί στίς 51.000 τόνους ἠλεκτρονικῶν ἀποβλήτων πού παράγονται ἐτησίως», δήλωνε μέ καμάρι ἡ εἰσηγήτρια Barbara Weiler, Γερμανή Εὐρωβουλευτής μέ τούς Σοσιαλδημοκράτες (Sozialdemokratische Partei Deutschlands, SPD).

Τό νομοσχέδιο ἐγκρίθηκε ἀπό τούς Εὐρωβουλευτές μέ 550 θετικές ψῆφους, ἔναντι 12 ἀρνητικῶν καί 8 ἀπόντων καί ὡς ἑπόμενο βῆμα ἀναμενόταν ἡ ἔγκριση τοῦ Συμβουλίου, πού μέχρι σήμερα δέν ἔχει ἀνακοινωθεῖ. Ἂν τελικά κάποια στιγμή ἀνακοινωθεῖ, τά κράτη μέλη θά ἔχουν περιθώριο δύο ἐτῶν, γιά νά μεταφέρουν τήν ἀναθεωρημένη ὀδηγία στήν ἐθνική νομοθεσία τους καί οἱ κατασκευαστές θά ἔχουν ἕνα ἐπιπλέον χρόνο, γιά νά συμμορφωθοῦν μέ τούς νέους κανόνες. Μέχρι σήμερα ἡ ἀπόφαση αὐτή παραμένει σέ ἐκκρεμότητα, ἀφοῦ ἄτυπα καί ἐκτός διαδικασιῶν ἡ Εὐρωπαϊκή Ἕνωση "δωροδοκήθηκε" ἀπό τίς κατασκευάστριες ἑταιρεῖες. Ἀλλά δέν εἶναι μόνο αὐτός ὁ λόγος.

Ἡ προστασία τοῦ καταναλωτῆ (ὅπως καί τοῦ περιβάλλοντος) χρησιμοποιεῖται κατά κόρον ἀπό τήν Δύση, προκειμένου νά προωθήσει νέες μεθοδεύσεις καί πρακτικές. Μία ἀπό αὐτές τίς μεθοδεύσεις εἶναι καί ἡ περίφημη TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnership), πού σημαίνει Διατλαντική Ἐμπορική καί Ἐπενδυτική Σύμπραξη.

Μέ αἰχμή τοῦ δόρατος τήν TTIP ὑπογράφονται οἱ λεγόμενες "συμπράξεις ἐλεύθερου ἐμπορίου", πού ὡστόσο δέν εἶναι ἁπλές ἐμπορικές συμφωνίες. Αὐτές οἱ συμφωνίες καί οἱ συμπράξεις μεταξύ ἑταιρειῶν ἐπιδιώκουν νά καταστήσουν τίς ἐπιχειρήσεις ἀπρόσβλητες ἀπό τούς νόμους τῶν χωρῶν ὅπου δραστηριοποιοῦνται. Τό βασικότερο ὅλων εἶναι πώς οἱ βασικοί ὑποστηρικτές τῆς TTIP εἶναι ὁ πρόεδρος καί ἡ κυβέρνηση τῶν Η.Π.Α. καί ἡ Εὐρωπαϊκή Ἕνωση.

Οἱ παγκόσμιες ἑταιρεῖες χρησιμοποιοῦν κάθε νόμο, πού ἀφορᾶ εἴτε στό περιβάλλον, ἤ, στήν προστασία τοῦ καταναλωτῆ καί ἐπηρεάζει τά κέρδη τους, χαρακτηρίζοντάς τον ὡς "περιορισμό στίς συναλλαγές". Οἱ "συμπράξεις" τούς ἐπιτρέπουν νά ὑποβάλουν μήνυση, πού οὐσιαστικά ἀκυρώνει ἤ/καί παρακάμπτει τόν νόμο, καί ἀποζημιώνει τίς ζημιές τῶν ἑταιρειῶν ἀπό τά χρήματα τῶν φορολογουμένων. Ἡ μήνυση δέν ὑποβάλλεται στά δικαστήρια τῆς χώρας ἤ σέ ὁποιοδήποτε ἄλλο δικαστήριο. Ὑποβάλλεται σέ ἕνα ἑταιρικό δικαστήριο, ὅπου οἱ ἴδιες οἱ ἐπιχειρήσεις ὑπηρετοῦν ὡς δικαστής, ὡς ἔνορκος καί ὡς εἰσαγγελέας.

Ἴσως στό μέλλον νά μᾶς δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νά ἀναπτύξουμε σέ λεπτομέρεια τήν ἔννοια τῆς TTIP καί τίς ἐπιπτώσεις στήν καθημερινότητά μας. Ὡστόσο, ὅπως παρατηροῦμε, οἱ ἰδρυτές τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως δέν ἄφησαν τίποτε στήν τύχη καί συμπεριέλαβαν στήν Συνθήκη τοῦ Maastricht κάθε τί, πού θά ἐξυπηρετοῦσε τά σχέδιά τους.

Ὅσο μελετάει κανείς (καί) τήν συγκεκριμένη Συνθήκη, ἀντιλαμβάνεται πώς τό σχέδιο γιά μία οἰκουμενιστική (παγκόσμια) κυβέρνηση εἶναι πολύ παλιό. Δέν πρόκειται γιά ἕνα ζήτημα, πού ἀνέκυψε στήν ἐποχή μας. Ἁπλά σήμερα ἔχει μπεῖ στήν τελική εὐθεῖα τῆς ἐφαρμογῆς του καί γι' αὐτό εἶναι πολύ δύσκολο νά κρυφτεῖ, τουλάχιστον ἀπό ὅλους ὅσοι, ἀκόμα, θέλουν νά κρατοῦν τά μάτια καί τό μυαλό τους ἀνοικτά.

Μ. Β.

Ἡ σημερινή Εὐρώπη, οἱ Ἑνωτικοί καί οἱ Ἀνθενωτικοί

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Ν. Γκουρβέλου,*** *θεολόγου*

Δημοκρατική Συμπαράταξη\ΠΑΣΟΚ, Νέα Δημοκρατία, Συνασπισμός Ριζοσπαστικῆς Ἀριστερᾶς, Ποτάμι, Ἕνωση Κεντρώων, Ἀνεξάρτητοι Ἕλληνες: Τί τό κοινό ἔχουν αὐτά τά πολιτικά κόμματα, πέρα ἀπό τίς διαφορετικές, κατά τούς πολλούς, καμμιά διαφορετική, σύμφωνα μέ τούς λιγότερους, πολιτικές τους θέσεις; Μά, στρατεύονται ὑπέρ τῆς Εὐρωπαϊκῆς προοπτικῆς τῆς Χώρας μας, πρᾶγμα πού βεβαίωσαν μέ τήν ὑπερψήφιση, τό περασμένο καλοκαίρι, τοῦ τρίτου καί σαφῶς ἐπαχθέστερου Μνημονίου. Μάλιστα ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νά ψηφίσουν, μέ τήν θερμή παρότρυνση τῆς Δύσης (Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης καί Ἀμερικῆς), τό βδελυρό, τό θεομίσητο σύμφωνο συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων («ἀρσενοκοιτῶν» (Α΄ Κορ. 6,9 Α΄Τιμ. 1,10 Ρωμ. 1,26-27), πρίν ἀπό δύο περίπου μῆνες, μέ λίγες τιμητικές ἐξαιρέσεις ἀπό τή Νέα Δημοκρατία καί τούς Ἀνεξάρτητους Ἕλληνες.

Ποιά εἶναι ὅμως ἡ Εὐρώπη σήμερα, ὥστε ἐμεῖς οἱ Ἀνατολικοί («Ἀνθενωτικοί») ἤ Ρωσόφιλοι νά ζητοῦμε ἐπιτακτικά τήν ἀπομάκρυνση τῆς Πατρίδας μας ἀπ' αὐτήν, τήν ἔξοδο δηλαδή τῆς Ἑλλάδας ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση καί βέβαια ἀπό τό ΝΑΤΟ; Ἡ σύγχρονη εἰκόνα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης εἶναι ἀπογοητευτική καί ἀποτρόπαια («μαύρη»): Ὁ βάρβαρος, ὁ θηριώδης («ἀντίχριστος») καπιταλισμός, ἡ ἀλαζονική («Ἑωσφορική») δύναμη καί ὁ λανθάνων νεοΝαζιστικός ρατσισμός, αὐτά εἶναι τά κύρια γνωρίσματα τῆς σημερινῆς Εὐρώπης. Γιά νά τεκμηριώσω τή γνώμη μου, δειγματοληπτικά μόνο θά ἀναφέρω τά ἑξῆς:

Ὁ σύγχρονος παγκόσμιος καπιταλισμός, Ἀμερικάνικος καί Εὐρωπαϊκός εἶναι χειρότερος καί πιό κτηνώδης ἀπό ποτέ, χειρότερος ἀπό τήν Ἀρχαία δουλοκτητική κοινωνία ἀλλά καί ἀπό τή Μεσαιωνική φεουδαρχία, ἀφοῦ οἱ σύγχρονοι φεουδάρχες, ὡς ἄθρησκοι, δέν φοβοῦνται τόν Θεό οὔτε τήν αἰώνια Κόλαση γιά τά ἐγκλήματά τους ἐναντίον τῶν φτωχῶν, ἔχοντας κάνει τρόπο ζωῆς τους τό: «Φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν» (Α΄Κορ. 15,32), ἡ ἀπανθρωπία τῶν φονικώτατων ἀεροπορικῶν βομβαρδισμῶν καί τῆς στρατιωτικῆς εἰσβολῆς στή Σερβία, στό Ἰράκ καί στό Ἀφγανιστάν ἀπό τόν νεο- Ναζιστικό Ἀμερικανικό Τρομοκρατικό Ὀργανισμό, γνωστό καί ὡς ΝΑΤΟ, ἡ ἐπικείμενη (;) εἰσβολή τῶν Ἀμερικανο-Νατοϊκῶν στή Συρία καί ἡ ἀναπόφευκτη τότε σφοδρή σύγκρουση τους μέ τούς Ρώσους εἶναι τά πρῶτα ἀπαίσια δήγματα τοῦ προσώπου τῆς σύγχρονης Εὐρώπης.

Ἀλλά ὁ θλιβερός κατάλογος εἶναι μακρύς: Ἡ ἀναβίωση τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας τῆς παλαιᾶς ἰσχυρῆς Αὐστρουγγαρίας, μέ κέντρο ὅπως καί τότε τήν Βιέννη καί ὁ ἐξοβελισμός τῆς Ἑλλάδας ἐκτός τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης μέ τρόπο προφανῶς ρατσιστικό, ἡ ἐπίσης ρατσιστική συμπεριφορά τῶν χωρῶν τῆς Κεντροανατολικῆς Εὐρώπης (Τσεχίας, Σλοβακίας, Οὐγγαρίας καί Πολωνίας) νά περιχαρακώσουν τά σύνορά τους παραβιάζοντας κατάφωρα τήν συνθήκη Σένγκεν, ἡ πρωτοφανής καί χυδαία ρατσιστική, νεοΝαζιστική ἀπόφαση τῆς Δανέζικης Βουλῆς νά δημεύει τά χρυσά καί ἀργυρά ἀντικείμενα τῶν προσφύγων καί μεταναστῶν πού καταφεύγουν στήν Δανία, ἡ θερμή παρότρυνση τοῦ Βέλγου ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν πρός τόν Ἕλληνα ὑπουργό Μεταναστευσης Γιάννη Μουζάλα νά πνίγει ἡ Χώρα μας τούς πρόσφυγες καί μετανάστες πού περισυλλέγει ἀπό τό Αἰγαῖο πέλαγος- δέν εἶπε βέβαια ὁ Βέλγος ὑπουργός: «Πνίξτε τους», εἶπε ὅμως στά Ἀγγλικά: "Push them back", πού σαφῶς μεταφράζεται «πνίξτε τους», δεδομένου ὅτι ἡ ἐπαναπροώθηση τῶν προσφύγων- ναυαγῶν ἐπάνω στά μανιασμένα κύματα ἰσοδυναμεῖ μέ σίγουρο πνιγμό τους, τό σφιχταγκάλιασμα τῶν Εὐρωπαίων πρωθυπουργῶν καί τῶν κορυφαίων ἀξιωματούχων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης μέ τήν κατά ἕνα μέρος νεο-Ναζιστική κυβέρνηση τῆς Οὐκρανίας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ μικρός κυβερνητικός ἑταῖρος τῆς Οὐκρανικῆς κυβέρνησης εἶναι τό κόμμα τῆς Ἐλευθερίας, τό μέχρι πρό ὀλίγου ὀνομαζόμενο Ἐθνικοσοσιαλιστικό κόμμα (!), πού ἀποτελεῖ τήν μακάβρια ἀναβίωση (μετεμψύχωση) τῆς μαύρης ἐκείνης μερίδας τῶν Δυτικῶν Οὐκρανῶν πού κατά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο συντάχθηκαν μέ τούς Γερμανούς κατακτητές τῆς πατρίδας τους. Τέλος, ἄν ἐξαιρέσει κανείς τήν Πολωνία, πού ἀντιτάχθηκε γενναῖα στόν Γερμανοϊταλικό Ἄξονα, καί οἱ δώδεκα ἄλλες χῶρες (Αὐστρία, Κροατία, Σλοβενία, Τσεχία, Σλοβακία, Οὐγγαρία, Φιλλανδία, Λιθουανία, Λεττονία, Ἐσθονία, Σουηδία καί Δανία) πού παρουσιάζουν τώρα ἀνθελληνική, σαφῶς ρατσιστική συμπεριφορά ἦσαν σύμμαχες μέ τούς Γερμανούς κατακτητές, ἦσαν δηλαδή Γερμανοτσολιάδες!

Καί ἡ ἠθική σήψη τῆς ὄντως γηραιᾶς ἤ μᾶλλον ἐν ἀμαρτίαις θνησκούσης Ἠπείρου ὁλοκληρώνεται μέ τή θεσμοθέτηση τοῦ ἐπαίσχυντου συμφώνου συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων καί τή νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων. Ἀλήθεια, τό τελευταῖο αὐτό ἀνοσιούργημα τοῦ φόνου ἀθώων, ἀνυπεράσπιστων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, τῶν ἐμβρύων, γιατί τό καταχωνιάσαμε βαθειά στή λήθη, ὥστε νά μή μᾶς ἐλέγχει ἡ συνείδησή μας γι' αὐτό;

Ἐπειδή ἀναφέρθηκα δύο φορές στό νομικό σύμφωνο συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων, ἄς κλείσω τίς σημειώσεις μου αὐτές διασαφηνίζοντας πώς ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποδέχεται καί ἀγαπᾶ τούς ὁμοφυλόφιλους, πλήν ὅμως ἀποστρέφεται καί μισεῖ τήν ὁμοφυλοφιλία, ὅπως ἀκριβῶς ἀγκαλιάζει σάν στοργική μητέρα τούς ἁμαρτωλούς, δηλ. ὅλους ἐμᾶς, καταδικάζει ὅμως καί ἐξοστρακίζει τήν ἁμαρτία. Ἀλλά ὑπάρχουν δυστυχῶς καί ἐλάχιστοι χριστιανοί φανατικοί πού ἀπεχθάνονται καί ἐξουθενώνουν τούς ὁμοφυλόφιλους ἀδελφούς μας, κατά τήν ἴδια ἀκριβῶς ἔννοια πού διάκεινται εὐμενῶς πρός τόν νεοΝαζισμό καί τόν Ρατσισμό. Καί πάλι ὅμως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἄφθαρτη καί αἰώνια κοινωνία ἀγάπης ἐν Χριστῷ, μεγαλόφωνα διά Συνοδικῆς ἀποφάσεως τό 1872, ἔχει ἀποκηρύξει τόν ἐθνοφυλετισμό (ρατσισμό), μένοντας πιστή στή διδασκαλία τῆς ἀγάπης τοῦ Θείου Ἱδρυτῆ της, μιᾶς ἀγάπης ἡ ὁποία (πρέπει νά) ἀγκαλιάζει ἀκόμα καί τούς ἐχθρούς (Ματθ. 5,44)!

Ποῖοι ἀπειλοῦν τὴν πίστιν καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν παιδιῶν μας;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

συνέβαινε νὰ ἐκκλησιασθοῦν ἑλληνικὰ σχολεῖα, συνέβαινε μὲ κίνδυνο νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ ἐκπαιδευτικοὶ σύλληψη καὶ ποινὴ φυλακίσεως.

Νὰ λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ξεκινοῦν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀπαγορεύσεις. Ὀφείλονται σὲ καθαρὰ τουρκικὲς πρωτοβουλίες. Θὰ περάσουν λοιπὸν τουρκικοὶ νόμοι καὶ τουρκικὲς ἀπαγορεύσεις στὴν Ἑλλάδα; Στὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ πρόγονοί μας ἔχυσαν ἀφειδῶς τὸ αἷμα τους, γιὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιά μας τὸ δικαίωμα νὰ προσεύχονται στὰ σχολεῖα τους; Στὴν Ἑλλάδα, ὅπου κατὰ τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας ὁ λαός μας ποτὲ δὲν ξέχασε νὰ προσεύχεται, καὶ ὅπως τονίζει ὁ ἀρχιστράτηγος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης: «τὸν ἕναν ἔκοπταν, ὁ ἄλλος τὸν σταυρὸν του ἔκαμε». Ὅποιος λοιπὸν ἐπιχειρεῖ νὰ βλάψει τὰ παιδιά μας, πρέπει νὰ γνωρίζει ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἀνυποχώρητο ἀγώνα μας.

Σημειώσεις:

4. Τὸν ὁποῖο κλάδο δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπροσωπεῖ σύλλογος μὲ ἐλάχιστες δεκάδες μελῶν. Ἂν μάλιστα ὁ σύλλογος αὐτὸς ἔχει σκοποὺς ἀντίθετους πρὸς τὴν Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων, ἡ ὁποία λειτουργεῖ μὲ ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖο καταστατικὸ ἀπὸ τὸ 1951, τότε ὁ σύλλογος αὐτὸς κινδυνεύει νὰ ὑποστεῖ τὴν νόμιμη διαδικασία τῆς τριτανακοπῆς.

5. Ἡ συνθήκη τῆς Λωζάννης, Τὸ πλῆρες κείμενο, Προσθῆκες – Ἐρμηνευτικοὶ νόμοι, Οἱ τουρκικὲς παραβιάσεις ἀπὸ τὸ 1923 μέχρι σήμερα, Λέσχη τῶν νέων Ἑλλήνων, Ἔκδ. Παπαζήση, Ἀθήνα (1990), σ. 160.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

Γράφει ὁ ***Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Κ. Διώτης,***
Θεολόγος καὶ Δημοσιογράφος

Ἐγνωστοποιήθη καὶ ἐπισήμως ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς λεγομένης Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου θὰ ἀνέλθουν εἰς δεκάδας ἑκατομμυρίων εὐρώ. Αὐτό εἶναι ὀδυνηρὰ πρόκλησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅταν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ αὐτοκτονίαι, ἕνεκα οἰκονομικῶν συμφορῶν, τείνουν νὰ ἀνέλθουν εἰς τὰς δέκα (10) χιλιάδας καὶ λιποθυμοῦν μαθηταὶ ἀπὸ ἀσιτίαν. Καὶ μόνον διὰ τὸν λόγον αὐτὸν πρέπει νὰ ἀναβληθῇ ἡ Σύνοδος αὐτὴ καὶ τὰ συγκεντρωθέντα χρήματα νὰ διατεθοῦν διὰ τὴν ἀνακούφισιν δυστυχῶν χιλιάδων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οὐσίας δὲν πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ τώρα ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος, διότι ὑπάρχουν ἐκ τῶν προτέρων σχισματικαὶ τάσεις. Ἐὰν ἡ Σύνοδος δὲν ἀποφανθῇ ὅτι ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς εἶναι μεγάλαι αἱρέσεις καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι παναίρεσις, ὅπως τὸν ἐχαρακτήρισεν ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, τότε θὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀπέτυχεν ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου αὐτῆς. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι παραλήψεις, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα θέματα πρὸς συζήτησιν.

Κατὰ ἀντικειμενικὴν κρίσιν, δὲν ὑφίστανται αἱ συνθῆκαι διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς Συνόδου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Ἀρχιμανδρίτης Ἀντώνιος Κρίβας 1954-2016

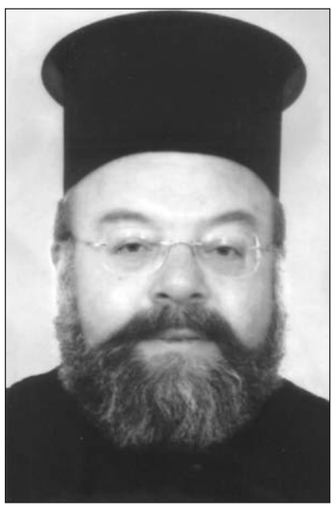

Στὶς 22/01/2016 ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζώη ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀντώνιος Κρίβας καὶ τὸ μὲν φθαρτὸ σῶμα του ἐνταφιάστηκε κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους του γονεῖς, ἡ δὲ ἀθάνατη ψυχή του ἐκδήμησε στὴν Οὐράνιο Βασιλεία, μεταξὺ τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ποὺ τὸν ὑπηρέτησε μὲ τόσο ζῆλο καὶ ἀγάπη. «ΖΩ ΔΕ ΟΥΚΕΤΙ ΕΓΩ, ΖΗ ΔΕ ΕΝ ΕΜΟΙ ΧΡΙΣΤΟΣ» ἦταν τὸ σύνθημά του, ὅταν μετὰ τὶς πανεπιστημιακές του σπουδὲς (Ἑλλάδα-Γαλλία- Ρουμανία) ἐνῆλιξ πιὰ καὶ συνειδητοποιημένος ἐμπιστεύθηκε τὴ ζωή του στὸν Καλὸ Ποιμένα Χριστό.

Κοντὰ στὸν Γέροντα θεῖο του π. Κλήμεντα Ἀναστασίου (Ἀποστολικὴ Διακονία- Ἁγία Βαρβάρα, προσκύνημα στὸν ὁμώνυμο δῆμο) διδάχθηκε τὴν Ταπείνωση, τὴν Ἀγάπη, τὴν Πίστη, τὸ Πολύτιμο Τρίπτυχο. Μὲ ἱερὸ ζῆλο ἀνῆλθε τὶς βαθμίδες τῆς Ἱερωσύνης ἀπὸ Μοναχός, Διάκονος, Ἱερέας, ἔλαβε τὸ ὀφφίκιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτη καὶ διακόνησε ὡς Ἐξομολόγος.

Ἔφερε εἰς πέρας κάθε ἀποστολὴ καὶ ἔργο ὡς Γραμματέας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σεραφείμ.

Ὡς ἐνεργὸ μέλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διορίστηκε σὲ πολλοὺς ναούς, μεταξὺ αὐτῶν καὶ στὸν Ἱ. Ν Ἁγίας Τριάδος Ἀμπελοκήπων. Ὡς προϊστάμενος ὑπηρέτησε τὴν Ἁγία Τριάδα ἐπὶ 25 περίπου συναπτὰ ἔτη ἐναποθέτοντας τὴ δημιουργική του σφραγῖδα, ἀνοικοδομώντας ἐκ βάθρων τὸ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ὅπου ἄποροι, ἄστεγοι, κοινωνικὰ ἀνήμποροι λαμβάνουν μέχρι καὶ σήμερα καθημερινῶς συσσίτιο.

Κατηχητικὲς ὁμάδες, βυζαντινὴ μουσική, κηρύγματα ἦταν γιὰ τὸν π. Ἀντώνιο ἔργο ζωῆς. Τὰ ἐνδιαφέροντά του, τὸν ὁδηγοῦσαν σὲ πολλοὺς ἀξιόλογους προορισμούς, ὅπως Μόσχα, Βουλγαρία, Ρουμανία, Κωνσταντινούπολη καὶ Ἅγιους Τόπους, τοὺς ὁποίους εἶχε ἐπισκεφθεῖ δεκάδες φορὲς ὀργανώνοντας παράλληλα προσκυνηματικὲς ἐκδρομὲς ποὺ εἶχαν ἔντονο ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ καὶ ΕΘΝΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ. Ὑπενθύμιζε τὸ χρέος τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ νὰ ἐπισκέπτονται καὶ νὰ στηρίζουν τοὺς Ἁγιοταφίτες Πατέρες, Φύλακες τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων. Ὑπῆρξε συνοδοιπόρος στὴν ἀνοικοδόμηση ἐκ θεμελίων τοῦ Καλοῦ Ποιμένα (Οἰκοτροφεῖο- Φοιτητικὴ Ἑστία) μεταξὺ πολλῶν Μακαριστῶν καὶ νῦν Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὅπου καὶ προσέφεραν ἔργο πνευματικό.

Ὁ Μακαριστὸς π. Ἀντώνιος ὑπῆρξε ὁ Πνευματικὸς Πατέρας τόσο τοῦ οἰκοτροφείου ὁ ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΗΝ ὅσο καὶ τοῦ Συλλόγου Φίλων τῶν Ἁγίων Τόπων. Στὸ διάβα τῆς ζωῆς του ὡς κληρικὸς δέχθηκε πολλὲς ἐπιθέσεις, ἤριδες, ἀντιζηλίες, περιπέτειες καὶ προσωπικὲς δοκιμασίες τόσο ἀπὸ λαϊκοὺς ὅσο καὶ ἀπὸ Κληρικοὺς συναδέλφους του ὑπομένοντας μὲ καρτερία, σοβαρότητα καὶ σιωπή. Δὲν λείπουν ποτὲ ἔλεγε: Οἱ τρικυμίες, οἱ ἄνεμοι, τὰ κύματα, ἡ ὁμίχλη καὶ οἱ ὕφαλοι. Οἱ φελοὶ πάντα θὰ ἐπιπλέουν.... πρέπει ὅλα νὰ τὰ διαχειριζόμεθα μὲ ὑπομονή. Καὶ ὅταν ἡ ὑγεία του κλονιζόταν ἔλεγε: «ΜΗ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΗΣ ΜΕ ΚΥΡΙΕ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ, ΜΗ ΑΠΟΣΤΗΣ ΑΠ' ΕΜΟΥ» καὶ συνέχιζε: Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΑ ΕΛΘΕΙ ΟΤΑΝ ΠΡΕΠΕΙ, ΘΑ ΜΑΣ ΣΦΟΥΓΓΙΣΕΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ, ΘΑ ΜΑΣ ΑΠΑΛΥΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΔΩΣΕΙ ΝΕΑ ΔΥΝΑΜΗ, ΝΕΑ ΦΤΕΡΑ, ΝΕΑ ΖΩΗ. Ὅμως Ὁ Πανάγαθος Θεὸς θέλησε νὰ τὸν πάρει κοντά Του ἀπὸ τὴν πρόσκαιρον ζωή τῶν ἀδυναμιῶν, τῶν παθῶν, τῶν συμβιβασμῶν, στὴν Οὐράνιο καὶ Αἰώνιο Ζωή.

Γέροντα ἐμεῖς τὰ πνευματικά σου παιδιὰ πάντα θὰ σὲ μνημονεύουμε στὴν προσευχή μας καὶ εἴθε νὰ ἀνταμώσουμε εἰς τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὸν Τόπον τῆς Αἰωνίου Ζωῆς. ΑΜΗΝ.

Ε.Κ.

Δελτίον Τύπου σχετικῶς μέ την ἀφίσα τοῦ 5ου "FESTIVAL ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ"

Ἀρ. Πρωτ. 20160526-01

Ἀθήνα, 26 Μαΐου 2016

Ἀγαπητοί μας ὁμοφυλόφιλοι,

Μέ ἔκπληξη ἀντικρύσαμε πρόσφατα τίς ἀφίσες τοῦ 5ου λεγόμενου "Festival ὑπερηφάνειας", πού διοργανώνετε στή Θεσσαλονίκη γιά τίς 24-25/6/2016. Ὅπως φαίνεται, ἔχετε κάνει ὁμαδικά μιά στροφή πρός τόν χριστιανισμό, γιά νά θέσετε τό "Festival ὑπερηφάνειας" κάτω ἀπό τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ.

Ὄντως ἔχετε δίκιο: **ΝΑΙ! Ὁ Χριστός σταυρώθηκε καί γιά σᾶς!** Ὄχι ὅμως γιά νά καμαρώσετε, χρησιμοποιῶντας τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τή διαστρέβλωσή σας, ἀλλά γιά νά ἀλλάξετε! Ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιά ὅλους μας, ἐπειδή ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη νά ἀλλάξουμε, νά πετάξουμε ἀπό πάνω μας τό βάρος καί τήν ἀλλοίωση πού μᾶς φέρνει ἡ ἁμαρτία. Μέ τήν Ἀνάστασή Του ὁ Χριστός χαρίζει σέ ὅλους μας, δηλ. καί σέ σᾶς τή δική Του νίκη πάνω στήν ἁμαρτία καί τό θάνατο. Κάθε ἀρρωστημένη ψυχική κατάσταση, κάθε φαντασίωση καί διαστρέβλωση πού ἐπιφορτίζουμε στόν ἑαυτό μας καί πού στή συνέχεια μᾶς βασανίζει καί μᾶς βουλιάζει, κάθε ἰδεοληψία ἔχει θεραπευτεῖ ἀπό τόν Χριστ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἅγιος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

3ον

Μασόνοι: -«Κανδηλανάπται» οἱ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας… Ἐνῷ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι μαζί μας!

Σὲ παλαιότερο τεκτονικὸ ἔντυπο, ἕνας ἐξέχων Μασόνος σὲ ἐπίσημη ὁμιλία του πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, δείχνοντας τὴν μεγάλη ἐχθρότητα τοῦ Τεκτονισμοῦ κατὰ τῆς τότε Παπικῆς Ἐκκλησίας ἐκφώνησε τὰ ἑξῆς:

Ἀγαπητοὶ Ἀδερφοί, τὸ παχὺ βαῖνον ἅρμα τοῦ Τεκτονικοῦ Τάγματος ἦτο ἐπόμενον νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς βαρούχειον κοιμωμένους [μεγάλης διάρκειας ὕπνου] **κανδηλανάπτας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ συγκαλέσωσι συνέδρια ἀντιτεκτονικὰ καὶ ἐκσφενδονίζωσι μίαν ἔτι φορὰν μύδρους πλήρεις ἀέρος κατ' ἐκείνων** [τῶν Μασόνων], **οἵτινες τοὺς κατεκρήμνισαν ἐκ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ἐδίδαξαν τὸν ἄνθρωπον, ὅτι ὡς χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐκτελῇ τὰ ὑπὸ τῶν θείων καὶ κοινωνικῶν νόμων ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα, καὶ ὅτι τὰ ἱερὰ σανδάλια, ἅτινα ὁ Ποντίφηξ ἔτεινε αὐτῷ** [εἰς τοὺς παπικοὺς] **εἰς ἀσπασμὸν μετεῖχον τῆς ἁγιότητος ὅσον αὐτὸς** [ὁ Πάπας] **μετεῖχε τοῦ ἀλαθήτου, ὅπερ οἱ θεράποντές του** [οἱ ὑπηρέτες του, οἱ πιστοί του] **τῷ ἀνεγνώρισαν…**

…Εἶναι ἀναχρονισμὸς ἡ ὕπαρξις τῶν Παπικῶν Κληρικῶν!

…Εἶναι ἄξιον προσοχῆς - συνεχίζει ὁ μεγαλομασόνος αὐτὸς - τὸ παράδοξον γεγονὸς τῆς συγκλήσεως ἀντιτεκτονικοῦ Συνεδρίου φθίνοντος τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνος, ὅτε δηλ. καὶ αὐτὴ ἡ ὕπαρξις τῶν ρασοφόρων ἀποστόλων τοῦ Πάπα θεωρεῖται ἀναχρονισμός, καὶ ὅτε ὅλος ὁ κόσμος, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς προόδου του εὑρισκόμενος, ἐγνώρισε [ἀλίμονο!] **τὰς ἐπὶ ἑδραιοτάτων βάσεων στηριζομένας ὑγιεῖς ἀρχὰς τοῦ Τεκτονισμοῦ, καὶ προσέρχεται ἵνα ἐνωτισθῇ τῶν σωτηρίων ναμάτων τῆς διδασκαλίας του. Ἦλθεν ἡ ἐποχή, φαίνεται, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ ὀβολὸς τῶν πιστῶν τοῦ Πάπα δὲν δίδεται πλέον ἀφειδῶς, ἵνα παχύνωται κηφῆνες τοῦ Βατικανοῦ, καὶ διὰ συνεδρίων πειρῶνται νὰ κάμωσιν ἔκκλησιν εἰς τὰ αἰσθήματά των, ἵνα ἐπαναλάβωσι τὰς σωτηρίους προσφοράς.**

Μάταια ὅμως ὄνειρα! Τὸ νέον πνεῦμα, τὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χειραφετήσεως τοῦ ἀνθρώπου [!], **οἵτινες ἐκυριάρχουν τέως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, δὲν ἀκούονται πλέον! Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ γρηγορῶμεν** [οἱ Μασόνοι!] **καὶ μετὰ προσοχῆς νὰ ἀποκρούωμεν πᾶσαν τοῦ πονηροῦ ἐχθροῦ** [τοῦ Παπισμοῦ] **ἔφοδον. Τὰ ὅπλα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πειθαρχίας πρέπει πάντοτε νὰ προτάσσωνται, ἡ δὲ ἑνότης τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς δραστηριότητος πρέπει πάντοτε νὰ τηρῆται ἀμείωτος ἐν ταῖς τάξεσιν ἡμῶν…**

Μασόνος: Ἡ δὲ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἑνοῦται μεθ' ἡμῶν [τῶν Μασόνων!]

…Εὐτυχῶς οἱ Ἕλληνες Τέκτονες εἴμεθα οὐχὶ πλησίον τοῦ κέντρου τῆς κατὰ τοῦ Τεκτονισμοῦ στρατευομένης σπείρας [τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας!], **ἡ δὲ ἁγία καὶ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, μακρὰν τοῦ νὰ ἐνασμενίζεται τοὺς σκοποὺς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἑνοῦται μεθ' ἡμῶν** [τῶν Μασόνων!] **ἐν τῷ κοινῷ ἀγῶνι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου καὶ ὑποστηρίζει ἡμᾶς εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν** [!]**…**

Παρενθετικὸ σχόλιο τοῦ γράφοντος:

-Ποῦ στηριζόταν ὅμως τότε ἡ Μασονία, γιὰ νὰ λέει ὁ ἐπισημότατος ἐκεῖνος ἐκπρόσωπός της (ὁ Ἀθανάσιος Βρυζάκης) σὲ θεσμικὴ σύναξη Μασόνων ὅσα μόλις τώρα διαβάσατε περὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας;

Ἀπάντηση: Μὰ στὸ ὅτι μόλις τότε εἶχαν ἀρχίσει νὰ προσχωροῦν στὸν Τεκτονισμὸ κάποιοι «ἐπίσημοι» κληρικοί μας, πρῶτον, καὶ δεύτερο διότι μόλις πρὶν 3 χρόνια (τὸ 1893) ἀπὸ τότε ποὺ ἐλέγοντο καὶ – ἐγράφοντο - τὰ παραπάνω, ἕνας ἡμέτερος ὀρθόδοξος κληρικός, μὲ τοὺς δύο διακόνους του, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου **Διονύσιος Λάτας,** συμμετεῖχε στὸ πρῶτο διαθρησκευτικὸ Συνέδριο ποὺ τότε γινόταν στὸ Σικάγο τῆς Ἀμερικῆς: (Κλείνει ἡ παρένθεση καὶ συνεχίζουμε τὴν παράθεση τοῦ μασονικοῦ κειμένου)- ἀπὸ τὸ τεκτ. περιοδικὸ Ἀθηνᾶ, ἔτος 1896, σελ. 53-54, ὡς ἀκολούθως:

«…Πυκνώσωμεν λοιπὸν τὰς τάξεις ἡμῶν ἀδελφοὶ [γράφουν οἱ Μασόνοι], **ἐργασθῶμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ, ὑπηρετήσωμεν τὴν πατρίδα καὶ τὴν κοινωνίαν ἡμῶν, καὶ ἐσμὲν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι, ὡς οἱ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἀδελφοὶ ὑμῶν, ὅτι ἡ νίκη ἔσται ὑπὲρ τοῦ Τεκτονισμοῦ, ὡς πάντοτε** [«προφητεία» μασονική, ἐπαληθευθεῖσα σήμερα!] **θ' ἀναγραφῶσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς μία πομφολυγώδης ἀπόπειρα, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι ἡ ἐποχὴ τοῦ φωτός, ὑπάρχουσιν οἱ ἀπεργαζόμενοι τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ πνεύματος…**

Καὶ ὁ μεγαλομασόνος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (1896) τοῦ μασονικὸ-παπικοῦ πολέμου στὴν Εὐρώπη ἔκλεινε τὴν ἐμπρηστικὴ ὁμιλία του, λέγων καὶ ταῦτα:

…Προπίνω ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς ἐργατῶν τῆς χειραφετήσεως τοῦ ἀνθρώπου!

Ἀναγκαία ἐπισήμανση παρὰ τοῦ γράφοντος:

…Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φωτιὰ τῆς (ψευδεπίγραφης) σὲ πολλὰ ἐπίπεδα **Ἐπανάστασης** εἶχε ἤδη ἀνάψει σὲ ὅλον τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα στὴν Εὐρώπη, ἐπιφέρουσα ἀνείπωτες καταστροφὲς καὶ παγκοσμίους πολέμους - ἐπὶ ματαίῳ - μὲ τὴν ἀποικιοκρατία τοῦ Δυτικοῦ κόσμου ν' ἀλλάζει ἁπλῶς ἔνδυμα… Ὑπογραμμίζουμε δέ, ὅτι οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ὑψηλῶν πρωταγωνιστῶν τῶν παγκόσμιων αὐτῶν καταστροφικῶν καταιγίδων ἦσαν Τέκτονες… Ἀπὸ τοὺς Μὰρξ καὶ Λένιν ἕως καὶ τοὺς γόνους μερικῶν βασιλικῶν οἴκων! (Λεπτομέρειες περὶ αὐτῶν θὰ παρουσιάσουμε προσεχῶς).

Λόγια, λοιπόν, λόγια καὶ μόνο λόγια!

…Διότι, **«ἐὰν ὁ Κύριος δὲν οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην κοπιάζουσιν οἱ οἰκοδομοῦντες αὐτόν· ἐὰν ὁ Κύριος δὲν φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἀγρυπνεῖ ὁ φυλάττων».** (Ἀπὸ τὴν Ἁγ. Γραφή).

Βασιλιάδες καὶ Αὐτοκράτορες ὑπῆρξαν οἱ προστάτες τῆς Μασονίας εἰς τὴν «πεφωτισμένην» Εὐρώπην!

Πόθεν ὅμως ὁ Τεκτονισμὸς – γενικότερα - ἀντλοῦσε τὴν ἰσχύ του γιὰ νὰ ἐπιτίθεται, τότε, μὲ τόση δύναμη ξέναντίον τοῦ Παπισμοῦ, καὶ μὲ ποία ἐπιμέρους ἀφορμή;

Ἀπάντηση: Ἡ ἀφορμὴ δόθηκε κατὰ τὸ ἔτος 1896, ὅταν ἐγίνοντο - καὶ ἐγράφοντο - ὅσα σκληρότατα κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας πρὶν ἀπὸ λίγο διαβάσατε.

Τί ἔγινε, δηλαδή, τότε;

-Ὀργανώθηκε ἕνα μεγάλο ἀντιτεκτονικὸ Συνέδριο στὴν πόλη Τρίδεντο (ἢ Τριδέντο) τῆς βόρειας Ἰταλίας. Τὸ Συνέδριο ἐκεῖνο θορύβησε τοὺς Τέκτονες, διότι συνοδευόταν – βεβαίως - καὶ ἀπὸ σκληρὲς ἀντιμασονικὲς δηλώσεις, ὅπως, πχ, ἡ ὡς ἑξῆς, ἔχουσα (ἐνδεικτικῶς καὶ σὲ περίληψη):

…Ἡ γερμανικὴ ἐφημερὶς das deutsche Adelsblaltt, λέγει, ὄργανον τοῦ Συνδέσμου τῶν Γερμανῶν Εὐγενῶν ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18 Μαΐου ἐ.ἔ. [1896] **ἀφήγησιν ἀθεϊστικῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, τὴν ὁποίαν διοργάνωσεν ἐν Παρισίοις** [τὴν πόλη τοῦ «Σκότους» -ἀντὶ τοῦ «Φωτός»!] **ὁ Letzillazd, ὁ ἐπινοήσας τὸ πολιτικὸν βάπτισμα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ θρησκευτικοῦ μυστηρίου, καὶ ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τῶν ὀργίων ἐκείνων ἐδημοσίευσε τὰ ἑξῆς ἐναντίον τοῦ Τεκτονισμοῦ:**

Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἑταιρεία αὕτη, ἔγραψε τὸ ὄργανον τοῦ Συνδέσμου τῶν Γερμανῶν Εὐγενῶν, **ἂν καλεῖται «Σύλλογος διαδόσεως τοῦ ἀθεϊσμοῦ» ἢ «Στοά», εἶναι σχεδὸν ἀδιάφορον, διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει πρόκειται περὶ διαδηλώσεως τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς τεκτονικοῦ πνεύματος. Ἡ «κτηνωδία», ἥτις εἶναι ἡ ἐσχάτη συνέπεια τοῦ ἀθεϊστικοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ ὁ τελικὸς αὐτοῦ σκοπός…**

Αὐτά, μεταξὺ ἄλλων, ἔγραψε κατὰ τοῦ Τεκτονισμοῦ τότε ἡ προαναφερθεῖσα γερμανικὴ ἐφημερίδα, ἡ προσκείμενη, προφανῶς, στὴν Παπικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ Μασονία δὲν ἔμεινε ἀδρανής. Γρήγορα κατέφυγε στὰ μεγάλα μέσα. Πῶς; Διὰ τοῦ προστάτη αὐτῆς Φρειδερίκου-Λοπόλδου, πρίγκιπα τῆς Πρωσσίας ἀπευθύνθηκε στὸν ἴδιο τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας! Ζητοῦσε τὴν προστασία του, ἔναντι τῶν ἐπιθέσεων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας!

Ἰδοὺ ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὑπὲρ τῆς Μασονίας ἀναφορὰ τοῦ πρίγκιπα αὐτοῦ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα:

Ἐν τῷ κυνηγετικῷ πύργῳ Glienicke τῇ 10/6/1896

Πρὸς τὴν Α. Μ. Τὸν Αὐτοκράτορα καὶ Βασιλέα

Γαληνότατε καὶ ἰσχυρότατε Αὐτοκράτορ καὶ Βασιλεῦ,

Εὐμενέστατε Αὐτοκράτορ, Βασιλεῦ καὶ Κύριε,

Τὴ Ὑμετέρα Αὐτοκρατορικὴ καὶ Βασιλικὴ μεγαλειότητι ἐπιτραπήτω μοὶ νὰ ἐκθέσω μετὰ πάσης ἀφοσιώσεως τὰ ἑξῆς:

Ὅτε κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1894 τῇ Ὑψηλῇ ἐπινεύσει τῆς Ὑμῶν Μεγαλειότητος ἀνέλαβον τὴν προστασίαν τῶν τριῶν ἐνταῦθα ἐγκατεστημένων ἀρχαίων Πρωσσικῶν Μεγ. Ἀν. [Μεγ. Στοῶν] **ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω ὅτι - πιστοὶ εἰς τὶς παραδόσεις - αἱ ἐργασίαι αὐτῶν καὶ αἱ ἐργασίαι τῶν ὑπ' αὐτὰς Στοῶν μοναδικὸν σκοπὸν εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅπως τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν θρησκείαν** [!] **καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴν πατρίδα…**

Τούτου ἕνεκα μοὶ εἶναι λίαν λυπηραὶ αἱ ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Τεκτονισμοῦ… Ἀλλ' ἰδιαιτέρως εἶναι ἄξιον οἴκτου, ὅτι ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενη «Γερμανικὴ Ἐφημερὶς τῶν Εὐγενῶν» ἐπεδόθη εἰς τοιαύτης μορφῆς. Ὡς προστάτης τῶν τριῶν ἀρχαίων Μεγάλων Ἀνατολῶν [Μεγάλων Μασονικῶν Στοῶν] **τῆς Πρωσσίας θεωρῶ καθῆκον μου νὰ προστατεύσω ταύτας (…). Εὐπειθέστατος, Φρειδερίκος Λεοπόλδος, Πρίγκιψ τῆς Πρωσσίας…** (Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πηγή μας: Τεκτ. πέρ. Ἀθηνᾶ, 1896, σελ. 41-54).

Ποῖον, ἐν τέλει, ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων προσώπων τῆς τότε(;) «δαιμονιώδους Εὐρώπης»;

…Ἐπεβλήθη εἰς τὴν «Γερμανικὴν Ἐφημερίδα τῶν Εὐγενῶν» ν' ἀναιρέσει ὅσα κατὰ τοῦ Τεκτονισμοῦ ἐξήμεσε, καὶ ἔπραξε τοῦτο αὕτη μὲ ὕφος μαστιγωθένος κυνός…(!)

Ἡμέτερο σχόλιο: Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ΚΑΙ τότε (ΚΑΙ τότε!) τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς ἐντελῶς ἄθεης γαλλικῆς Μασονίας, συνεπικουρούμενο ἀπὸ τοὺς κλώνους τῶν Ροδοσταύρων καὶ τῶν «Πεφωτισμένων τῆς Βαυαρίας» τῶν – ILLUMINAT - θὰ ἦταν ἰσχυρότερο τῆς ἰσχυρῆς (κατὰ κόσμον) Παπικῆς Ἐκκλησίας. Φτάσαμε ἔτσι στὸ σημεῖο, κατὰ τὶς ἡμέρες μας (ἀπὸ τὴ Β΄ Βατικανικὴ Σύνοδο (1962-1965) καὶ μετὰ) ἡ ἰσχυρὴ εἰσέτι Παπικὴ Ἐκκλησία νὰ κάνει τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὸν ἰσχυρότερο Τεκτονισμό, γιὰ τὸ «παύσατε πῦρ» μεταξύ τους!

Αὐτὰ θὰ τὰ εἰποῦμε ἐδῶ, ἀπὸ τὸ ἑπόμενο φύλλο τοῦ ὁμολογιακοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», τὸν ὁποῖο κρατᾶτε στὰ χέρια σας.

Θὰ θέλαμε ὡστόσο ἐκ τῶν προτέρων νὰ εἰποῦμε, τώρα, ὅτι ἡ σοβαρότητα τῆς ὅποιας, ἐπιτευχθείσης, συμφιλίωσης μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν μεγίστων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, δηλαδὴ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Μασονίας, ἡ σοβαρότητα τῆς συμφιλίωσης αὐτῆς –ἐπαναλαμβάνουμε - μοιάζει νὰ διέφυγε τῆς προσοχῆς μέρους τῆς Διοικήσεως τῆς ἑλλαδικῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας.

Εἰς τί συνίσταται ἡ «σοβαρότητα» αὐτή;

-Μὰ ὅταν τὰ δύο «Θηρία» ποὺ ἄλλοτε ἐμάχοντο σκληρὰ μεταξύ τους «συμφιλιώνονται», τότε ἀκριβῶς εἶναι ποὺ τὰ «πρόβατα» τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας κινδυνεύουν διπλά… Καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας θὰ δέχεται ἀπὸ κοινοῦ τώρα, διπλά, τὶς ὅποιες πιέσεις, ἰδιαίτερα ὡς πρὸς τὴ συμμετοχή της εἰς τὸν ἑπάρατο Συγκρητιστικὸν Οἰκουμενισμό…

Δὲν εἶναι περίεργο, ὅτι αὐτὸ τὸ «παύσατε πῦρ» μεταξὺ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Μασονίας, τὴν σοβαρότητα δηλαδὴ αὐτῆς τῆς εἰρήνευσης, ΠΡΩΤΟΣ ἀντιλήφθηκε ὁ (ὡς Μασόνος[1] ἀναφερόμενος ἀπὸ τοὺς Τέκτονες!) ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν στενότατος συνεργάτης τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ὁ Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος! Ἔγραψαν σχετικῶς ἐπ' αὐτοῦ οἱ Τέκτονες:

«Δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἐκτὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος οἱουδήποτε χριστιανοῦ τὸ γεγονὸς τὸ ὁποῖο εἶδε τὸ φῶς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Εἶναι ἡ στροφὴ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκδηλωθεῖσα οὐχὶ μόνον ἔναντι τοῦ Τεκτονισμοῦ, διὰ τῆς τετραετίαν ἐργασθείσης συνόδου τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν ἐγκυκλίων τῶν δύο τελευταίων Παπῶν.

Ἡ μεταστροφὴ αὐτὴ τῆς Καθ. Ἐκκλησίας ἐκρίθη παγκοσμίως ὡς ἱστορικὸν γεγονὸς παγκοσμίου σημασίας. Ὁ δὲ ἀείμνηστος καθηγητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Ἀλιβιζᾶτος, γνωστὸς ὡς προελέχθη κύρους θεολόγος καὶ γνώστης τῶν παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἴσως ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, ἐχαρακτήρισε τὸ ἔργον τῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ «ὡς τὸ σπουδαιότερον ἐκκλησιαστικὸν γεγονὸς τοῦ αἰῶνος, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ πολιτικὰς ἀθλιότητάς μας, ἀφήσαμεν νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητον» (Τεκτονικὸν Δελτίον 1970, σελ. 401, Τεκτονικὸν Δελτίον 1972, σελ. 258).

Αὐτὰ ἐδήλωσε ὁ Ἀλιβιζᾶτος, γνωρίζοντας – βεβαίως - «ἀπὸ μέσα» τὰ πράγματα, ἐκκλησιαστικῶς καὶ μασονικῶς…

(Ἀπὸ τὸ ἑπόμενο φύλλο: Οἱ προσπάθειες γιὰ τὴ «συμφιλίωση» Παπισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημείωσις:

1. «Μασόνος» ὁ Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος, στὸν Πυθαγόρα ἔτους 1990, τεῦχος 31-31, σελ. 22.

Ἐπίκαιροι ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθ. Τύπου»

Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μπιλάλη (†)

«Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ FILIOQUE»

● Σπουδαία μελέτη διὰ τὸ φλέγον θέμα τοῦ FILIOQUE

—Τιμᾶται δεμένον 26€

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τὴν Πέμπτην ἡμέραν τῆς ΣΤ΄ ἑβδομάδος ἀπό τοῦ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Δίκερως Γίγας τῆς Ρώμης!

Τοῦ ἀειμνήστου ***Κωνσταντίνου Δ. Μουρατίδου,*** *Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

Ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης ἐνεσάρκωσεν ἐν τῷ προσώπῳ του τὸ ἐκκλησιαστικὸν - πολιτικὸν τερατούργημα τοῦ Βατικανείου κράτους καὶ ὡς ἄλλος Λουδοβίκος ΙΔ' ἐπανέλαβε, κατ' ἀναλογίαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶμαι ἐγώ! Κατὰ τὴν εὐστοχωτάτην παρατήρησιν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, διὰ τῆς ἀμίκτου μίξεως βασιλείας Θεοῦ καὶ κόσμου παρουσιάσθη ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἐνώπιον τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ὡς ἀλλόκοτον τέρας, ὡς Δίκερως Γίγας, φέρων δύο κέρατα, τὰ ὁποῖα συμβολίζουν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν.

Κατὰ τῆς τοιαύτης ἐκκοσμικεύσεως τῶν Ἐπισκόπων Ρώμης κατεφέροντο καὶ διακεκριμένα μέλη τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, ὡς ὁ Ἅγιος Βερνάρδος, καὶ εἰδικώτερον κατὰ τῆς συνηθείας τῶν Παπῶν νὰ φέρουν ἐνδυμασίας ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πεποικιλμένας διά πολυτίμων λίθων καὶ τῆς κατὰ τὰς ἐξόδους συνοδείας ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ λαβάρων, ὥστε νὰ δημιουργῆται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι διάδοχος μᾶλλον τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου!

Πόσον ἀνάρμοστος καὶ κατάκριτος εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, τοῦ διεκδικοῦντος τὴν θέσιν τοῦ ἐκπροσώπου Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ, ἐπιδίωξις τῆς κοσμικῆς λάμψεως καὶ τῆς τρυφηλῆς ζωῆς, καταδεικνύεται ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ: «Τί ἐξήλθατε ἰδεῖν;» εἶπε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους «ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; Ἰδοὺ οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσὶν» (Ματθ. 11, 8).

Τὸ μέγεθος τοῦ Παπικοῦ τούτου ὀλισθήματος δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ κατ' ἀξίαν, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι διὰ τῆς ἀκατασχέτου ταύτης ἐπιδιώξεως τῆς ὑπερτάτης κυριαρχίας καὶ ἐπιβολῆς, δὲν ἐπεδίωξεν ὁ Πάπας τὴν μεταβολὴν τῆς μορφῆς τοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ δημοκρατικοῦ - συνοδικοῦ εἰς μοναρχικὸν - Παπικὸν, ἀλλ' ἐπέφερε ἀλλοίωσιν τῆς δομῆς καὶ τῆς οὐσίας τοῦ ἐνιαίου καὶ ἀδιαιρέτου ὀργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πάπας οὐδὲν ὀλιγώτερον ἐπεδίωκεν, εἰ μὴ τὴν διάσπασιν τοῦ ἐνιαίου καὶ ἀδιαιρετοῦ θεανθρωπίνου τῆς Ἐκκλησίας ὀργανισμοῦ καὶ τὴν διεκδίκησιν τῆς θέσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ θεανθρώπου, ὡς Κεφαλῆς τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ ὑπ' αὐτοῦ διεκδίκησις τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ἐπιγείων, ἐπουρανίων καὶ καταχθονίων, συμβολιζομένη εἰς τὴν Παπικὴν Τιάραν καὶ μάλιστα διὰ τοῦ πρωτείου τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας καὶ ἐπιβολῆς τοῦ ἀλαθήτου καὶ τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας ἐπὶ τῶν κρατῶν, ἔδιδε τὴν βλάσφημον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς πιστούς, ὅτι δὲν εἶναι πλέον ὁ Πάπας ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς ἀλλ' ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα εἰς τοὺς οὐρανούς! Αἱ ἀπεριόριστοι καὶ τοῦτ' αὐτὸ παρανοϊκαὶ ἀπαιτήσεις τῶν ἐπισκόπων Ρώμης ἀπεικονίζονται κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου Γ΄ καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀκόλουθον περικοπήν: «Ὁ ἔχων τὴν νύμφην εἶναι ὁ νυμφίος. Ἀλλ' ἡ νύμφη αὐτὴ (δηλ. ἡ Ἐκκλησία) δὲν συνεζεύχθη μὲ κενάς χεῖρας, ἀλλὰ προσέφερεν εἰς ἐμὲ ἀσύγκριτον πολύτιμον προῖκα, δηλονότι τὴν πληρότητα τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν εὐρύτητα τῶν κοσμικῶν, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀφθονίαν ἀμφοτέρων. Ὡς σύμβολον τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν μοὶ ἀπένειμε τὴν Μίτραν, ὡς σύμβολον τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν μοὶ ἔδωσε τὸ Στέμμα, τὴν Μίτραν ὑπὲρ τῆς ἱερωσύνης, τὸ Στέμμα διὰ τὴν βασιλείαν καὶ μὲ κατέστησε ἀντιπρόσωπον Ἐκείνου εἰς τὸ ἔνδυμα καὶ ἐν τῷ μηρῷ τοῦ ὁποίου ἐγράφη: ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων καὶ Κύριος τῶν Κυρίων!!!» (Κ. Μουρατίδου, «Διαφοροποίησις, ἐκκοσμίκευσις καὶ νεώτεραι ἐξελίξεις ἐν τῷ Δικαίῳ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας», Ἀθῆναι 1961 σελ. 88—89).

Ὁ Πάπας διέπραξεν οὕτω μετὰ τοὺς πρωτοπλάστους καὶ τὸν Ἰούδαν τὴν τρίτην μεγάλην προδοσίαν ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ. Ἠθέλησε καὶ αὐτός, ὡς παρατηρεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος διὰ τοὺς πρωτοπλάστους, «τὸ μείζονα τῆς οἰκείας φύσεως λαβεῖν ἔννοιαν καὶ ἰσοθεΐαν ἐλπίσαι»!

Ἠθέλησε νὰ ὑπερβῇ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ νὰ ἐμφανισθῇ περίπου ὡς... θεὸς ἐπὶ γῆς! Δὲν ἐδίστασε νὰ διακηρύξῃ, ὅτι ἡ κυριότης ὅλων τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδὴ εἰς τὸν Πάπαν, εἰς δὲ τοὺς πιστοὺς ἀνήκει ἐξῃρημένον δικαίωμα κυριότητος. Νόμιμος ἰδιοκτησία καὶ νόμιμος ἐξουσία ὑφίσταται μόνον ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δι' αὐτῆς, διὰ δὲ τοῦ ἀφορισμοῦ ἐξ αὐτῆς πᾶν δικαίωμα ἀπόλλυται!

Ἐπὶ Πάπα Ἰννοκεντίου Γ' (1198 - 1216) αἱ θεοκρατικαὶ ἰδέαι τῶν ψευδοϊσιδωρείων διατάξεων ἐξεπληρώθησαν πλήρως καὶ κατὰ γράμμα. Ὁ καισαροπαπισμὸς παρεχώρησε πλήρως τὴν θέσιν του εἰς τὸν Παποκαισαρισμόν, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπεβλήθη ἀπὸ τῆς Ἰρλανδίας μέχρι τῆς Ἀρμενίας καὶ ἀπὸ τῶν Σκανδιναυϊκῶν χωρῶν μέχρι τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὴν ἀπέραντον ταύτην περιοχὴν κυρίαρχος βούλησις ἦτο ἡ τοῦ Summis pontificis καὶ Supremi principis, δηλ. τοῦ Πάπα Ρώμης!

Ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐξελίξεως ἦτο ἡ διαμόρφωσις καὶ διοργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κράτους. Πράγματι ὁ ἐκκλησιαστικοπολιτικός ὀργανισμὸς τῆς Παπικῆς αὐτοκ

Ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικήν εἰς τήν «Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αἱρετικοῖς ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἔστω»!

Εἶναι σημαντικό νά ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου περί τῶν ἱερῶν Εἰκόνων θεμελιώθηκε κυρίως στή θεολογία τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος ἔζησε, ἀγωνίσθηκε καί κοιμήθηκε πρίν τή σύγκληση τῆς Συνόδου. Μεγάλος δέ ἀγωνιστής καί πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας, κατ' αὐτή τήν περίοδο, ἀναδείχθηκε ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη στήν ἐξορία περί τό 826 μ. Χ. σέ ἡλικία 67 περίπου ἐτῶν.

Δεκατρεῖς αἰῶνες μετά τή σύγκληση ἐκείνης τῆς Ἁγίας Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐμφανίζεται στό προσκήνιο τῆς ἱστορίας μία «Σύνοδος», ἡ ὁποία ἔχει προγραμματισθεῖ νά συγκληθεῖ κατά τόν προσεχῆ Ἰούνιο, τοῦ τρέχοντος ἔτους, 2016, μέ τόν τίτλο *«Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας»*. Ὡς τόπος συγκλήσεώς της ἐπελέγη ἀρχικῶς ἡ Κωνσταντινούπολη, ἀλλά τελικῶς θά πραγματοποιηθεῖ στό Κολυμπάρι Χανίων τῆς μεγαλονήσου Κρήτης.

Ἡ ὀνομασία της δέν εἶναι τυχαία. «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» ἀποκαλεῖται ἀπό τήν ἐν Ἀντιοχείᾳ Σύνοδο καί συγκεκριμένα στόν α΄ Κανόνα της, ἡ Ἁγία Πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος. Ἀλλά καί ἄλλες Οἰκουμενικές Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλοῦνται μέ παρόμοια ὀνομασία. Εἶναι, λοιπόν, προφανής, ὁ ἐπιδιωκόμενος τουλάχιστον συσχετισμός τῆς ἐπικειμένης Συνόδου μέ τίς Οἰκουμενικές Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται νά συμμετάσχουν σέ αὐτήν ὅλες οἱ κατά τόπους αὐτοκέφαλες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες καί τά πατριαρχεῖα.

Ὅπως εἶναι εὐνόητο αὐτή ἡ ἔστω ὀνοματολογική συσχέτιση ἐκείνων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων μέ τήν ἐπικειμένη Σύνοδο δικαιολογεῖ καί τό ἐνδιαφέρον περί αὐτήν καί τό ἔργο της, ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῶν ὡς ἄνω ἐκκλησιῶν. Ἔχει, ὅμως, ἡ δέν ἔχει καί τί σχέση ἔχει ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος μέ ἐκεῖνες τίς Συνόδους; Αὐτό εἶναι καί τό ἀντικείμενο καί ζητούμενο τῆς παρούσης διατραγματεύσεως, ὅπως θά ἀναπτυχθεῖ ἐν συνεχείᾳ.

Ἐδῶ πρέπει ὡστόσο νά διευκρινισθεῖ καί ἀναφερθεῖ ὅτι ὅπως προκύπτει ἀπό δηλώσεις τῶν διοργανωτῶν της καί τοῦ ἰδίου μάλιστα τοῦ Προέδρου αὐτῆς, δηλαδή τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντιουπόλεως κ. Βαρθολομαίου, ἀπεφεύχθη συνειδητῶς ὁ χαρακτηρισμός τῆς Συνόδου αὐτῆς ὡς Οἰκουμενικῆς λόγῳ τῆς μή συμμετοχῆς σέ αὐτήν τῆς λεγομένης Δυτικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Παπισμοῦ! Θέση, βεβαίως, ἡ ὁποία ἐκ προοιμίου θέτει τό ζήτημα τῆς ἐκκλησιολογικῆς ταυτότητος μιᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία φέρεται νά ἀσπάζεται καί υἱοθετεῖ τήν περί διηρημένης Ἐκκλησίας *(μία Ἐκκλησία ἀποτελουμένη ἀπό δύο ἀποσχισμένα μεταξύ τους τμήματα, Ἀνατολική καί Δυτική)* θεωρία.

Ὅλα αὐτά ἔχουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καί μᾶς ἀφοροῦν ἀπό τήν ἐξῆς σκοπιά: Εἶναι ἡ πρώτη φορά ὅπου, ἐάν ὅλα ἐξελιχθοῦν ὅπως ἔχουν προγραμματισθεῖ καί προσυμφωνηθεῖ, θά διακηρυχθοῦν καί κατοχυρωθοῦν «Συνοδικῶς» καί «πανορθοδόξως» οἱ θέσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ἡ ἀνατροπή τῆς διαχρονικῆς Συνοδικῆς ἐκφράσεως τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἀπό αὐτή τήν ἄποψη ἡ ἐπικειμένη σύγκληση τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» ἀποτελεῖ ἤ μᾶλλον θά ἀποτελέσει, ὅταν πραγματοποιηθεῖ ἕνα σταθμό στή σύγχρονη ἐκκλησιαστική ἱστορία τῆς ἀποστασίας.

Οἱ θεολογικοὶ διάλογοι καὶ ἡ ἀποτυχία τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ριοποιοῦσαν τήν ἐν Χριστῷ σώζουσα Ἀλήθεια.Ὅριο τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς τῆς στάσης μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἡ «Ἀπάντησις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τῷ 1895 πρός τόν Πάπαν Λέοντα ΙΓ΄». Κατ' αὐτήν ἡ ἕνωση μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ «δι' ἀποπτύσεως τῶν αἱρετικῶν ... καινοτομιῶν καί ἐπανόδου εἰς τό ἀρχαῖον καθεστώς τῆς μιᾶς ἁγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Κάθε ἑνωτική προσπάθεια, συνεπῶς, πού δέν κινεῖται στά ὅρια τῆς ὀρθοδοξοπατερικῆς παραδόσεως, ἀλλ' ἀποβλέπει «εἰς πρόσκαιρον ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν» (Ἑβρ. 11,25), εἶναι καταδικασμένη σέ ἀποτυχία.

2) «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ»

α) Οἱ ἐπίσημες διακηρύξεις.

Οἰκουμενική κίνηση ὀνομάσθηκε ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰ. ἡ συνειδητοποίηση «τοῦ χάσματος καί τῶν διαφορῶν» μεταξύ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν ὁμάδων, κυρίως στό χῶρο τῆς Δύσεως, καί ἡ ὀργάνωση μιᾶς πορείας σχέσεων φιλικῶν καί ἐπαφῶν μεταξύ τους, μέ στόχο τήν μελλοντική ἑπανένωσή τους. Εἰδικότερα ἡ Κίνηση αὐτή ἐπιδιώκει «δι' ἀμοιβαίας θεολογικῆς εἰδικῆς γραμματείας, ὡς καί διά συναντήσεων ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καί Χριστιανικῶν Ὁμάδων τήν διευκρίνηση τῶν μεταξύ των δογματικῶν καί ἄλλων διαφορῶν, ἐν πνεύματι ἀλληλοκατανοήσεως», ὥστε νά ἀναζητηθοῦν τά κατάλληλα μέσα γιά μία τελεσφόρο ἀλληλοπροσέγγιση, «προλειαίνοντας οὕτω τήν ὁδόν τῆς ἑνώσεως». Οἱ ἐπίσημες ἢ ἀνετίσημες αὐτές συναντήσεις ὀνομάσθησαν «Οἰκουμενικός Διάλογος», ὁ ὁποῖος, κατά τήν εἰλικρινή δήλωση τοῦ ἐκ τῶν πρωτοπόρων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρώην Ἀμερικῆς Ἰακώβου (+1996), «ἀπέβλεπε στήν ἕνωση ἢ τήν προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν καί κατόπιν γενικότερα τῶν θρησκειῶν».

Κατά τήν ἐπίσημη πρό ὀλίγων ἐτῶν δήλωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐχουσα πλήρη συνείδησιν τῆς τε ταυτότητος καί τῆς εὐθύνης αὐτῆς, ἐπέλεξε τόν ἐποικοδομητικόν θεολογικόν διάλογον μετά τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί ὁμολογιῶν... διά τήν ἀξιόπιστον προβολήν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον, ἀλλά καί διά τήν ἀνασύνδεσιν τῶν ἑτεροδόξων πρός τήν κοινήν θεολογικήν παράδοσιν τῆς περιόδου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπί τῇ προφανεῖ ἐλπίδι ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς τήν ἀποστολοπαράδοτον πίστιν». Ἤδη δέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο εἶχε δηλώσει, ὅτι σκοπός τῆς συμμετοχῆς του στήν Οἰκουμενική Κίνηση ἦταν, «ἵνα γνωρίσῃ καί μεταδῷ τοῖς ἑτεροδόξοις τόν πλοῦτον τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς (τῆς Ὀρθοδοξίας) καί τήν θρησκευτικήν ἅμα καί ἀσκητικήν αὐτῆς πεῖραν, πληροφορηθῇ δέ καί αὐτή τάς νέας μεθόδους καί ἀντιλήψεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί δράσεως αὐτῶν». Ἰδιαίτερα δέ τονίζεται ἀπό τούς Οἰκουμενιστές μας ὁ κίνδυνος τῆς «ἀπομονώσεως», κάτι πού δέν ἀπαντᾶ, ἀπ' ὅσο γνωρίζω, στήν πρό τοῦ 20ου αἰῶνος ἐκκλησιαστική μας γραμματεία. Εἶναι δέ ἕνα ἐπιχείρημα, σχετιζόμενο μέ τήν προσωρινότητα τοῦ παρόντος αἰῶνος καί τίς ταπεινές στοχοθεσίες του, σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ μας πρός τούς «Δώδεκα», ὅταν τόν ἐγκατέλειψαν «πολλοί ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ», μή δεχόμενοι ὅλη τήν Ἀλήθειά Του. «Μή καί ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» (Ἰω. 6,66-67). «Ἀπομόνωσις» ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπου ἀπουσιάζει ὁ Χριστός, ὡς Ὀρθοδοξία. Παρέχεται, ἐξ ἄλλου, ἐπίσημα ἀπό τό Οἰκουμενικό Κέντρο ἡ διαβεβαίωση, ὅτι «οὐδεμία δύναται νά στοιχειοθετηθῇ ἀνησυχία περί δῆθεν προδοσίας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἡ ἀποδυναμώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος διά τοῦ εἰλικρινοῦς διαλόγου μετά τῶν ἄλλων χριστιανικῶν παραδόσεων».

Ἀπό τήν ἀρχή ὅμως ἐμφανίστηκαν καί οἱ πρῶτες ἀνησυχίες. Φοβούμενος τήν σχετικοποίηση τῆς Πίστεως, αἰσθάνθηκε τήν ἀνάγκη ὁ συνεργαζόμενος «κατ' ἀρχήν» μέ τήν οἰκουμενική προσπάθεια δογματολόγος καθηγητής Ἰωάννης Καρμίρης νά ὑπογραμμίσει, ὅτι «ἡ συμμετοχή τῶν Ὀρθοδόξων... καί ἡ συνεργασία ... ἔχει τήν ἔννοιαν κοινωνίας ἀγάπης καί ὄχι κοινωνίας τῇ δογματικῇ διδασκαλίᾳ καί τοῖς μυστηρίοις». Ἀνάλογη κριτική ἄσκησε καί ὁ ἐπιφανής Καθηγητής Παναγιώτης Τρεμπέλας: «Διατρέχομεν ἀσφαλῶς τόν κίνδυνον –παρατηρεῖ- νά δημιουργηθῇ κλῖμα καί ἀτμόσφαιρα ἀδιαφορίας περί τάς διακρίσεις καί τάς διαφοράς τοῦ δόγματος, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας οἱ ἰσχυρότεροι καί πολυαριθμότεροι καί περισσότερον συγκροτημένοι καί ὠργανωμένοι θά ἀπορροφήσουν ἡρέμα καί ἀνεπαισθήτως τούς ὀλιγαριθμοτέρους καί ἀσθενέστερον ὠργανωμένους».

Ἀποκαλυπτική ὅμως καί ἰδιαίτερα δυναμική εἶναι ἡ κριτική γιά τήν Οἰκουμενική Κίνηση στό σύνολό της τοῦ ὁσίου π. Ἰουστίνου (Πόποβιτς): «Ὁ Οἰκουμενισμός –σημειώνει- εἶναι κοινόν ὄνομα διά τούς ψευδοχριστιανούς, διά τάς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὑρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν Οὐμανισμῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπισμόν. Ὅλοι δέ αὐτοί οἱ ψευδοχριστιανοί, ὅλαι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν. Τό κοινόν εὐαγγελικόν ὀνομά των εἶναι ἡ παναίρεσις». Καί διερωτᾶται: «Ἦτο ἄράγε ἀπαραίτητον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, αὐτό τό πανάχραντον θεανθρώπινον σῶμα καί ὀργανισμός τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, νά ταπεινωθῇ τόσον τερατωδῶς, ὥστε οἱ ἀντιπρόσωποί της Θεολόγοι, ἀκόμη καί Ἱεράρχαι νά ἐπιζητοῦν τήν ὀργανικήν μετοχήν καί συμπερίληψιν εἰς τό ΠΣΕ; Ἀλοίμονον, ἀνήκουστος προδοσία».

Ἀλλά καί ἡ ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους γράφοντας «Περί τοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν» ἤδη τό 1967 ἐξέφραζε τίς ἀνησυχίες της, ἐκφράζοντας σοβαρές ἐπιφυλάξεις, ὡς πρός τίς τυχόν «συμπροσευχές», «συμμετοχάς εἰς λειτουργικάς καί λατρευτικάς συνάξεις ἑκατέρων καί λοιπάς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νά δώσουν τήν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς ὡς πλήρη Ἐκκλησίαν καί τόν Πάπαν ὡς κανονικόν Ἐπίσκοπον Ρώμης». Ἀληθινή προφητεία γιά τά συμβαίνοντα στήν ἐποχή μας! Ὀρθότατα δέ ὑποστηρίζεται, ὅτι «Ἡ Ὀρθοδοξία ὅμως οὐδένα λόγον ἔχει νά ἐπείγεται πρός διάλογον, ἐφ' ὅσον μένουν τόσον σκληροί καί ἀμετακίνητοι εἰς τό ἀλάθητον, τό πρωτεῖον,τήν οὐνίαν καί τάς λοιπάς κακοδοξίας των. Ἡ ὑπ' αὐτάς τάς συνθήκας ἐπίστευσις τοῦ διαλόγου ἰσοδυναμεῖ μέ πνευματικήν αὐτοκτονίαν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐκ πολλῶν ἐνδείξεων δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοί προετοιμάζουν μίαν ἕνωσιν οὐνιτικοῦ τύπου. Ἀράγε οἱ Ὀρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι σπεύδουν εἰς τόν διάλογον ἔχουν ἀντιληφθῇ τοῦτο;».

Καί ἡ ὁμολογητική κατάληξη τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων: «Τό Ἅγιον Ὄρος διακηρύσσει ὅτι δέν πρόκειται νά δεχθῇ τετελεσμένα γεγονότα, χάριτι δέ Θεοῦ θά μείνῃ πιστόν, ὡς καί ὁ Ὀρθόδοξος τοῦ Κυρίου λαός, εἰς τήν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐξ ἀγάπης καί πρός τούς ἑτεροδόξους, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικῶς βοηθοῦνται, ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι διά συνεποῦς Ὀρθοδόξου στάσεως τούς ὑποδεικνύουν τό μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας των καί τόν τρόπον τῆς θεραπείας αὐτῶν».

Ἀγαπητέ Ὑπουργέ κ. Φίλη, Δημοκρατία σημαίνει ἰσονομία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

25153/26.2.1957 (Β΄86) καί 78871/22.3.1962 (Β΄125) κοινῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί Οἰκονομικῶν δέν ὑπηρετεῖ δάσκαλος τοῦ Καθολικοῦ δόγματος ἤ τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας καί γλώσσας γιά τήν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῶν μαθητῶν τοῦ Καθολικοῦ δόγματος ἤ τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας καί γλώσσας ἀντίστοιχα, μετά ἀπό σχετική εἰσήγηση τῶν ἀρμοδίων Περιφερειακῶν Διευθύνσεων Πρωτοβάθμιας καί Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης, εἶναι δυνατή ἡ πρόσληψη, ἀνά σχολικό ἔτος, ἐκπαιδευτικοῦ ἐκτός τῶν οἰκείων πινάκων ἀναπληρωτῶν ἐκπαιδευτικῶν γιά τή διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Καθολικοῦ δόγματος καί γιά τή διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν καί γλώσσας τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας. Ἡ ἐπιλογή καί πρόσληψη τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ γίνεται μέ ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἔρευνας καί Θρησκευμάτων, ὕστερα ἀπό πρόταση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας Ἑλλάδος (Ι.Σ.Κ.Ι.Ε.) καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου (Κ.Ι.Σ) ἀντίστοιχα». Εὐνόητα λοιπόν προκύπτουν τά ἑξῆς ἐρωτήματα γιά τόν ἀγαπητό κ. Φίλη: Γιά τούς ἑλληνόπαιδες ἐβραϊκῆς καί ρωμαιοκαθολικῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς βάσει τοῦ Συντάγματος ἰσχύουν εἰδικά προνόμια ἔναντι τῶν ἑλληνοπαίδων Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως; Ἡ ἐπικρατοῦσα βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος Ὀρθοδοξος Ἐκκλησία εἶναι κατωτέρα κατά τήν δική Σας ἀντίληψη ἀπό τήν Ρωμαιοκαθολική θρησκευτική κοινωνία ἤ ἀπό τήν Ἑβραϊκή θρησκευτική παραδοχή; Ὁ Νόμος 590/1977 (ΦΕΚ τ. Α 146) πού ἰσχύει στήν Ἑλληνική Ἐπικράτεια καί πού στό ἄρθρο 2 προβλέπει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετά τῆς Πολιτείας προκειμένου περί θεμάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ὡς τά τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῆς νεότητος» ἔχει μονομερῶς ἀπό τήν Ἐξοχότητά Σας ἀκυρωθεῖ; Γιατί τό Ι.Ε.Π. ἐνδιαφέρεται τόσο πολύ γιά τή μεταλλαγή τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλληνοπαίδων καί διορίζει εἰδικό σύμβουλο μέλος τοῦ νεοβουδιστικοῦ μορφώματος «ARIGATOU» πού ἐπιδιώκει τήν παγκόσμια διάδοσι τοῦ Ἰαπωνικοῦ Βουδισμοῦ σάν θυγατρικός ὀργανισμός τοῦ θρησκευτικοῦ κινήματος Myochikai, ὅπως καταγγέλλεται δημοσία χωρίς διάψευσι καί δέν ἐνδιαφέρεται καί γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καί τῶν Ἑβραίων ἑλληνοπαίδων; Μπορεῖτε νά μᾶς ἀπαντήσετε; Διότι ἀπό τό νομοθέτημά Σας προκύπτει ὅτι γιά νά διοριστεῖ δάσκαλος ἤ Καθηγητής Θρησκευτικῶν τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Δόγματος ἤ τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας πρέπει νά προταθῇ ἀπό τήν Ρωμαιοκαθολική Ἱεραρχία ἤ τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο (Κ.Ι.Σ.) καί βεβαίως οὔτε κἂν νύξις γίνεται γιά τό περιεχόμενο τοῦ διδασκομένου μαθήματος Ρωμαικαθολικῶν καί Ἑβραϊκῶν θρησκευτικῶν. Ἑπομένως τήν ἴδια στιγμή πού θέλετε νά νομοθετήσετε γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλληνοπαίδων ὄχι μόνο ἐρήμην ἀλλά καί ἐναντίον τῆς βουλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλά καί τῶν γνωστῶν Ἀποφάσεων τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου (ΣτΕ) καί τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος νομοθετεῖτε εὐνοϊκῶς καί κατά προνομιακό τρόπο παραβιάζων κάθε ἀρχή ἰσονομίας στή Χώρα καί τήν Δημοκρατική ἔννομη τάξη ὑπέρ τῶν Ἑλληνοπαίδων Ρωμαιοκαθολικῆς καί Ἑβραϊκῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς, ἀναγνωρίζων τό ἔννομο ἀσφαλῶς δικαίωμα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ΚΙΣ νά ἐπιλέγουν τά ἁρμόδια κατά τήν κρίσι τους πρόσωπα γιά τήν διδασκαλία τῆς θρησκευτικῆς τους παραδοχῆς καί τό περιεχόμενο τοῦ διδασκομένου μαθήματος. Γιατί ὅμως δέν ἀναγνωρίζετε τό ἴδιο δικαίωμα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος; Γιατί δέν ἔχετε ποτέ ἐρωτήσει τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ποιός θά διορίζεται σάν δάσκαλος ἤ καθηγητής τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὅπως κάνετε μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς καί τούς Ἑβραίους; Τό συγκλονιστικό λοιπόν ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι τήν «πλουραλιστική» καί «δημοκρατική» εὐαισθησία τήν δική Σας καί τῆς Κυβερνήσεως μόνο ἡ Ὀρθοδοξία τήν προκαλεῖ, ἡ Ρωμαιοκαθολική καί Ἑβραϊκή θρησκευτική παραδοχή ὄχι. Καί γιατί;

Εὐελπιστῶ ὅτι θά ἐπανεκτιμήσετε τά πράγματα καί θά ἀπαντήσετε στούς «καλούς» Σας συμβούλους διότι, ὅπως προεῖπα Σᾶς ἐκτιμῶ ἰδιαιτέρως, ὅτι μπορεῖ νά ἔχουν ἐμπάθεια κατά τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας καί νά θέλουν νά διαλύσουν τόν δεσμό Ἐκκλησίας καί Γένους καί νά ἐπιδιώκουν νά Σᾶς προσάψουν τήν ρετσινιά τοῦ ρατσισμοῦ σέ βάρος τῶν Ὀρθοδόξων συνελλήνων, ἀλλά σέ μία Δημοκρατία καί σέ μία ἐλευθέρα χώρα δικαίου τοῦ Δυτικοῦ κόσμου οἱ ἰδεοληπτικοί πρέπει νά ζητοῦν ἐπειγόντως ψυχιατρική βοήθεια!

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνώστων

Θερμαὶ εὐχαριστίαι

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Χριστός Ἀνέστη!

Μέ μεγάλη χαρά διάβασα στό φύλλο τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» τῆς 22ας Ἀπριλίου ἐ.ἔ. τό ἄρθρο τοῦ ἐκλεκτοῦ σας συνεργάτη κ. Ἠλία Μπάκου δρ. θεολογίας – φιλολόγου, γιά τόν μακαριστό πνευματικό μας πατέρα Μάρκο μέ ἀφορμή τό ἑξαετές μνημόσυνό του. Εἶναι ἀπό τά λίγα ἄρθρα πού κατορθώνουν νά ζωντανέψουν στή μνήμη καί τίς πνευματικές μας αἰσθήσεις τήν ἁγία προσωπικότητα τοῦ πατρός Μάρκου. Λίγοι εἶναι αὐτοί πού ἀποτυπώνουν μέ λόγια τήν πολύπλευρη προσφορά του, ἀλλά κυρίως τήν γλυκειά καί ἀθόρυβη παρουσία του, διότι λίγοι εἶναι αὐτοί πού τόν ἀγάπησαν εἰλικρινά γιά τήν ἀρετή καί τήν ἁγιότητά του.

Ὁ κ. Μπάκος ἀνήκει στίς «ἀκριβεῖς καί προσεκτικές γραφίδες» πού ἀναφέρει καί μᾶς μετέδωσε τήν χαρμόσυνη καί πανηγυρική ἀτμόσφαιρα τῆς θείας Λειτουργίας καί τοῦ μνημοσύνου πού φέτος συνέπεσε μέ τήν ἡμέρα κοιμήσεως τοῦ πατρός Μάρκου.

Συγχαίρω τόν κ. Μπάκο γιά τό ἐξαιρετικό ἄρθρο του καί τόν εὐχαριστῶ, διότι διαβάζοντάς το ἔνοιωσα τήν χαρά καί τήν πνευματική εὐφροσύνη, μέ τήν ὁποία μᾶς γέμιζε ὁ ἅγιος πατέρας.

Χαρά καί εὐφροσύνη πού μέ κανένα ἄλλο πρόσωπο δέν νοιώσαμε ἐδῶ καί ἔξι χρόνια…

Δοξάζω ὅμως καί τόν Πανάγαθο Τριαδικό Θεό πού δέν μᾶς ἐγκαταλείπει, ἀλλά μᾶς στέλνει ἁγίους, οἱ ὁποῖοι ἐκπληρώνουν τό «καθ' ὁμοίωσιν».

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ
Θεόδωρος Πουλῆς
Πολιτικός Μηχανικός,
Ἡλιούπολη

Τὸ εὐρωπαϊκὸν κεκτημένον καὶ ἡ ἐπερχομένη «λύσις»

Ἡ ὅλη δράση τῆς Ε.Ε. μὲ τὴν ΕΚΤ καὶ τὸ ΔΝΤ (βλέπε τρόϊκα) τόσο στὴ Κύπρο ὅσο καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὄχι μόνο ἔχει ἐξαφανίσει κάθε ἴχνος ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν παροῦσα ἡγεσία καὶ τὰ ὄργανα τῆς Ε.Ε., ἀλλὰ ἐχομε χάσει καὶ τὴν πίστη μας (λόγῳ τῶν σκόπιμων ἑρμηνειῶν ποὺ δίνουν οἱ ὀλίγοι ποὺ ἀποφασίζουν) πρὸς τὰ ἰδανικὰ ποὺ προωθοῦσε ἡ συμφωνία τῆς Ρώμης καὶ οἱ τόσοι ἰδεολόγοι ἡγέτες- ἱδρυτὲς τῆς Ε.Ε.

Ἡ ἐκπρόσωπος τύπου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, Μίνα Ἀντρέεβα, σὲ ἐρώτηση τελευταῖα στὶς Βρυξέλλες κατὰ πόσον «ἡ σπουδὴ τῆς Κομισιὸν» νὰ συνεργαστεῖ μὲ τὴν Τουρκία στὸ προσφυγικὸ ὑπονομεύει τὶς προσπάθειες ἐπίλυσης τοῦ Κυπριακοῦ, ἀπάντησε πὼς τὰ δύο ζητήματα δὲν διασυνδέονται. Ὅπως καὶ ἡ ἐμμονὴ τῆς Ε.Ε. γιὰ κοινὲς περιπολίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ μὲ τοὺς Τούρκους σὲ περιοχὲς ποὺ ἡ Τουρκία θεωρεῖ γκρίζες ζῶνες. Αὐτὰ ἐμεῖς πρέπει νὰ τὰ καταπιοῦμε ἀμάσητα καὶ χωρὶς ἐρωτήσεις καὶ ἀνησυχίες.

Ὡστόσο, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κομισιὸν σχεδιάζει νὰ ἀνταμείψει τὸν Ἐρντογὰν μὲ μερικὰ δὶς εὐρώ, ἐλευθεροποίηση τῆς βίζας καὶ ἄνοιγμα κεφαλαίων ξεκινώντας μὲ τὸ 17, μὲ ἀντάλλαγμα νὰ διαχειριστεῖ τάχα ἀνθρώπινα τοὺς πρόσφυγες καὶ νὰ τερματίσει τὴν πολιτικὴ τῶν ἀνοικτῶν ἐξόδων πρὸς τὴν Ε.Ε.

Τὴν ἴδια ὥρα ὅλοι μιλοῦν γιὰ μία λύση στὸ κυπριακὸ (ἀκόμα καὶ ὁ κος Ἀναστασιάδης) λὲς καὶ βιάζονται νὰ προλάβουν κάποια ἐρχόμενα γεγονότα, ἀναμασώντας τὸ «Εὐρωπαϊκὸ Κεκτημένο» καὶ αὐτὸ μὲ τὸ σταγονόμετρο καὶ σὲ μελλοντικὸ χρόνο, ἀγνοώντας τὴν πόση ἐμπιστοσύνη διαθέτει αὐτὸ τὸ «κεκτημένο» ἀπὸ τὸν κυπριακὸ Λαὸ σήμερα.

Μὲ δεδομένη τὴν νίκη τοῦ ΕΡΤΟΓΑΝ στὶς τελευταῖες ἐκλογές, καὶ τουλάχιστον τὸ ἀναλλοίωτο τὴν τουρκικῆς πολιτικῆς στὸ κυπριακὸ (ἐλπίζομε σὲ μία μὴ χειροτέρευση τῆς πολιτικῆς αὐτῆς εἰς βάρος τῆς Κύπρου)· ἡ δική μας πολιτικὴ ποῦ προσανατολίζεται; Τὴν πορεία τῆς ἐπὶ τῆς πεπταμένης; Ἡ ἔστω καὶ μιᾶς ἀλλαγῆς στὴ στάση (ἂς ποῦμε στὴ ἐπιτάχυνση τῆς ἀξιοποίησης τοῦ Φυσικοῦ ἀερίου) μας ἔναντι μιᾶς δυτικῆς, φασιστικῆς καὶ ἐπεκτατικῆς Τουρκίας (κάθε ἄλλο παρὰ Ὀθωμανικῆς);

Σήμερα ὀργιάζει ἡ μυστικὴ διπλωματία εἰς βάρος τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, ἀφοῦ οἱ τοῦρκοι γνωρίζουν ἐνῷ ἐμεῖς ὑπολογίζομε ἢ ὑποθέτομε, συζητώντας παραπλανητικὲς πληροφορίες ἢ χειραγωγώντας τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πολιτῶν σὲ ἄλλα θέματα π.χ. ἐκτρώσεις, γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων, πόλεμος κατὰ τῶν θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα καὶ ἄλλα.

Δὲν θὰ ἀναφερθῶ στὴ ...μισὴ ἀλήθεια... ποὺ προωθοῦν ὅλα τὰ ΜΜΕ καὶ τὴν ἐπιλεκτικὴ πληροφόρηση, πάντα στὸ πρόγραμμα κάποιων πολιτικῶν σκοπιμοτήτων καὶ σχεδιασμῶν.

Μέσα σὲ ὅλα αὐτά, ὑπάρχει κάποιος ποὺ βλέπει ὁποιαδήποτε στοιχεῖα ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ἢ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ τοῦ ΠΟΛΙ

Βαρυσήμαντος ἐπιστολή τῆς Ἱ. Κοινότητος πρός τόν Πατριάρχην Κων/πόλεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δι' οὗ ἐνημερώθη ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Κοινότης περί τῆς συγκληθησομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου καί ἐκοινοποιήθησαν ἡμῖν ἐνημερωτικῶς τά πρός τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον παραπεμπόμενα ἔξ προσυνοδικά κείμενα.

β) Τήν ἀπό 20ῆς Μαρτίου ἐ.ἔ. Ὑμετέραν Πατριαρχικήν καί Συνοδικήν Ἐγκύκλιον, δι' ἧς φέρεται ὡς πρώτιστος σκοπός καί σπουδαιότης τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου νά «καταδειχθῆ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡνωμένη ἐν τοῖς Μυστηρίοις, καί μάλιστα τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, καί τῇ Ὀρθοδόξῳ πίστει, ἀλλά καί ἐν τῇ συνοδικότητι» καί γνωρίζεται ὅτι «τά συμφωνηθέντα πανορθοδόξως καί ὑποβαλλόμενα εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον κείμενα δημοσιοποιοῦνται καί τίθενται εἰς τήν διάθεσιν παντός καλοπροαιρέτου πιστοῦ πρός πληροφορίαν καί ἐνημέρωσίν του, ἀλλά καί πρός ἔκφρασιν τῆς γνώμης του καί τῶν προσδοκιῶν του ἀπό τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον».

Ἀνταποκρινόμενοι εἰς τήν πατρικήν προτροπήν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος προσευχόμεθα ἐκτενῶς μετά πάντων τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει θεοφιλῶς ἐνασκουμένων πατέρων πρός τόν μόνον Ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν, τόν Ἀναστάντα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅπως εὐλογήσῃ καί εὐοδώσῃ τό ὑψηλόν ἔργον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καί πράγματι ἀναδείξῃ τήν ἑνότητα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, αὐτῆς ταύτης οὔσης τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Πρός τούτοις μελετήσαντες μετά τῆς δεούσης προσοχῆς καί ἐπιμελείας τά προσυνοδικά κείμενα προαγόμεθα, ὅπως εὐλαβῶς θέσωμεν ὑπ' ὄψιν Ὑμῶν τά κάτωθι:

Σεβόμεθα καί ἀξιοχρέως τιμῶμεν τήν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καί Ὑμᾶς τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην καί Πατέρα ἡμῶν. Ἀδιαλείπτως εὐχόμεθα ὑπέρ τῆς μαρτυρικῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας καί στηρίζομεν τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον εἰς τήν ἄρσιν τοῦ μακροχρονίου βαρέος σταυροῦ Αὐτοῦ. Ὁσάκις δέ ἀνακύπτουν θέματα, τά ὁποῖα προβληματίζουν τήν συνείδησιν τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μέ υἱικόν σεβασμόν καί ἀγάπην, ὡς ἔπραττον καί οἱ πρό ἡμῶν πατέρες, ἐκφράζομεν εὐσεβάστως τήν γνώμην καί τάς προτάσεις ἡμῶν.

Διαπιστοῦμεν τήν σύντονον καί φιλότιμον προσπάθειαν τῶν Ἀντιπροσωπιῶν τῶν Ἀγιωτάτων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τάς Πανορθοδόξους Προσυνοδικάς Διασκέψεις πρός σύνταξιν τῶν ἐν σχεδίῳ προσυνοδικῶν κειμένων, τά ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Συνάξεως τῶν Σεπτῶν Προκαθημένων (21-28 Ἰανουαρίου 2016).

Ἐν τούτοις φρονοῦμεν ὅτι σημεῖα τινα εἰς τά προσυνοδικά κείμενα χρήζουν ἀπασαφηνίσεως, ὥστε νά ἀποτυποῦται σαφέστερον ἡ διαχρονική παράδοσις τῶν Ἁγίων Πατέρων καί ἡ συνοδική παρακαταθήκη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπ' αὐτῶν τῶν σημείων καταθέτομεν ταπεινῶς τήν γνώμην καί τάς προτάσεις ἡμῶν πρός ἀξιολόγησιν καί ἀξιοποίησιν αὐτῶν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας.

Τό πρῶτον σημεῖον ἀφορᾷ εἰς τήν ἐκκλησιολογίαν. Ἡ διατύπωσις «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, οὖσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» ὀρθῶς ἐτέθη ὡς προμετωπίς εἰς τήν ἀρχήν τοῦ κειμένου **«Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»**, ὑπό τήν ἔννοιαν καί κατανόησιν ὅτι ἐκφράζει τήν μοναδικότητα Αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, ὡς συνοδικόν ὄργανον μεῖζον τῶν προσυνοδικῶν Διασκέψεων, θά ἔδει νά συμπληρώσῃ τήν διατύπωσιν τοῦ σχετικοῦ κειμένου καί νά ἀποφύγῃ τόν ὅρον «ἐκκλησία» διά τούς ἑτεροδόξους, χρησιμοποιοῦσα ἀντ' αὐτοῦ τούς ὅρους «χριστιανικά δόγματα καί ὁμολογίαι». Οὕτως οἱ ἑτερόδοξοι θά γνωρίζουν πλέον σαφῶς τί περί αὐτῶν φρονοῦμεν ὡς εἰλικρινεῖς Ὀρθόδοξοι συνομιληταί των. Πρός τήν κατεύθυνσιν ταύτην ὀρθότερα θά ἦτο, εἰς τό β' ἐδάφιο τῆς παρ. 6 τοῦ αὐτοῦ κειμένου, ἡ διατύπωσις: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία **γνωρίζει** (ἀντί τοῦ ἀναγνωρίζει) τήν ἱστορικήν ὕπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν..».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἔννοια τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας χρήζει ὡσαύτως διασαφήσεως. Πιστεύομεν ὅτι εἰς τήν ἑνότητα Αὐτῆς ἀνήκουν μόνον τά μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, τά μετέχοντα τῆς «δόξης» (τῆς θεοποιοῦ Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), περί τῆς ὁποίας ηὐχήθη ὁ Μέγας Ἀρχιερεύς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Περί τούτων μόνον λέγεται τό «ἵνα ὦσιν ἕν, καθώς ἡμεῖς ἕν ἐσμέν», κατά τήν ἑρμηνείαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων (Μεγ. Ἀθανασίου, ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας). Εἶναι πρός ὄφελος ὅλων, τῆς τε αὐτοσυνειδησίας τοῦ Ὀρθοδόξου ποιμνίου, ἀλλά καί τῶν ἑτεροδόξων, νά ὁμιλῶμεν περί ἐπιστροφῆς τῶν διεστώτων εἰς τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, ἤτοι τήν καθ' ἡμᾶς ἀγίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἥτις διακρατεῖ ἀδιατάρακτον «τόν μεταξύ τῆς ὀρθῆς πίστεως καί τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας ὑφιστάμενον ἄρρηκτον δεσμόν»[1], ὡς οὗτος ἐξεφράσθη ὑπό τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τῆς ἑνότητός της ἡ Ἐκκλησία «ἐκαλλιέργει πάντοτε διάλογον μετά τῶν ἐξ αὐτῆς διεστώτων, τῶν ἐγγύς καί τῶν μακράν», καί ἐν τούτῳ τῷ πλαισίῳ δύναται νά ἐκφράσῃ τήν ἀποστολικήν Αὐτῆς φύσιν «ἐντός τῶν νέων ἱστορικῶν συνθηκῶν»[2], μέ ἀντικειμενικόν σκοπόν τήν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπιστροφῆς τούτων εἰς τήν ἁγιοπνευματικήν ἑνότητα Αὐτῆς. Συγκεκριμένως προτείνομεν ὅπως εἰς τό ἄρθρον 5 ἡ τελική φράσις «τῆς ἀπωλεσθείσης ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν» νά διατυπωθῇ ὡς ἑξῆς: «τῆς ἐπανόδου ἐν ἀληθείᾳ τῶν ἀπομακρυσθέντων ἐξ Αὐτῆς Χριστιανῶν».

Τό δεύτερον σημεῖον εἰς τό ὁποῖον τά προσυνοδικά κείμενα θά ἔδει νά δεχθοῦν τροποποιήσεις, ὥστε νά ἀποτυπώσουν τήν διαχρονικήν αὐτοσυνειδησίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅσα ἀναφέρονται εἰς τούς διμερεῖς καί πολυμερεῖς διαχριστιανικούς διάλογους. Ὁ τρόπος διεξαγωγῆς καί ἡ πορεία τῶν θεολογικῶν διαλόγων δέν ἀναπαύει τό σύνολον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δέ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Κοινότης κατά καιρούς καί εἰς διαφόρους περιστάσεις ἔχει ἐκφρασθῆ δι' ἐπισήμων κειμένων κατά θεολογικῶν συμφωνιῶν μετά τῶν ἑτεροδόξων καί ἔχει διαμαρτυρηθῆ διά συμπροσευχάς καί ἄλλας λατρευτικάς πράξεις (λειτουργικούς ἀσπασμούς κ.λπ.), δι' ὧν δίδεται ἡ εἰκών ψευδοῦς ἑνώσεως μετ' αὐτῶν, ὡς ἀναφέρεται εἰς τό κείμενον τῆς ἡμετέρας ΕΔΙΣ τῆς 9ης/22ας Ἀπριλίου 1980. Συγκεκριμένως, εἰς τό ἄρθρον 18 τοῦ κειμένου **«Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»** δέον νά ἀποσαφηνισθῆ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδόλως δύναται νά δεχθῆ τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς τινά **διομολογιακην προσαρμογήν ἤ ὡς συμμετοχήν εἰς συμπροσευχάς καί ἑτέρας λατρευτικάς πράξεις,** αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν σύγχυσιν εἰς τήν συνείδησιν τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος. Ὡσαύτως δέν δυνάμεθα νά μή ἐκφράσωμεν τόν ἔντονον προβληματισμόν καί τάς εὐλόγους ἀντιρρήσεις ἡμῶν διά τήν περαιτέρω συμμετοχήν τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τό «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε).

Τρίτον, ὡς πρός τόν **«Κανονισμόν ὀργανώσεως καί λειτουργίας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας»**, κατανοοῦμεν τάς πρακτικάς δυσχερείας δι' ὅ καί παρακάμπτομεν τόν γενικόν προβληματισμόν περί τοῦ τρόπου ὀργανώσεως καί τῆς ἰσοτίμου συμμετοχῆς τῶν ἐπισκόπων. Συναφῶς πάντως, τό ἄρθρον 22 τοῦ κειμένου **«Σχέσεις τίς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»**, ὅπου γίνεται ἀναφορά εἰς τό ποῖος εἶναι «ὁ ἔσχατος κριτής ἐπί θεμάτων πίστεως»,[3] δύναται νά γίνῃ σαφέστερον μέ τήν διευκρίνισιν ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική παράδοσις ἀναγνωρίζει ὡς ἔσχατον κριτήν ἐπί θεμάτων πίστεως τήν συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν ἐκφράζουν ἑνίοτε μεμονωμένα πρόσωπα ἤ σύνοδοι ἱεραρχῶν ἤ ὁ πιστός λαός καί ἡ ὁποία ἐπικυροῦται διά συνοδικῶν ἀποφάσεων.

Ἐπίσης θεωροῦμεν ὅτι εἰς τάς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου δέον νά περιληφθῆ ἀναφορά καί εἰς τάς μετά τήν ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν μεγάλας Συνόδους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (τάς ἐπί Μεγ. Φωτίου τό 879, ἐπί ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ 1341 - 1351, καί ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἠκύρωσαν τάς ἐν Λυῶνι καί Φλωρεντίᾳ ἑνωτικάς ψευδοσυνόδους), καθ' ὅσον διά τῆς ἀναφορᾶς εἰς αὐτάς τάς συνόδους αἱ δογματικαί καί ἐκκλησιολογικαί διαφοραί μετά τῶν ἑτεροδόξων (περί τό Φιλιόκβε, τήν κτιστήν Χάριν, τό παπικόν πρωτεῖον κ.λπ.) ἀποσαφηνίζονται πλήρως.

Τό τέταρτον καί, ὅσον εἰς τό καθ' ἡμᾶς, τελευταῖον σημεῖον ἀφορᾷ εἰς τό πνεῦμα τοῦ κειμένου «Ἀποστολή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ». Τό κείμενον διακρίνεται ὑπό πνευματικῆς εὐαισθησίας, πλήν ὅμως φρονοῦμεν ὡς Ἀγιορεῖται καί κληρονόμοι τῆς ἡσυχαστικῆς ἀσκητικῆς παραδόσεως ὅτι τοῦτο θά συνεπληροῦτο προσφυέστερον (κατά προτίμησιν εἰς τήν παράγραφον ΣΤ΄ 13) μέ πλέον ἀνεπτυγμένην ἀναφοράν εἰς τήν ἀντίστοιχον ὀρθόδοξον ἀνθρωπολογίαν καί κοσμολογίαν, ὡς αὕτη διετυπώθη κυρίως ὑπό τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Συγκεκριμένως δύναται νά συμπληρωθῇ:

«Ὁ Θεός δύναται νά ἀποκαλυφθῇ εἰς τόν ἄνθρωπον μέ ἄμεσον κοινωνίαν μαζί του, ὅταν ὁ τελευταῖος ἐφαρμόζῃ τήν κατά Χριστόν ἄσκησιν καί τόν ἀναζητῇ συνεχῶς μέ τήν νοεράν προσευχήν. Σκοπός αὐτῆς τῆς αὐστηρᾶς καί μυσταγωγικῆς πνευματικότητος εἶναι ἡ θέωσις, δηλ, ἡ προσωπική βίωσις ἀπό τόν προσευχόμενον τοῦ Θείου Φωτός τῆς Μεταμορφώσεως. Ἀπαραίτητος ὅρος τούτων τυγχάνει ὅτι ἡ προσωπική ὁλοκλήρωσις, ἡ κοινωνία μέ τόν Θεόν καί ἡ ἀποκάλυψίς Του ἐπιτυγχάνονται μόνον μέσα εἰς τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ὅλος ἀσκητικός ἀγών πραγματοῦται μόνον μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἀνεξαρτήτως αὐτῆς (ἤτοι μέ τήν ἐφαρμογήν διαφόρων τεχνικῶν συναντωμένων εἰς διάφορα παλαιά καί σύγχρονα μυστικιστικά ρεύματα ἤ μέ τήν αὐτόνομον ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπίνου νοήσεως καί γνώσεως).

» Εἰς τό πλαίσιον τοῦτο κεντρικήν θέσιν κατέχει ἡ διάκρισις ἀνάμεσα εἰς τήν οὐσίαν καί εἰς τάς ἀκτίστους ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δέν παραμένει ἀπρόσιπος εἰς τόν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔρχεται εἰς ἄμεσον σχέσιν καί προσωπικήν κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ διά τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν Του. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος μετέχει τῆς θείας ζωῆς καί γίνεται θεός κατά χάριν. Ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀόριστός τις δύναμις ἤ ὑπερδύναμις· εἶναι ὁ ζῶν προσωπικός καί Τριαδικός Θεός, ὁ ὁποῖος γίνεται προσιτός καί μεθεκτός εἰς τόν ἄνθρωπον, εἰσέρχεται εἰς τήν ἱστορίαν καί τήν ζωήν του, ἵνα οὕτος «γένηται κοινωνός θείας φύσεως» φέρων τό «κατ' εἰκόνα» καί ὀδεύων πρός τό «καθ' ὁμοίωσιν» διά τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἐναρέτου ζωῆς καί τῆς ἀπαθείας».

Διά τῆς ἀνωτέρω θεοποιοῦ ὁδοῦ ἐπέρχεται εἰς τήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἡ κατά Χριστόν εἰρήνη, ἡ «ἄνωθεν εἰρήνη», ἥτις δέον νά ἀντιδιασταλῇ πρός τήν ἔννοιαν τῆς ἐνδοκοσμικῆς εἰρήνης, τῆς ἐπιδιωκόμενης διά τῶν διαθρησκειακῶν πρωτοβουλιῶν καί ἐκδηλώσεων.

Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Βαθύτατα ἐκτιμῶντες τούς κόπους τῶν μοχθησάντων εἰς τάς Προσυνοδικάς Διασκέψεις, δυνάμεθα νά εἴπωμεν συμπερασματικῶς ὅτι τά προσυνοδικά κείμενα χρήζουν βελτιώσεών τινων, ὥστε νά ἐκφράζουν τό καθολικόν φρόνημα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ὑποβάλλομεν υἱικήν παράκλησιν, ὅπως, μεταξύ ἄλλων, λάβητε ὑπ' ὄψιν καί τάς κατόπιν περισκέψεως, προσοχῆς καί προσευχῆς ἐκτεθείσας ἡμετέρας προτάσεις, ὥστε ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος νά «ἀποτελέσῃ αὐθεντικήν ἔκφρασιν τῆς κανονικῆς παραδόσεως καί τῆς διαχρονικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως διά τήν λειτουργίαν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος»[4] τῆς Ἐκκλησίας. Τότε χαρά μεγάλη γενήσεται ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς καί θά ἀποφευχθοῦν τυχόν διαστάσεις καί σχίσματα, ἅπαν δέ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας «ἐν ἑνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ» θά δοξάσῃ τόν Πανάγιον Τριαδικόν Θεόν, τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἐπί δέ τούτοις, προσευχάς ἐνθέρμους ὁλοκαρδίως ἀναπέμποντες πρός τόν Ἀναστάντα Κύριον ὑπέρ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καί ὑπέρ τῆς αἰσίας ἐκβάσεως τῆς συγκληθησομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, διατελοῦμεν μετά βαθύτατου σεβασμοῦ καί υἱικῆς ἀφοσιώσεως

Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ Ἐκτάκτῳ Διπλῇ Ἱερᾷ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καί Προϊστάμενοι τῶν Κ΄ Ἱερῶν καί Εὐαγῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω».

Σημειώσεις:

1. Κείμενον Ε΄ Πανορθοδόξου Προσυνοδικῆς Διασκέψεως «Σχέσεις πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον», παράγρ. 3. **2.** Ἔνθ' ἀνωτ., παράγρ. 4. **3.** Ἔνθ' ἀνωτ. **4.** Ὑμέτερον Πατριαρχικόν Γράμμα, 11/3/2016.

Ὁ φονταμενταλισμὸς τῶν νεωτεριστῶν

Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴ εἴμεθα θεαταὶ ἑνὸς ἀτελειώτου παραλογισμοῦ εἰς τὰ θεολογικὰ ζητήματα. Ἐν ὀνόματι τῆς προόδου **ἕνα Τμῆμα Θεολογίας κινδυνεύει νὰ διαλύσῃ μίαν ὁλόκληρον Θεολογικὴν Σχολὴν** ἕνεκα τῆς ἐμμονῆς νὰ λειτουργήσῃ Πρόγραμμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν συμφωνοῦν: οἱ φοιτηταί, τὸ ἀδελφὸν Τμῆμα Ποιμαντικῆς, ὁ ἐπιχώριος Μητροπολίτης, ἡ συντριπτικὴ πλειονότης τῆς Ἱεραρχίας, πλῆθος λαοῦ ἀλλὰ καὶ κομμάτων, διὰ θρησκευτικοὺς καὶ ἐθνικοὺς λόγους (παραλείποντες νὰ ἀναφέρωμεν ἄλλους λόγους, ὅπως ὅτι ἀπουσιάζει ἡ κατάλληλος κτηριακὴ δομὴ κ.ἀ.). Τὸ ἴδιο αὐτὸ Τμῆμα πολλὰ ἔτη τώρα ἔχει κάνει μίαν οἰκουμενιστικὴν στροφήν. Τὸ γεγονὸς εἶναι συγκλονιστικόν, ἐὰν ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι **τὸ 1865 ἡ πρώτη Θεολογικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν, μόλις 30 περίπου ἔτη ἀπὸ τὴν δημιουργίαν της, εἶχε προκηρύξει διαγωνισμὸν -μὲ σεβαστὸν χρηματικὸν ἔπαθλον- συγγραφῆς καταλόγου μὲ θέμα «πόσοι ἔγραψαν κατὰ τῶν Παπῶν καὶ τῶν καινοτομιῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας»** (νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ νικητήρια συγγραφὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 1.000 σελίδας!).

Τὴν ἰδίαν περίοδον οἱ Λατῖνοι θὰ προχωρήσουν εἰς σύγκλησιν τῆς Α΄ Βατικανῆς καὶ ἑκατὸ ἔτη μετὰ (1965) θὰ ὁλοκληρώσουν αὐτὴν μὲ τὴν Β΄ Βατικανήν, ἐνῶ σταδιακῶς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ὡδηγεῖτο εἰς παράλληλον πορείαν διὰ τὴν σύγκλησιν Μεγάλης Συνόδου. Ἦτο πράγματι ἀπρόσμενον πῶς μετὰ τὸ 1865 θὰ ἐκκινοῦσε μία πορεία εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, ἡ ὁποία θὰ κατέληγε εἰς τὰ σημερινὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμβλύνσεως τῶν συνειδήσεων, ἔτσι ὥστε πρό πολλοῦ νὰ προπαγανδίζεται ἡ δῆθεν θεωρία περὶ τῶν «ἀβρααμικῶν θρησκειῶν», ποὺ ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν σύγκλισιν μὲ τὸ Ἰσλάμ, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὸ κατατεθὲν περὶ τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων κείμενον διὰ τὴν Μ. Σύνοδον νὰ γίνεται ἀποδοχὴ ὅτι οἱ Παπικοὶ εἶναι «Ἐκκλησία».

Ὅπως οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἔχουν ἀναπτύξει τὴν ψευδῆ θεωρίαν τῆς «ὁμοφοβίας», ὥστε νὰ ἀποφεύγουν κατὰ τὴν ἀντιπαράθεσιν νὰ ἀπαντοῦν εἰς τὰ ἐπιχειρήματα, διαβάλλοντες τὸ κῦρος τοῦ ἀντιπιθεμένου, κατὰ παρόμοιον τρόπον ὑπάρχει μία γενικὴ θεωρία, τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀναπτύξει οἱ πάσης φύσεως οἰκουμενισταί προκειμένου νὰ περιθωριοποιοῦν ὅσους δὲν συμφωνοῦν μαζί τους. Ἡ θεωρία αὐτὴ ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθῆκαι τοῦ παρελθόντος ἀπὸ τὸ Σχίσμα ἕως προσφάτως ἐπέβαλαν τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς ἀντιπαπικῆς ρητορικῆς. Αὐτὴ προϊόντος τοῦ χρόνου παρεῖχε συγκεκριμένην ταυτότητα -ἀλλὰ καὶ συνοχὴν- εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι λόγῳ τοῦ ὅτι περιῆλθαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰσλὰμ ἢ τῶν ἀθέων κομμουνιστικῶν καθεστώτων, εἶχαν ἀνάγκην νὰ ἀποκτήσουν ταυτότητα ἀπὸ ἰδεολογήματα. Τελικῶς, ἡ ὁριστικὴ παγίωσις αὐτῆς τῆς καταστάσεως ὀδῆγησε σήμερα εἰς τὸν φονταμενταλισμόν, δηλ. εἰς τὴν ἐμμονὴν εἰς ἕνα ἀντιπαπικὸν ἰδεολόγημα.

Τὸ ἄλυτον παράδοξον τοῦ συλλογισμοῦ εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ καλλιεργοῦν αὐτὴν τὴν θεωρίαν εἶναι **οἱ ἴδιοι ὁπαδοὶ τῆς λεγομένης θεολογίας τοῦ '60, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων ἦτο ἀντιδυτική!** Διὰ νὰ ὑπερβοῦν τὸν σκόπελον αὐτῆς τῆς ἀντιφάσεως ἄλλοι ἐξ αὐτῶν προσπαθοῦν νὰ πείσουν ὅτι οἱ θεολόγοι τοῦ '60 ἦσαν φιλοδυτικοί, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διαψεύδεται ἀπὸ τὸ πρόσφατον βιβλίον τοῦ κ. Χρήστου Γιανναρᾶ, κατ' ἐξοχὴν ἐκπροσώπου αὐτῆς τῆς γενεᾶς, μὲ τίτλον «Ἡ Εὐρώπη γεννήθηκε ἀπὸ τὸ Σχίσμα», καὶ ἄλλοι δροῦν «α λὰ κάρτ», ὡς λέγεται σήμερα ὁηλ. ἐπιλεκτικῶς, ἀπορρίπτοντες μόνον τὸν ἀντιδυτικισμόν. Ἀησμονοῦν πάντως ὅλοι ὅτι ἡ ἀντιπαπικὴ ρητορικὴ δὲν ἐπαγιώθη ὡς «ἰδεολόγημα» λόγῳ τοῦ μεγάλου χρονικοῦ διαστήματος, ἀλλὰ πρώτη ἡ θεολογία τοῦ '60 ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἰδεολόγημα», σχεδὸν ὁ,τιδήποτε συστηματικὸν ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ἕως τὴν ἀπολογητικὴν γραμματείαν. Μὲ ἄλλα λόγια: ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἀντιρρητικὴ γραμματεία ἔναντι τῶν καινοτομιῶν τῆς Δύσεως τόσων αἰώνων εἶναι ἢ κατέληξε νὰ εἶναι ἕνα ἰδεολόγημα εἶναι ἁπλῶς θύματα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τους νὰ υἱοθετήσουν ἀκρίτως τὴν θεολογίαν τοῦ '60, ἡ ὁποία ἐστρέβλωσε τὴν πραγματικὴν εἰκόνα χαρακτηρίζουσα τὴν παραδοθεῖσα ἕως τότε παράδοσιν ὡς ἰδεολόγημα, ἐπειδὴ ἐξωτερικὰ εἶχε τὸ κέλυφος ἑνὸς «προτεσταντισμοῦ». Ἡ νεόκοπος θεολογία τοῦ '60, ἡ ἰδία ἐν πολλοῖς ἕνα ἰδεολόγημα, προσέδωσε τὴν «ρετσινιὰ» τοῦ ἰδεολογήματος ἢ καλύτερα οἰκοδόμησε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται διὰ ἰδεολόγημα μία παράδοσις αἰώνων.

Χαρακτηριστικὴ ἀπόδειξις τοῦ συλλογισμοῦ αὐτοῦ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἐπίθετα φονταμενταλισταὶ ἢ παραδοσιαρχικοὶ ἢ ζηλωταὶ ἀποδίδονται εἰς τὴν «μίαν πλευρὰν» ἐνῶ εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι αὐτοὶ ὑπάρχουν ὁπουδήποτε, ἰδιαιτέρως εἰς τὰς τάξεις ἐκείνων ποὺ ἐξαπολύουν αὐτοὺς τοὺς χαρακτηρισμούς. **Δὲν εἶναι φονταμενταλιστὴς ὁ Σεβ. Περγάμου καὶ οἱ ἀκόλουθοί του (ἢ ἄλλοι Γιανναρικοὶ), ὅταν ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν ὁποιαδήποτε κριτικὴν εἴτε αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν Σεβ. Ναυπάκτου εἴτε ἀπὸ τὸν μαθητὴν του π. Νικόλαον Λουδοβίκον;** Δὲν εἶναι φονταμενταλισταὶ, ὅταν «ἀναθεματίζουν» μὲ ἀφορισμοὺς λ.χ. «εἶναι ἀδιάβαστοι», «δὲν ἔχουν κατανοήσει τὸ ἔργο του», «ἔχουν προσωπικὴ ἐμπάθεια», «εἶναι φονταμενταλιστές», «ἔχουν θεολογικὴ ἀνωριμότητα» «εἶναι ὑπερθρησκευόμενοι» κ.ἄ. καὶ δὲν ἀντιμετωπίζουν μὲ λογικὰ καὶ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα τὶς ὅποιες ἐνστάσεις; Δὲν ὑπάρχουν φονταμενταλισταὶ εἰς τὸ Φανάρι ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Θεσσαλονίκης (νὰ σημειώσωμεν ὅτι **ὁ Ἀναπληρωτὴς Καθηγητὴς Σεβ. Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρος Λαμπρυνιάδης διδάσκει τοὺς φοιτητάς διὰ τὸ πῶς ὁ φονταμενταλισμὸς κωλύει τὴν ἕνωσιν καὶ διὰ ποῖον λόγον αἱ συμπροσευχαὶ δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν 'Ἱερὰν Παράδοσιν!)** ὅταν μονολόγοι μέλημά τους εἶναι ἡ ἕνωσις μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ ἀδιαφοροῦν ἢ ἐχθρεύονται τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ὅταν θὰ ἔπρεπε ἡ μέριμνά τους νὰ ξεκινᾶ ἀπὸ τοὺς ἐγγύς, ἀκριβῶς ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι εἶναι αἱρετικοὶ ἐνῶ οἱ δεύτεροι σχισματικοί; Κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ εἰς τὰ ἐπιχειρήματα ἀλλὰ ἁπλῶς ὑπεκφεύγουν λέγοντες «πρόκειται διὰ μία μειονότητα συντηρητικῶν».

Δυστυχῶς ἔχει ἐκλείψει ὄχι μόνον ἡ διαύγεια εἰς θεολογικὰ ζητήματα ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ κοινὴ λογική. Διὰ τὴν προετοιμαζομένην Μ. Σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν –ἐὰν βεβαίως δὲν τεθῆ αἰφνιδίως κάποιο- δὲν ὑπάρχει κανένα οὐσιῶδες ζήτημα (ἐφ' ὅσον καὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς Διασπορᾶς θὰ παραμείνῃ αὐτὴ ἡ ἰσχύουσα ἀντικανονικὴ κατάστασις), τὸ μόνον ἐπιχείρημα ποὺ ἠκούσθη διὰ τὴν σύγκλησίν της εἶναι νὰ φανῇ ἡ ἑνότης τῆς Ὀρθοδοξίας (δηλ. ἀπουσίαζε ἕως τώρα;) ἢ ὅπως τὸ διετύπωσεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του κατὰ τὴν Σύναξιν εἰς τὸ Φανάρι (29ῃ Αὐγούστου 2015) ὁ Σεβ. Περγάμου «ἡ τάσις ἐσωστρέφειας… κιν

Ἐπικίνδυνοι ἰσορροπίαι εἰς τήν Μεγάλην Σύνοδον

Τοῦ κ. Ἰωάννου Τάτση, Θεολόγου

ΛΙΓΕΣ μέρες ἀπομένουν γιά τή σύγκληση τῆς Μεγάλης Συνόδου. Οἱ Ἱεραρχίες τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συνεδριάζουν ἤ ἤδη συνεδρίασαν, γιά νά καθορίσουν τή στάση τῶν Προκαθημένων καί τῶν ἀντιπροσωπιῶν τους στή Μεγάλη Σύνοδο, κυρίως ἀπέναντι στό περιεχόμενο τῶν κειμένων πού θά συνυπογραφοῦν ὡς ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Συνόδου. Ἀρκετές παρατηρήσεις ἔχουν ὑποβληθεῖ γιά τά κείμενα ἀπό ἱεράρχες τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καί πολλές ἀπό αὐτές ἔχουν υἱοθετηθεῖ στίς τελικές ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἐρώτημα παραμένει ὡστόσο κατά πόσο οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν καί οἱ ἀντιπροσωπίες τους θά ἐπιτύχουν τή διόρθωση προβληματικῶν σημείων τῶν κειμένων κατά τή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς Μεγάλης Συνόδου. Τόσο ὁ Κανονισμός λειτουργίας τῆς Συνόδου ὅσο καί κυρίως ἡ διάθεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου φαίνεται πώς κινεῖται πρός τήν κατεύθυνση τῆς τελικῆς ἀποδοχῆς καί ψήφισης τῶν κειμένων ὡς ἔχουν ἤ μέ ἐλάχιστες μόνο τροποποιήσεις. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἄν οἱ Φαναριῶτες ἐπίμονα ἀρνηθοῦν τήν τροποποίηση τῶν κειμένων θά προκύψουν πιθανόν διαμάχες καί θά πληγεῖ καίρια ἡ πανορθόδοξη ἑνότητα, τήν ὁποία ὑποτίθεται πώς ὑπηρετεῖ ἡ Σύνοδος αὐτή.

Διάχυτος εἶναι ὁ φόβος νά θυσιαστοῦν στό βωμό τῆς ὁμοψυχίας καί τῆς ἑνότητας βασικές ἀρχές τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιολογίας καί θεολογίας. Ἡ Σύνοδος δέν πρέπει νά καταστεῖ ἁπλό ὄργανο ἐπικύρωσης προειλημμένων ἀποφάσεων οὔτε μποροῦν νά τεθοῦν στό ἀρχεῖο σημαντικές καί ἐπί τῆς οὐσίας τῶν κειμένων παρατηρήσεις τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι παντελῶς ἄστοχη καί ἀντίθετη μέ τό συνοδικό σύστημα λειτουργίας τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἡ διάταξη τοῦ Κανονισμοῦ πού προβλέπει τήν ἁπλή τυπική καταγραφή μιᾶς διαφωνίας καί τή μετατροπή της σέ "ἐσωτερικό πρόβλημα" τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας πού τήν ἐκφράζει. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκη προβολῆς πρός τούς ἐντός καί ἐκτός αὐτῆς μιᾶς ἐπιφανειακῆς καί τελικά ψευδεπίγραφης ἑνότητας. Συνοδικές ἀποφάσεις πού ἀπομακρύνουν τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν θεολογία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν ἁγίων Πατέρων καί εἰσάγουν καινοφανεῖς θέσεις δέν ὑπηρετοῦν οὔτε τήν ἑνότητα οὔτε τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας.

Τό μεῖζον θέμα τῆς στάσης τῶν Ὀρθοδόξων ἔναντι τῶν ἑτεροδόξων πού περιγράφεται στό σχετικό κείμενο τῆς Μεγάλης Συνόδου εἶναι τό σημαντικότερο ὅλων. Καί τοῦτο γιατί, ἐάν δέν ὑπάρξουν ριζικές ἀλλαγές ἐπί τοῦ κειμένου αὐτοῦ, τότε θά πρόκειται γιά μία πρωτόγνωρη ἐπιτυχία τῶν οἰκουμενιστῶν πού θά ἔχουν λάβει πανορθόδοξη συνοδική κατοχύρωση τῶν θέσεών τους. Μέ ἁπλά λόγια ἡ Μεγάλη Σύνοδος ἀντί καταδίκης τῆς παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ θά προσφέρει πανορθόδοξη ἐπιβράβευσή του. Στήν περίπτωση αὐτή ἀναμένεται προσεχῶς θρασύτατη καί ταχύτατη ἐπέλαση τῆς παναίρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί οἱ ἀντιπροσωπίες τους εἶναι πιθανόν νά βρεθοῦν κατά τή διάρκεια τῆς Συνόδου ἀκροβατοῦντες μεταξύ τῆς φαινομενικῆς πανορθοδόξου ἑνότητας καί τῆς ὀρθοδόξου ἀκριβείας τοῦ περιεχομένου τῶν κειμένων που θά κληθοῦν νά ὑπογράψουν. Ὅπως ὅλα δείχνουν τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο θά προσπαθήσει νά ἐπιβάλει τήν συνυπογραφή τῶν κειμένων χωρίς σημαντικές ἀλλαγές ἰσχυριζόμενο ὅτι οἱ προσυνοδικές ἐργασίες πολλῶν ἐτῶν ἔχουν πλέον ὁδηγήσει στήν ὁριστική μορφή τῶν κειμένων πού ἔχουν γίνει ἀποδεκτά ἀπό τίς τοπικές Ἐκκλησίες κατά τίς προσυνοδικές συνελεύσεις. Ἐάν ὅμως οἱ παρατηρήσεις καί διαφωνίες τῶν κατά τόπους Ἐκκλησιῶν πού θά διατυπωθοῦν τεθοῦν ἁπλῶς στό ἀρχεῖο, χωρίς νά ὑπάρξει οὐσιώδης μεταβολή τοῦ περιεχομένου τῶν τελικῶν καί ἐπισήμων κειμένων, τότε θά πρόκειται γιά ἐπικίνδυνη ὀλιγωρία τῶν Προκαθημένων ἐνώπιον τῶν πατριαρχικῶν ἀπαιτήσεων πού, πέραν τοῦ πλήγματος στό συνοδικό σύστημα ἀποφάσεων, θά ὁδηγήσουν σέ πανορθόδοξη -φαινομενικά τουλάχιστον- υἱοθέτηση προβληματικῶν γιά τήν ὀρθόδοξη θεολογία ἀποφάσεων μέ ὅλες τίς συνέπειες πού μπορεῖ νά ἔχει μία τέτοια πράξη.

Ἡ ἄρνηση ὑπογραφῆς κάποιου ἤ κάποιων κειμένων ἤ ἀκόμη καί ἡ ἀποχώρηση μιᾶς ἤ περισσοτέρων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπό τή Σύνοδο σέ περίπτωση πού δέν εἰσακούονται οἱ παρεμβάσεις τους θά πρέπει νά ἀποτελεῖ ἰσχυρό ὅπλο στή φαρέτρα κάθε μιᾶς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς, ὅπως καί ἄλλοτε ὑποστηρίξαμε, ὁ φαναριώτικος καί ὄχι μόνο οἰκουμενισμός ἔχει πλήξει καίρια τήν ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων. Ὑποχώρηση ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐνώπιον οἰκουμενιστικῶν ἀξιώσεων καί συνυπογραφή προβληματικῶν κειμένων χωρίς ἀντιρρήσεις μέσα σέ ἕνα πνεῦμα δῆθεν ἑνότητας καί πανορθοδόξου συμφωνίας, χωρίς ὅμως νά ὑπηρετεῖται ἡ σωτηριώδης ἀλήθεια τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιολογίας, θεολογίας καί ζωῆς δέν καθιστᾶ τούς ἱεράρχες πού θά τήν υἱοθετήσουν "ἑπομένους τοῖς ἁγίοις πατράσι" οὔτε τή Σύνοδο τήν ὁποία θά συγκροτήσουν Ἁγία καί Μεγάλη ἀλλά μᾶλλον τά ἀκριβῶς ἀντίθετα.

Ἐπιδίδεται εἰς ἀγῶνα καθησυχασμοῦ τοῦ ποιμνίου!

Μετὰ τὴν Ἱ. Μ. Ρεθύμνης τώρα καὶ ἡ Ἱ. Μ. Κυδωνίας διοργανώνει ἡμερίδα διὰ τὴν Μ. Σύνοδον. Σκοπὸς τῶν ἡμερίδων αὐτῶν εἶναι νὰ συναγωνισθοῦν εἰς τὸ νὰ δείξουν ἕνα καλὸν πρόσωπον πρὸς τὸν Πατριάρχην, ἀλλὰ καὶ νὰ καθησυχάσουν τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος τρέφει ἐγκάρδια συναισθήματα διὰ τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως, ὅμως δὲν πρόκειται νὰ θυσιάση τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ τὰ κελεύσματα κανενός! Εἰς τὰς ἡμερίδας αὐτάς εἶναι πάντοτε οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἴδιοι ὁμιληταί. Πάλιν ἐστράτευσαν τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. Βασίλειον Γοντικάκην, Προηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὄρους, ὁ ὁποῖος χαίρει εὐρείας ἐκτιμήσεως. Ἡ παρουσία του εἰς Κρήτην δὲν εἶναι ἄσχετος μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀντιπροσωπίαν τοῦ Φαναρίου ἐπελέγη ὁ ἡγούμενος Τύχων τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα. Τὸ Πατριαρχεῖον ἐλέγχει τὸ Ἅγιον Ὄρον διὰ τῶν Ἡγουμένων. Μετὰ τὴν καθιέρωσιν ὅτι οἱ Ἡγούμενοι πρέπει νὰ εἶναι Ἀρχιμανδρῖται τὸ Πατριαρχεῖον ἐπ' ἀπειλῇ καθαιρέσεως ἢ ἀργίας ἐπιτυγχάνει εὐκόλως τὸν χειρισμὸν τῶν Ἱ. Μονῶν, καθὼς ἀκόμη καὶ τὰ κελλία καὶ τὰ καθίσματα ἐκπροσωποῦνται εἰς τὸν Ἄθω μόνον διὰ μέσου τῶν Ἱ. Μονῶν! Τέλος, καὶ πάλιν ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, ἡ Ἱερά της Σύνοδος ἐξέδωσε νέον ἀνακοινωθὲν διὰ τὸν λαόν, διὰ νὰ πείση μὲ τὰς συνεχεῖς προτροπάς διὰ τὸ ὠφέλιμον τῆς Μ. Συνόδου. Ἂς συλλέξουν ὅλοι τὰς ἀνακοινώσεις, ὥστε μετὰ τὴν Μ. Σύνοδον, ἂν καὶ ἀμφιβάλλομεν ὅτι τελικῶς δὰ συγκληθῇ, διότι ὅλα στηρίζονται εἰς μίαν κλωστήν, νὰ ἐπαληθεύσωμεν ἢ νὰ διαψεύσωμεν τὰς προσδοκίας. Παραθέτομεν μέρος τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης τῆς 26ης Μαΐου 2016:

«Ἡ σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ αὐθεντικὴ προέκταση τοῦ τρόπου ὕπαρξης τῆς Ἐκκλησίας… Μπροστὰ σὲ αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός, προτρέπομε καὶ παρακαλοῦμε νὰ προσεγγίσουμε ὅλοι μαζί, πρωτίστως μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἀγάπη μας, τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο. Νὰ ἐντείνουμε τὴν παράκλησή μας στὸν Τρισάγιο Θεὸ νὰ δώσει πλούσιο τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν χάρη του σὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Νὰ βρεθοῦμε ὅπου εἶναι ἐφικτὸ καὶ ἐπιτρεπτό, ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ διατρανώσουμε σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὴ δύναμη τῆς πίστης καὶ τῆς πατρώας ἀνεπιτήδευτης εὐσέβειας, ποὺ παραλάβαμε ἀπὸ τοὺς Προπάτορές μας ὡς «ἱερὰ παρακαταθήκη».

Ὁ Σεβ. Φθιώτιδος συνεχάρη τὸν Σεβ. Σύρου

Εἰς τὴν γενέτειράν του μετέβη ὁ Σεβ. Φθιώτιδος, διὰ νὰ ἑορτάση τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου. Ὁ Σεβ. Φθιώτιδος ἀνεφέρθη εἰς τὸν κυρὸν Δωρόθεον Α΄ καὶ συνεχάρη τὸν Σεβ. Σύρου διὰ τὴν διακονίαν του ὡς ποιμενάρχου! Διὰ τὸ οἰκουμενιστικὸν παρελθὸν τῶν Μητροπολιτῶν Σύρου δὲν ἀνεφέρθη οὔτε λέξις! Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα ekklisiaonline.gr τῆς 28ης Μαΐου 2016:

«Στὴν ἱερὰ νῆσο Τῆνο μετέβη χθὲς τὸ μεσημέρι μὲ σκάφος ἀπὸ τὴν Ἑρμούπολη ὁ Σεβασμιώτατος Μητρ. Σύρου κ. Δωρόθεος Β' καὶ συγχοροστάτησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου στὸν Πανηγυρικὸ Δισαρχιερατικὸ Ἑσπερινό, ποὺ τελέσθηκε στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Νικολάου, στὴν περιοχὴ "Ἄβδος", τιμώμενο ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, τοῦ Ὁμολογητοῦ, παρουσίᾳ Λαμιέων Κληρικῶν καὶ πιστῶν,τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ Ἱερέων τῆς Τήνου, τοῦ Δημάρχου Τήνου, Δημοτικῶν Συμβούλων, τοῦ Λιμενάρχη Τήνου καὶ Τηνίων πιστῶν. Πρὸ τοῦ πέρατος τῆς Ἀκολουθίας ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος ἔκανε μία σύντομη ἱστορικὴ ἀναδρομὴ στὴν τεσσαρακονταετῆ λειτουργικὴ παρουσία τοῦ Παρεκκλησίου, στοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς προσπάθειές του γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησή του, μὲ τὴν ἄδεια καὶ εὐλογία τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σύρου κυροῦ Δωροθέου Α' (Στέκα), εὐχαρίστησε τὸ Σεβασμιώτατο κ. Δωρόθεο Β' γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ τὸν συνεχάρη γιὰ τὴ διακονία του ἐν Τήνῳ καὶ ἐν ταῖς Κυκλάσι νήσοις».

Ποδηγέτης ἢ καταπατητής;

Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία ὅτι θὰ δοθῇ Ἱ. Ναὸς εἰς τὴν Πάτμον εἰς Παπικούς. Πρόσφατοι δηλώσεις ἱερομονάχου τῆς Ἱ. Μ. Πάτμου μαρτυροῦν ὅτι ἀκολουθοῦν τὰς ἐντολάς τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως ἄνευ δισταγμῶν. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν σέβεται τὰς παραδόσεις δὲν εἶναι ποδηγέτης Ὀρθοδόξων, ἀλλὰ καταπατητὴς τῶν Ἀποστολικῶν παρακαταθηκῶν. Ὡς ἐδημοσίευσεν ἡ ἱστοσελὶς patmostimes.gr τῆς 22ας Μαΐου 2016:

«Ἱερομόναχος Ἱ. Μ. Πάτμου:… Ὅλα τὰ προαναφερθέντα θρησκευτικὰ καὶ πρωτίστως ὀρθόδοξα προσκυνήματα ἀποδεικνύουν γιὰ ἄλλη μία φορὰ τὴ βαθιὰ ριζωμένη πνευματικὴ Ὀρθόδοξη παρουσία στὴν περιοχὴ τῶν Δωδεκανήσων. Εἶναι πλέον ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη καὶ εὐθύνη ὅλων μας νὰ ἐξεύρουμε λύσεις καὶ τρόπους ὄχι, διὰ νὰ φέρουμε τοὺς περιηγητὰς κοντὰ στὰ ξακουστὰ αὐτὰ μνημεῖα καὶ προσκυνήματα, ἀλλὰ νὰ φέρουμε αὐτὰ τὰ προσκυνήματα, τοὺς ἄληκτους αὐτοὺς φανοὺς τῆς πίστεώς μας κοντὰ στὸν προσκυνητή, κάτι ποὺ προσπαθεῖ ἀόκνως ὁ πνευματικὸς ἡμῶν Πατὴρ καὶ ποδηγέτης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος. Ἂς μιμηθοῦμε λοιπὸν τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν Κῶ… εἰς τὴν Ρόδον καὶ ἂς πορευθῶμεν εἰς τὴν Ἀποστολοβάδιστην Πάτμον καὶ εἰς τὰ ὑπόλοιπα μέρη τῆς Δωδεκανήσου ἐν πνεύματι διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀμήν».

Ὁ Ἀρχιμ. κ. Γιοσάκης καὶ πάλιν εἰς τὸ ἑδώλιον;

Συνεχίζεται ἡ ὑπόδεσις διὰ τὸ λεγόμενον «παραδικαστικὸν Νο 2». Μεταξὺ τῶν ὀνομάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ εἰσαγγελεὺς ζητεῖ παραπομπήν, εἶναι καὶ ἐκεῖνον τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Γιοσάκη. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ESPRESSO» τῆς 24ης Μαΐου 2016:

«Μὲ πρόταση-φωτιὰ ἡ ἀντεισαγγελέας Παναγιώτα Φόκου ζητάει τὴν παραπομπὴ τῶν κατηγορουμένων (διὰ τὸ λεγόμενον «παραδικαστικὸν») ὡς μελῶν ἐγκληματικῆς ὀργάνωσης, ἡ δράση τῆς ὁποίας ἤρθε στὸ φῶς τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2009. Τὰ ὀνόματα τοῦ γνωστοῦ ἀρχιμανδρίτη Ἰάκωβου Γιοσάκη, τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ Σταύρου Γεωργιτσογιαννάκου καὶ τοῦ δικηγόρου Πέτρου Λεωτσάκου, ποὺ ἔγινε γνωστὸς ἀπὸ τὶς τρὰνς τηλεοπτικὲς ἐμφανίσεις του, περιλαμβάνονται στὴ λίστα τῶν κατηγορουμένων. Κατὰ πληροφορίες, μὲ τὴν εἰσαγγελικὴ πρόταση ζητεῖται ἐπίσης ἡ παραπομπὴ στὸ ἐδώλιο -μεταξὺ ἄλλων-τῆς κόρης ἐπιχειρηματία, ὁ ὁποῖος δραστηριοποιεῖται στὸν χῶρο τῶν media καὶ μάλιστα στὸ τηλεοπτικὸ πεδίο, καὶ γνωστοῦ ἐπικοινωνιολόγου, ποὺ ἔχει στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας… Σύμφωνα μὲ τὸ κατηγορητήριο, οἱ ἐμπλεκόμενοι φέρεται ὅτι ἐντόπιζαν ἀκίνητα-φιλέτα, ἀκατοίκητα καὶ ἐγκαταλειμμένα καὶ στὴ συνέχεια τὰ καταλάμβαναν αὐθαίρετα, ἰδρύοντας εἰκονικὲς ἑταιρεῖες, τὶς ὁποῖες ἐμφάνιζαν ὡς ἰδιοκτησία ἄλλων μελῶν τοῦ κυκλώματος!».

Ἀναλυτικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἱεραρχίας

Ἡ συνεδρίασις τῆς Ἱεραρχίας τῆς 24ης καὶ 25ης Μαΐου ἔκρυβε πολλὰς ἐκπλήξεις. Ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάσισε νὰ ζητήση τὴν ἀπόσυρσιν τοῦ κειμένου περὶ τοῦ Γάμου. Δὲν ἔγινε βεβαίως τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸ κείμενον τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη μόνον ἡ ἀλλαγὴ ὅρων. Ἀπρόσμενος ἦτο διὰ πολλοὺς ἡ ἀπόφασις νὰ προταθῇ προσδήκη εἰς τὸ κείμενον περὶ Αὐτονόμου, ὥστε νὰ ληφθοῦν μέτρα διὰ τὰς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Παραθέτομεν ἀποσπάσματα ἀπὸ ἄρθρα τοῦ κ. Γεωργίου Παπαθανασοπούλου, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ἔγκριτον ἱστολόγιον «ΑΚΤΙΝΕΣ» τῆς 26ης καὶ 28ης Μαΐου 2016:

«Τὸ πρῶτο θετικὸ εἶναι ὅτι ἔγινε συζήτηση καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν Μητροπολιτῶν στὰ κείμενα τῆς Πανορθόδοξης. Δὲν εἰσακούσθηκαν μεμονωμένες φωνές, ποὺ ἐξέφρασαν τὴν ἄποψη τοῦ Φαναρίου, νὰ μὴ συζητηθοῦν καθόλου οἱ ἐν λόγῳ παρατηρήσεις καὶ νὰ γίνουν ἀποδεκτὲς οἱ προτάσεις, ὅπως κατατέθηκαν στὶς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες χωρὶς καμία ἐπεξεργασία…

Τὸ δεύτερο θετικὸ εἶναι πὼς οἱ περισσότερες παρατηρήσεις τῶν Μητροπολιτῶν ἐγκρίθηκαν ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία καὶ θὰ κατατεθοῦν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ὅπως προβλέπει ὁ Κανονισμὸς τῆς Πανορθόδοξης. Σημειώνεται ὅτι ὁ Κανονισμὸς δὲν ἔχει ἐγκριθεῖ ὁμόφωνα ἀπὸ τὴ συνάντηση τῶν Προκαθημένων στὸ Σαμπεζί, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2016, ἀφοῦ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιοχείας δὲν τόν ὑπέγραψε, γι' αὐτὸ καὶ ὁρισμένοι θεωροῦν ὅτι ἡ Πανορθόδοξη εἶναι οὐσιαστικὰ στὸν ἀέρα…

Τὸ τρίτο θετικὸ εἶναι ὅτι πέρασε μὲ ψηφοφορία καὶ μὲ σχεδὸν ὁμοφωνία ἡ πρόταση νὰ προστεθεῖ στὸ κείμενο περὶ Αὐτονόμου ἡ ἑξῆς παράγραφος: «Ἐκκλησιαστικαὶ Ἐπαρχίαι περὶ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη Πατριαρχικὸς Τόμος ἢ Πρᾶξις δὲν δύνανται, ἵνα αἰτήσωνται τὴν χορήγησιν αὐταῖς αὐτονομίας, διατηρουμένου ἀπαρασαλεύτως τοῦ ὑφισταμένου καθεστῶτος». Ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ προτάσεως διαφωνία ἐξέφρασε μόνο ὁ Μητροπολίτης Δράμας.

Τὸ τέταρτο θετικὸ εἶναι πὼς ἀποφασίστηκε νὰ μὴ συζητηθεῖ τὸ θέμα τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου καὶ νὰ ζητηθεῖ ἡ ἀπόσυρση καὶ ἡ μὴ συζήτηση τοῦ θέματος αὐτοῦ στὴν Πανορθόδοξη. Αὐτὸ ἐπειδὴ εἰσάγεται πρὸς ἔγκριση χωρὶς ὁμοφωνία, ἀφοῦ ὁ Πατριάρχης Γεωργίας καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας διαφώνησαν καὶ δὲν ἔχουν ὑπογράψει τὸ σχετικὸ κείμενο…

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐπὶ τῶν προτάσεων ἀπορρίψεως, τροποποιήσεων καὶ βελτιώσεων στὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ποὺ περιλαμβάνει 24 παραγράφους. Γιὰ τὸ συγκεκριμένο κείμενο ὁρισμένοι Μητροπολίτες πρότειναν νὰ ἀποσυρθεῖ τελείως ἀπὸ τὸν Κατάλογο τῶν θεμάτων τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου… Ἡ πρόταση περὶ ἀποσύρσεως τοῦ κειμένου δὲν ἐγκρίθηκε.

Σημειώνεται ὅτι ἡ εἰσήγηση τοῦ Μητροπολίτου Ἠλείας περὶ ψηφοφορίας ἐπὶ ἑκάστης προτάσεως δὲν ἐγκρίθηκε. Ἀντὶ αὐτῆς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σὲ κάθε πρόταση ἐρωτοῦσε τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἂν αὐτὴ ἐγκρίνεται, στὴ συνέχεια ἐρωτοῦσε ποιὸς δὲν τὴν ἐγκρίνει καὶ κατέληγε στὸ συμπέρασμα «ἐγκρίνεται», ἢ «δὲν ἐγκρίνεται».

Μετὰ τὴν ἀπόρριψη τῆς πρότασης περὶ ἀπόσυρσης ὁλόκληρου τοῦ κειμένου ἔγινε συζήτηση ἐπὶ τῆς παραγράφου 6, στὴν ὁποία ἀναγράφεται: «Κατὰ τὴν ὀντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἑνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθῇ. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ὕπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν μὴ εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς...». Ἐπ' αὐτῆς Μητροπολίτες ὑποστήριξαν: «Ἐπειδὴ ὁ πληθυντικὸς <τῶν Ἐκκλησιῶν καί...> εἶναι δυνατὸ νὰ παερμηνευθῆ καὶ νὰ νομισθῆ ὑπὸ τινων ὅτι τὸ κείμενο αὐτὸ ἀναγνωρίζει τὴν ἀνορθόδοξη θεωρία τῶν Κλάδων προτείνεται στὴν ἐν λόγῳ παράγραφο ἀντὶ <χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν...> νὰ γραφεῖ «χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καὶ Κοινοτήτων...». Τὸ ἴδιο νὰ διορθωθεῖ καὶ ὅπου ἀλλοῦ ἀναφέρεται ὁ ὅρος «Ἐκκλησίες» γιὰ τοὺς μὴ Ὀρθοδόξους καὶ νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ τὸν ὅρο «Ὁμολογίες ἢ Κοινότητες». Ἡ πρόταση αὐτὴ ἐγκρίθηκε.

Στὴ συνέχεια συζητήθηκε ἡ πρόταση αἱ παράγραφοι τοῦ κειμένου 16,17,18,καὶ 19, ποὺ ἀναφέρονται στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν νὰ διαγραφοῦν τελείως. Ἡ πρόταση ἀπορρίφθηκε. Στὴν ἀπόρριψη τῆς πρότασης ὑπῆρξε ἰσχυρὴ ἀντίδραση ἀπὸ Μητροπολίτες ποὺ ἤθελαν νὰ ἐγκριθεῖ ἡ διαγραφὴ ὅλων τῶν παραγράφων ποὺ ἀναφέρονται στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) καὶ ἔγινε καταμέτρησή τους. Ἦσαν δέκα ἑπτὰ ἐπὶ 79 παρόντων.

Ἡ ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ ἔγκριση τῆς ἀναφορᾶς ὡς Ὁμολογιῶν ἢ Κοινοτήτων τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν στὶς παραγράφους 6 καὶ 20 καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ ἀπόρριψη τῆς διαγραφῆς τῶν παραγράφων 16, 17, 18 καὶ 19 γιὰ τὸ ΠΣΕ προκαλεῖ μία σοβαρὴ ἀντίφαση στοὺς προτεινόμενους ὅρους. Συγκεκριμένα στὴν παράγραφο 19 ἀναγράφεται: «Αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι – μέλη θεωροῦν ὡς ἀπαραίτητον ὅρον τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ΠΣΕ τὸ ἄρθρο – βάση τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο μέλη αὐτοῦ δύνανται νὰ εἶναι μόνο αἱ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ Ὁμολογίαι, αἱ ἀναγνωρίζουσαι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα κατὰ τὰς Γραφάς καὶ ὁμολογοῦσαι τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ τὸ Σύμβολον Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως...». Ἔτσι σύμφωνα μὲ τὶς προτάσεις ποὺ ἐγκρίθηκαν ἡ ἀπορρίφθηκαν στὴν Ἱεραρχία στὴν παράγραφο 6 τοῦ κειμένου οἱ Ἀγγλικανοὶ λ.χ. ἀποτελοῦν «Ὁμολογία» καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παράγραφο 19 «Ἐκκλησία»!... Σημειώνεται ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἔχοντας τὴν ἀντίληψη ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία δὲν μετέχουν στὸ ΠΣΕ καὶ ἐπικοινωνοῦν μὲ αὐτὸ διαμέσου παρατηρητῶν...».

Εἰς τήν ἐφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» τῆς 29ης Μαΐου 2016 ἄρθρον τῆς κ. Μ. Ἀντωνιάδου παρέχει εἰδικωτέρας πληροφορίας, τάς ὁποίας παραθέτομεν:

Ὁ Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, ὁ ὁποῖος ἀνήκει στὴν πλειάδα τῶν ἱεραρχῶν ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ μεταβοῦν στὴν Κρήτη ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν παρὰ μόνο διὰ τῶν προκαθημένων τους, προσπάθησε νὰ πείσει τὴν Ἱεραρχία ὅτι δὲν εἶναι σωστὴ ἡ ἀπόφαση ποὺ ἐπρόκειτο νὰ λάβουν. «Δὲν ἀνήκω οὔτε στοὺς λεγόμενους προοδευτικοὺς οὔτε στοὺς λεγόμενους ἀποστεωμένους. Μὲ μία τέτοια πρόταση ὅμως εἶναι σὰν νὰ αὐτοαναιρούμαστε. Εἶναι σωστότερο νὰ προτείνουμε ἡ λέξη "Ἐκκλησίες" νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ τὴ φράση "ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες"».

Ὁ Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Καλλίνικος διερωτήθηκε ἀπευθυνόμενος στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ στοὺς ἄλλους Μητροπολίτες: «Τί λέμε σήμερα; Στὸ Μικρὸ Εὐχολόγιο, ποὺ εἶναι ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὸ κεφάλαιο Περὶ ἑτεροδόξων Ἀκολουθία γράφει: «ἐπιστροφὴ τῶν ἑτεροδόξων ἐκ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας». Ἀντίστοιχα εἶναι τὰ ὅσα ἀναφέρονται καὶ στὴν εὐχὴ γιὰ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία ποὺ τελοῦν οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, ὅπου ὑπάρχει ἡ εὐχὴ στοὺς "ἑτεροδόξους ἀπὸ τ